

Д а р а Д ж о й

**Тази нощ
или никога**

**Л
Е
Г
Е
Н
Д
А
Р
Н
И**

**Л
Ю
Б
О
В
Н
И
Ц
И**

ДАРА ДЖОЙ ТАЗИ НОЩ ИЛИ НИКОГА

Превод: Деница Попова

chitanka.info

Виконт Сакстън е бунтар, човек без задръжки, измамник. С острия си ум и тънкото си чувство за хумор той се е прочул като майстор на съблазняването.

Но не предполага, че свободните му дни са към края си. Защото малката решителна Хлое е решила да го направи свой и само свой. Трябва само да скрои добър план, за да го стори. И огнената червенокоса красавица намира начина...

Защото какво по-хубаво от това да победиш Дон Жуан в собствената му игра.

ПРОЛОГ

Англия, 1794 г.

Ако сладострастието имаше образ от плът и кръв, то това бе лорд Секстън.

Поне такава бе мнението на жената, с която той лудуваше в момента.

Той си беше чиста проба секс.

Знойни нощи и потни чаршафи.

Този човек бе абсолютен женкар, развратник, сладострастник и негодник. Златокос, зеленоок, почти двуметров, куп неприятности, и то от най-интригуващия вид.

И тази жена не бе единствена в мнението си.

То се поддържаше единодушно от множество други дами с отлични впечатления и с отлично обществено положение в града, които до една се смятаха за големи щастливки, че са опитали пикантните екстравагантности на виконт Секстън в леглото.

Именно високото мнение на гореспоменатите дами за снажния благородник бе причината тези компетентни жени да постигнат пълен консенсус по въпроса за прозвището му. А то гласеше: Лорд Секс.

Това гальовно име отразяваше както доброто му потекло, така и изумителния му външен вид и изключителните му способности в изкуството, наречено *amour*. В допълнение този мъж притежаваше предостатъчно лично обаяние, блестящ интелект и невероятно порочно чувство за хумор.

Е, точно в момента тези допълнителни превъзходни качества съвсем не бяха в ума на жената.

Докато негова светлост енергично и ентузиазирано се занимаваше с нея сред влажните чаршафи на масивното ориенталско лакирано легло в будоара на нейна светлост, откъм вратата се чу силно почукване. Ако някой кажеше, че това вмешателство е крайно ненавременен, това би прозвучало също толкова уместно, колкото да се твърди, че неомъжената племенница на лейди Хавъртам е просто

малко бременна. С други думи, съждението дори не би загатнало действителното положение на нещата.

— Милейди, пристигна спешно съобщение за виконта — приглушеният глас на иконома едва-едва достигна до двойката в леглото.

Лорд Джон се поколеба.

Въпросната дама разпалено му зашепна да не обръща внимание на външните дразнителни и да продължи заниманията си. При тона подсили молбата си с изкусително поклащане на бедрата. Този довод бе предостатъчен да убеди виконта. Той наведе глава и усърдно продължи оттам, докъдето бе стигнал.

Но икономът, който притежаваше типичната за английските служители непоколебимост, продължи да тропа по вратата и припряно да настоява за вниманието на опърничавия лорд.

Негова светлост отново се поколеба и този път от устните на жената се откъсна яростен писък, чийто тембър и височина напомниха на Джон за жалостното квичене на прасе пред клане. Той зяпна жената смаян, докато тя продължаваше да крещи на иконома да се разкара.

Когато осъзна на какво приличат виковете ѝ, жената моментално млъкна и му се усмихна престорено свенливо.

— О, не му обръщай внимание, Джони, — умолително прошепна тя на красивия мъж, защото я гледаше подозрително.

Докато той обмисляше положението, малкият талисман, който висеше на врата му на тънка златна верижка, в миг отрази пламъчето на свещта и проблесна в полуосветената стая.

Този талисман наистина бе доста странен.

Мъничък златен морков.

Много от жените в града се бяха чудили какво ли означава. А негова светлост бе особено потаен по този въпрос. Преобладаваше мнението, че Лорд Секс си е измислил нещо като лична шега относно онзи вечно убягващ морков, който виси току пред носа ти, но все не можеш да го хванеш.

Каквото и да бе значението му, талисманът бе станал нещо като знаменитост. Няколко дами се бяха пошегували пред виконта, че той е негова визитна картичка. При което Джон винаги се подсмивваше тайнствено и казваше само: „*Да, наистина.*“ Въпреки това всеки път,

когато някоя жена докоснеше талисмана, той внимателно отместваше ръката ѝ.

Лорд Джон отметна назад гъстата си грива. Съвършените му бели зъби проблеснаха в мимолетна усмивка.

— Не вярвам да се откаже, Джесимин. Ще видя какво иска. Обещавам да не се бавя — той ѝ намигна, стана и отиде съвсем гол до вратата.

Не беше съвсем нормално един мъж да се появи на вратата чисто гол. Поне в повечето къщи бе така.

— Джони!

Възклицанието на нейна светлост бе кратко и не особено убедително. Освен това то съвсем не ѝ попречи да се наслади на прелестната гледка. Джон беше умопомрачителен мъж. Особено без дрехи.

Тъй като му бе пределно ясно с какъв жаден поглед го наблюдава, лорд Секстън ѝ се ухили през рамо, което разкри прословутите му трапчинки, накарали десетки жени да извършат неописуеми неща заради него.

Дамата сразено се отпусна назад сред завивките.

Все още усмихнат, той откряна вратата и храбро протегна ръка навън за бележката. Бе напълно подготвен „спешното“ съобщение да праща някоя от легиона му жени. Вероятно бе прочувствено писмо молба за вечеря на любимата ѝ тераса или нещо подобно.

Затова бе доста изненадан, когато прочете бележката. За миг се усмихна широко, после усмивката сякаш замръзна на лицето му.

Жената, излегнала се сред намачканите чаршафи, забеляза как лицето му, обикновено мургаво, сега леко пребледня.

Когато той отново вдигна поглед, всички признаци на добро настроение се бяха изпарили.

— Трябва веднага да тръгвам — безцеремонно обяви лорд Секстън.

— Какво има? — тя притисна чаршафа към голите си гърди.

— Съобщение от вуйчо ми.

Без да губи време за повече разяснения, той се зае да събира разпилените си дрехи и да се облича със скорост, която се стори на жената направо невероятна.

И още преди тя да успее дори да възрази нещо, той вече бе във от стаята.

Дамата примигна объркано. *Какво ли можеше да се е случило? Какво въобще можеше да накара Лорд Секс да напусне леглото на една жена? Да не би вуйчо му да е болен? Сигурно е така. И то на смъртен одър. Нищо по-маловажно от това не би отвлякло вниманието на пламенния лорд от любимото му и почти единствено занимание.*

Тогава погледът ѝ спря върху смачканата бележка, която той бе изпуснал на пода в бързината. Тя колебливо слезе от леглото и я вдигна. Но когато я отвори, видя само три думи:

ХЛОЕ СЕ ВЪРНА.

Значи онова момиченце, наполовина францужойка, Хлое Харт, се е върнало от пътешествието си до Щатите^[1]. Е, това пък ако е спешно! Защо ли лорд Секстън го взе толкова присърце? Човек дори би могъл да си помисли, че се е паникьосал.

Жената притисна пръсти до устните си и се изкикоти. Ама че глупава мисъл! Лорд Секстън никога от нищо не се притесняваше. Особено пък от такива дребни и незначителни неща.

Точно обратното, той проявяваше направо арогантна невъзмутимост. Самата тя го бе виждала как се смее пред лицето на неизбежна гибел, попаднал в ръцете на бащата на лейди Снийбълз — най-добрия фехтувач в цяла Англия, или поне самият той твърдеше това — и то когато вбесеният лорд бе хванал разпътната си дъщеря заедно с Лорд Секс на местопрестъплението. Ето това се казва ситуация!

А сега положението бе доста любопитно.

Можеше ли някаква си хлапачка да причини чак такива неприятности на мъж като лорд Секстън?

Отегчена от тези размисли, дамата затвори очи и предпочете да си припомни как точно се бе чувствала, когато всичката тази сила и сексуална страст се намираха между краката ѝ.

И несъзнателно разтвори устни.

[1] Става дума за първоначалните 13 щата в Америка — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

ХЛОЕ СКРОЯВА ПЛАНА СИ

Време бе да сложи край на всичко това!

Хлое Харт присви виолетовите си очи, за да огледа по-добре мъжа, който препускаше през полето към имението, а изпод копитата на коня му се вдигаха облаци прах.

Това можеше да е само Джон.

Никои друг не изглеждаше талкова добре, докато язди жребеца си, а и каквото и да е друго, ако трябва да сме точни. При тази мисъл очите ѝ се присвиха още повече. О, какъв развратник беше!

Тя продължаваше да го наблюдава, докато той пресичаше далечното пасище в бесен галоп. Златистата му коса се развяваше назад, докато той почти се бе слял с коня, за да набере още по-голяма скорост.

Добре познаваше тази поза. А тя заблуждаваше много хора. Заслепени от привичното му безгрижие и зашеметяващия му външен вид, малцина забелязваха желязната решителност, добре прикрита под нехайното безразсъдство на женкаря.

Но Хлое винаги я бе забелязвала.

Съвсем типично бе за него да се преструва, че не го интересува как изглежда.

Въпреки твърдата ѝ решителност, изражението на Хлое моментално се смекчи. Тя бе мислила за тази златоткана коса всеки ден от изминалата година и половина. Това бе цветът на озарен от слънцето мед, а и всичко останало в него ѝ напомняше за тази сладостна течност. И остроумното му чувство за хумор, и онзи подканващ, закачлив смях...

Който обикновено взима теб на прицел! — обади се някакво заядливо гласче в нея.

Тя прехапа долната си устна. Да, но той можеше и да е толкова мил...

Когато му е угодно! — продължи гласчето не без основание.

Хлое си представи движенията на Джон — винаги толкова неустойчиво плавни, уверени, някак течни...

Непредсказуеми и хищнически! Като дебнещ звяр!

Тя се опита да заглуши вбесяващото гласче.

Да, Джон често приличаше на пчелен мед: сладък, мек, изобилен и течен, но и с някак непредвидим аромат. Човек винаги се чуди дали и този път вкусът му ще е същият.

Лорд Секс.

Тази шегичка с името му, която целият град намираше за толкова забавна! Дори и шестнадесетгодишен — толкова голям беше, когато го срещна за първи път — той вече бе добре запознат с плътските удоволствия. А с годините нещата само се влошиха.

От самото начало между тях се бе зародило близко и трайно приятелство. Някаква буца заседна в гърлото ѝ. О, направо ѝ се искаше да го убие!

Когато бе на шест години, тя още не разбираше защо жените го гледат така. Той просто бе по-голямото момче, което я вдигаше на раменете си и винаги успяваше да я разсмее. Прегръщаше я и спираше сълзите ѝ с нежни утешителни слова.

Ръката ѝ, досега стисната в юмрук, се отпусна и тя долепи длан към прозореца, сякаш този простицьк жест можеше да го приближи към нея. *Джон...*

Конят и ездачът с безразсъден скок преодоляха каменната ограда и продължиха лудешки напред, изпод копитата хвърчаха големи буци пръст. Лорд Джон явно бързаше да стигне в къщата на вуйчо си. Съвсем скоро щеше да бъде тук. След всички тези безкрайни месеци, които бе прекарала далеч от него по време на самоналоженого си изгнание, тя отново щеше да го види от плът и кръв.

Хлое затвори очи, почувствала как те се наливат със сълзи. Едва бе издържала толкова дълго! Но това изгнание всъщност беше много важна част от плана ѝ.

Тя си припомни как се бе променило мъжественото лице на Джон, когато му бе съобщила решението си да придружи своята приятелка Обри, която отиваше на гости при една от по-големите си сестри в Чарлстън. За миг Джон сякаш бе онемял от изненада.

— Решила си да идеш къде?

После се бе опитал да я разубеди, но се отказа, тъй като му бе станало пределно ясно, че няма никакви шансове да успее.

— Може би въобще не трябва да те пускам — сърдито бе измърморил.

Хлое се бе изсмяла на думите му.

— Сякаш имаш право да решаваш какво да правя!

Именно от това красивите му очи я изгледаха кръвнишки.

Откакто Хлое се помнеше, Джон винаги се бе смятал за нещо като кръстоска между неин най-добър приятел и мъдър наставник. Когато най-сетне осъзна, че в действителност няма думата относно нейните постъпки, той сериозно се замисли. Но само за малко.

Разбира се, когато заминаваше, тя наля още малко масло в огъня, като му прошепна, че в Щатите смята да извърши всяка лудория, която ѝ хрумне. Не доуточни думите си и го остави да се чуди какво ли е имала предвид. И когато корабът отплава от пристанището, лицето му бе станало восъчно бледо. Което за нея бе крайно задоволително.

Конят и ездачът прескочиха още една ограда.

Дали скоростта, с която той препуска към нея сега, показва нещо повече от обичайното им приятелство? Дали ще разбере, че между тях нещата вече ще бъдат доста по-различни, защото тя е станала жена на цели деветнадесет години?

Той *трябва* да разбере колко го... как тя винаги го е...

Хлое преглътна болезнено, опитвайки се с мъка да потисне онази безразсъдно емоционална, типично френска, страна на характера си, която почти винаги я вкарваше в беда. Тя бе искала Джон през целия си живот и бе очаквала този ден толкова търпеливо!

Нима това не заслужава някаква награда? Разбира се!

Сигурно красивият му плътен глас ей сега ще прошепне името ѝ, точно както си го бе представяла във всички свои момичешки фантазии...

— *Хлое-е-е!*

Входната врата се отвори с трясък и бе затръшната с такава сила, че чак стените се разтресоха. Плътният мъжки глас прокълтя из цялата къща.

Хлое се сви сепната. Е, може би не точно шепот. Очевидно онази шегичка, която си бе направила с него, преди да тръгне, не му е понесла. Тя изправи храбро рамене. Добре тогава, ако това е успяло да

постресне този развратник, нека само почака да види какво още му е приготвила!

Джон здравата бе загазил.

Той все още не знаеше това, но наистина бе загазил. Край на неговото развратничене! Защото Хлое — решителната малка Хлое — бе решила да го запази само за себе си. Сега и завинаги.

Но първо смяташе направо да го убие.

Лорд Секс! Легендите за завоеванията му бяха успели да стигнат до нея дори там, отвъд океана. В писмата от баба й имаше достатъчно много откъслечни сведения, в които се загатваше за десетките му страстни увлечения. *Merde!* Направо й се гадеше от тях!

За нещастие този долен женкар й бе липсвал прекалено много, за да се реши да го екзекутира още преди обяд.

Тя въздъхна.

Явно трябваше да почака с това.

Джон застана в подножието на стълбището и изрева.

Чувстваше се уморен до смърт, тъй като бе спрял само веднъж за съвсем кратка почивка в един крайпътен хан, колкото да се освежи с хладна баня и да нахрани горкичкия си кон. По някаква причина му се струваше ужасно важно да стигне възможно по-бързо. Просто за да е сигурен, че малката палавница е добре.

Все още не й бе простил за това, че по такъв начин отпраши за Щатите. Да го остави така, цели осемнадесет дълги месеца да се чуди какви ли опасни щуротии е замислила тази непредсказуема червенокоска! Е, все пак не му се бе налагало да я спасява от всички бели, в които би могла да се забърка.

Неволно чувствените му устни се извиха в широка усмивка. Докато не си припомни тайнствените й последни думи, точно преди да се разделят.

Той отново изрева името й:

— *Хлое!*

И къде ли се е скрила тази фурия?

Измежду перилата на горния етаж се подаде кичур червена коса. Последваха го чифт виолетови очи.

— Джон?

Тя колебливо произнесе името му, и то с онзи сладък гласец, който той помнеше така добре. Никой не можеше да изрече името му както Хлое. Въпреки всичките години, прекарани в Англия, тя все още произнасяше звука *дж* малко като *ж*, както е на френски. Нещо заседна в гърдите му. Едва сега осъзна колко му е липсвала тази малка фея.

— Джон!

Хлое се изправи и хукна надолу към него, а обутите ѝ в леки пантофки крачета едва-едва докосваха пътеката върху стълбището.

Преди да осъзнае мисълта, как се е променила, той усети как се втурва нагоре по стълбите, за да я пресрещне. Тя се хвърли в прегръдката му с някакво сляпо доверие, като едва не събори и двама им.

Джон отметна глава и се разсмя, после я завъртя в кръг около себе си. *Не се е променила чак толкова много! И слава богу!*

— Джон! Джон! — Хлое обви ръце около врата му и започна бързо-бързо да обсипва цялото му лице с мънички целувки. Джон ги наричаше пилешки целувчици по френски а ла Хлое. Тя винаги го правеше след някаква раздяла и всеки път успяваше да го разсмее.

И сега стана така. Поне в началото.

Джон здраво я прегърна и я повдигна към себе си, но точно в този момент смехът му секна. Гладкото му чело се смръщи, когато ръцете му обхванаха дупенцето ѝ. То бе по-налято, отколкото го помнеше и някак по-... ами, по-оформено.

Той отдръпна лице от пороя целувки.

— Какво си облякла тук? — ръцете му повдигнаха въпросната част от анатомията ѝ, като по този начин тя се озова още по-плътно притисната към него.

Хлое бавно вдигна прелестните си очи. Той се зачуди, къде пък е научила тези кокетни номера.

— Нищо — прошепна тя с гърлен глас.

Зелените очи на Джон се разшириха още повече. Той примигна изненадано, след което побърза да я пусне като горещ картоф. Заоглежда я така, сякаш току-що е преобърнал голям камък и някакво странно Хлое е изпльзляло изпод него.

О, божичко, помисли си тя много разтревожена. Това може да се окаже решаващо. Е, за да проработи планът ми, най-важното е да

престане да ме възприема като дете и да се отнася с мен като със зряла жена! Бе рисковано, но се налагаше да поеме този риск, за да продължи нататък. В противен случай дългото ѝ изгнание в Щатите щеше се окаже напразно.

Напълно наясно, че в момента той я наблюдава подозрително изпод гъстите си черни мигли, Хлое изправи рамене, сложи ръце над пицно извития си ханш и наклони червенокосата си глава на една страна. Позата ѝ бе съвсем преднамерена, изчислена така, че да разкрие най-пълно разцъфналата ѝ фигура.

Нека започваме играта. Не можеше да се оплаче, че ѝ липсва решителност.

Джон съсредоточено оглеждаше Хлое. Дребосъчето доста се е променило, помисли си. Откъде пък се взе това *кръшно* тяло? Налети гърди, тънка талия, заоблени бедра... Преди да се разделят, всичко в нея бе съвсем ъгловато и незряло. Очите ѝ, които някога му се струвала прекалено големи за сърцевидното ѝ лице, сега бяха направо омайващи. А косата...

Къде се е дянала морковената четка?

Вместо оранжевата метла, с която бе свикнал, сега пред очите му се намираще най-прелестната коса, която някога е виждал. Хлое бе умопомрачителна. *Различна.* Една невероятна красавица.

С цялата вещина, която бе натрупал при избора на жени. Джон усети и другото освен външния ѝ вид, което щеше да покори сърцата на цял Лондон.

В нея имаше огън и всеки благородник, особено от по-знатните, щеше моментално да го забележи.

Не след дълго новината ще се разчуе и имението направо ще бъде обсадено от обожатели. Пък като прибавим към всичко това и факта, че Хлое е богата наследница...

Няма да се размине без неприятности.

И той знаеше отлично върху кого ще се стоварят те.

Вече си бе запланувал доста напрегнат сезон. Въобще нямаше да има време за всичко това. Джон се намръщи.

— Какво си сторила със себе си?

Хлое сви обидено устни. Не на такава реакцията се надяваше.

— Какво имаш предвид, Джон? И моментално скрий това мечешки намръщено изражение!

Мечешки намръщено? Хлое винаги успяваше да преобърне фразите по такъв странен начин. Струваше му се, че тя не осъзнава как вечно измисля разни съмнителни сравнения с животни особено когато му е ядосана за нещо. Опитите ѝ, да го категоризира, тогава му се струваха направо очарователни. А и той си имаше собствена тактика, при това много успешна, да я дразни.

Сега устните му лекичко помръднаха.

Само за миг.

— Вече пораснах, Джон, ако все още не си го забелязал! — виолетовите ѝ очи хвърляха мълнии.

Да. Имаше огън в това момиче, и то какъв!

Пряко волята си, той бавно се ухили.

— Охо, забелязах го — провлачено отвърна. Неразбрала скрития смисъл, Хлое почувства как лицето ѝ разцъфва в доволна усмивка.

— Въпросът е, колко ли проблеми ще ми създаде това? — Той почеса брадичката си по начин, който се стори на Хлое непоносимо арогантен. Усмивката се изпари от лицето ѝ.

Тя смръщи тънките си вежди.

Ето накъде биел този негодник! Пак си въобразява, че ще играе старата роля на многострадалния отговорен наставник. Само че аз не съм на това мнение, виконте!

По някаква причина Джон винаги се бе смятал отговорен за нея. Защо го правеше, бе мистерия за всички, включително и за Хлое. Никой никога по никакъв начин не му бе подсказал, че би трябвало да се чувства така. Но мистерия или не, тя не изпитваше никакви угризения да използва тази негова необяснима приумица в своя полза.

И сега произнесе думите, за които знаеше със сигурност, че ще го вбесят.

— Това пък какво общо има *с теб*?

Джон я погледна подозрително, а зелените му очи лекичко се присвиха.

— Да разбирам ли, че нямаш намерение да намесваш и мен, когато решиш да забъркаш някоя каша? А това, доколкото те познавам, сигурно ще е след... хм, да кажем, час и петнадесет минути?

Хлое преглътна. Всъщност наистина точно след толкова време тя смяташе да заложи капана си за него. Странно, колко добре я познава той!

— Какво има, Зайо Байо? Да не си прехапа езика? — подразни я плътният му глас.

Тъглчетата на пълните ѝ устни увиснаха обезсърчено, когато чу глупавото обръщение. А то бе само едно от многото, с които обичаше да я дразни. Бе свикнал да я нарича с какви ли не имена. А тя така и не можеше да разбере защо.

— Престани да ме наричаш Зайо Байо! Никой не говори така, Джон. В края на краищата, аз вече съм жена!

Джон вдигна поглед към тавана, след което го отправи с присмехулно изражение към Хлое.

— О, нима?

Тя кимна, а сочните ѝ устни се извиха в загадъчна полуусмивка.

Джон не искаше да повярва на онова, което си помисли. Той наведе лице към нейното.

— А би ли ми казала, ако обичаш, какво точно си правила в Щатите, та толкова си се променила? — присмехулните нотки в гласа му съвсем не успяха да скрият искрите, които хвърляха очите му.

Хлое го виждаше за първи път такъв.

Тя отстъпи крачка и едва не политна надолу по стълбите. Силната му ръка се стрелна към нея, за да възвърне равновесието ѝ. Но после той не пусна лакътя ѝ, а я притегли по-близо.

— Чакам отговор.

Хлое отметна глава и се освободи.

— Не се прави на важен жабокрък! Не е твоя работа какво съм правила!

Важен жабокрък почти не стигна до съзнанието му, тъй като отговорът ѝ, или по-скоро липсата на такъв, му бе недостатъчен. Смарагдовият му поглед остана в очите ѝ сякаш цяла вечност.

Много добре, нека предполага най-лошото! Този непредвиден резултат идеално пасваше на плановете ѝ. Тя се постара да си внуши, че лекото проблясване в лявото му око е игра на светлината. Но нали не бе наранила по някакъв начин чувствата му?

Глупости!

С нежна усмивка Хлое се повдигна на пръсти и го потупа по бузата. При тази близост тя успя да долови чистия аромат на косата му. Той винаги ѝ напомняше на поляна с детелини.

— Пред очите ми имаше чудесен пример — умишлено го подразни тя, но с най-нежния възможен глас.

Противно на очакванията ѝ Джон трепна и светкавично я сграбчи за китката, като я притегли плътно към себе си. Този път тя бе съвсем сигурна, че в погледа му се криеха истински чувства.

— Какво искаш да кажеш? — изсъска той през зъби.

Тя наведе глава назад и приближи устни към брадичката му, за да долови той топлия ѝ дъх.

— Дори и там, в Щатите, чух за твоите жени, Джон.

Думите ѝ го изненадаха. За момент той се поколеба.

— Е?

Дългите му мигли потрепнаха до лицето ѝ. Бяха много черни и удивително контрастираха със златистата коса. После той отново вдигна очи, за да срещне въпросителния ѝ поглед.

— Каквото и да съм правил, едва ли би те шокирало, котенце — дълбокият му мъжки глас прозвуча буквално като мъркане, изпълнен с неприкрита предизвикателна сексуалност.

Хлое се изчерви. За пръв път Джон си играеше с нея по такъв недвусмислен сладен начин. Тя дори се усъмни, че той съзнава как звучи.

Досега въобще не си бе представяла колко, колко *завладяващ* може да е той. Не, не беше точно така. Беше си представяла, но кой би предположил, че действителността далеч превъзхожда представите ѝ? И сега Хлое не знаеше да посмее ли да си поеме дъх.

Затова реши да приложи по-добра тактика.

— Всички тези любовници — отвърна тихо и много интимно, — те сигурно ти доставят огромно удовлетворение. *N'est-ce pas?*

Той я гледаше мълчаливо и хладно, а някакво мускулче на челюстта му играеше.

В този момент Хлое разбра, че е открила нещо. Нещо, което той криеше дълбоко в себе си. Затова моментално стана сериозна.

— Защо са ти нужни всички тези жени, Джон?

Този въпрос беше грешка. Разбра в мига, в който думите се откъснаха от устните ѝ.

Джон се отдръпна от нея и слезе едно стъпало, а разстоянието между тях вече се увеличи не само в буквалния смисъл.

Кръстоса ръце върху гърдите си и се облегна на стената. Ухили се до ушите, но сега усмивката му бе съвсем арогантна, предизвикателна и ужасно дразнеща.

— Ами просто страшно ми харесва, Хлое.

В това поне тя не се съмняваше — той си бе женкар. Може би очаква прекалено много от него? Този човек страдаше от твърде силен нагон.

— Защо иначе ще го правя?

Защо ли наистина? Това бе въпрос, който я мъчеше от години. Сега Хлое почувства, че собствените ѝ очи се навлажняват. Привидно безгрижната оценка, която той правеше на разюздания си живот, дълбоко я наскърбяваше. Ако не го познаваше толкова добре, сигурно щеше да повярва, че с това цялата история се изчерпва.

Но Хлое го познаваше.

С решителност, която не подозираше у себе си, тя съвсем спокойно рече:

— Да... Точно това имам предвид. Струва ми се, че и на мен ще ми хареса.

И се усмихна като истинска котарана.

Самодоволното изражение истина на лицето на Джон. Той заряза привидното си безразличие и попита:

— Какво каза?

— Казах, скъпи мой изобретателен развратнико, че възнамерявам да стана точно като теб!

При тези думи тя прихвана полите си и се втурна покрай него по стъпалата. Джон остана с отворена уста.

И все още не се бе окопитил напълно, когато тя се поспря, за да подхвърли през рамо:

— Е, разбира се, имам предвид — с мъже.

Продължи надолу и започна да брои наум. *Едно. Две. Тр...*

— Възнамеряваш какво?

Очите ѝ заискриха от пакостливата усмивка, с която тя пренебрегна вика му и безгрижно се отправи към голямото преддверие.

— За какво сте се развикали така?

Графиня Дьо Фонболар, бабата на Хлое, влезе стремително откъм всекидневната.

Джон въобще не се изненада, когато видя заедно с нея и вуйчо си, Морис Шавано, маркиз Котингъм. Той бе лудо влюбен в графинята от тридесет години насам и дори бе напуснал собствените си имения във Франция, за да я последва в Англия, когато тя бе станала законна наставничка на Хлое.

Бащата на Хлое бе англичанин също като Джон. В завещанието си бе наредил дъщеря му да бъде отгледана на английска земя. И то на *неговата* английска земя, ако трябва да бъдем точни. Ето защо графинята, която обичаше внучката си повече от своя любим замък, бе напуснала Франция, като никога не позволяваше някои да забрави каква саможертва е сторила, нито пък някога прости на онзи англичанин, бащата на Хлое. И за да му отмъсти, когато се премести заедно със шестгодишната Хлое в бащиното ѝ имение от епохата на Джордж, тя го преименува на *Chacun a Son Gout* — *Всеки според вкуса си*.

Новото име на къщата отразяваше житейската философия на графинята. Тя бе пламенна, интригуваща жена, която все още успяваше да поддържа популярността си сред мъжете от обкръжението ѝ. На младини будоарната репутация на тази вдовица почти съперничеше на Джоновата.

Бе блестяща личност и все още притежаваше и чар, и красота, за което ѝ се възхищаваха и я уважаваха всичките ѝ съвременници. И маркизът наистина бе лудо влюбен в нея от десетилетия. Говореше се, че я молел да се омъжи за него всяка седмица. В петък. И то по време на следобедния чай.

Морис Шавано, единственият жив роднина на Джон, също бе френски маркиз и предпочиташе да се обръщат към него като такъв. Самият Джон не носеше във вените си и капчица френска кръв, но би могъл с право да твърди, че е потомък на викинги, келти и саксонци.

Маркизът бе доведен брат на майката на Джон и бе наследил английската си титла именно от тази страна на рода.

А Джон бе единственият му жив роднина. С други думи, негов наследник.

Но на маркиза, въпреки типично френския му темперамент и склонността, да отминава снизходително слабостите на младостта, съвсем не му бе лесно да свикне с мисълта, че единственият продължител на рода е човек като Джон. Не можеше да се отрече, че

Джон е пълен прахосник и никога дори не се опитва да си даде вид, че се стреми към нещо по-сериозно.

И въпреки това този мил човек, вуйчо му, истински обичаше младия лорд, макар и да се бе отчаял, че Джон някога ще го дари с наследник.

Напоследък маркизът бе склонен дори и на незаконороден наследник, но в това отношение Джон бе изключително внимателен. Както и много вещ. Все още на прага на негова светлост не се бе появило никакво извънбрачно детенце със Секстънова кръв.

— О! Ами това е Джон! Явно е дошъл да види нашата Хлое — Графиня Фонболар се усмихна топло на лорда.

— Охо! Знаех си, че няма да се забави дълго — маркизът говореше английски със силен френски акцент.

— Не е ли красавица, Джон? Та аз едва я познах! — Морис намигна на графинята. — А и как иначе? Всички жени от рода Фонболар са красавици.

Графинята потупа рамото му с ветрилото си.

— Хайде, Морис, как може да си такъв ласкател... Но поне за това съм съгласна с теб: Хлое е разцъфнала.

— Благодаря ти, *гранмер*^[1] — мило отвърна Хлое. — И на теб, Морис.

Хлое застана до тях долу и невинно погледна лорд Секстън, който все още стоеше насред стълбището и едва се сдържаше да не избухне.

— Струва ми се, че съвсем скоро трябва да организираме бала, когато ще се появиш в обществото, ангелчето ми.

Ангелче ли? Джон погледна графинята, невярващ на ушите си.

— И без това вече толкова го отлагаме — баба й подсуши очи с напарфюмираната си кърпичка. — Скоро тя ще ни напусне, Морис. Как ли ще понеса тази раздяла?

Графинята страшно обичаше да драматизира нещата. Хлое се постара да не се разсмее, когато видя как, съвсем според очакванията ѝ маркизът прегърна баба ѝ и я потупа утешително по гърба. Отлично знаеше, че сега Морис ще сподели с тях някоя френска житейска мъдрост.

И репликата му не се забави. С типично френско свиване на рамене маркизът рече:

— Такъв е животът, *mon amour*. Не можем да се противопоставим на природата.

Устните на Хлое потрепнаха, когато тя едва потисна смеха си. В този момент очите ѝ срещнаха погледа на Джон. Въпреки че още ѝ бе ядосан, нещо в изражението му подсказа, че и на него му е забавно да ги наблюдава.

Както винаги, баба ѝ се съвзе удивително бързо, а от сълзите ѝ не остана и помен. Графинята бе приела фразата *c'est la vie* за личен девиз.

— Да, наистина защо трябва да се разстройваме в този празничен ден, и то когато вече би трябвало да обядваме? — като се извърна, тя хвана маркиза под ръка. — Хайде, Джон сервирано е и за теб.

Джон бавно и колебливо слезе по стълбите.

— Откъде разбрахте, че ще дойда?

Морис многозначително повдигна едната си вежда.

— Хо-хо!

Джон го погледна намръщено.

Маркизът не можеше да се излъже в преценките си. Затананика някаква глупава френска песничка и поведе графинята към трапезарията.

Джон дочу част от текста ѝ. Ставаше въпрос за мишка, която изяла котка. Пълни глупости.

— Влизаме ли, Джон? — любезно попита Хлое.

Поведението ѝ не можеше да заблуди виконта нито за миг. Тази кокетка имаше наглостта дори да изпърха невинно с мигли.

Той си пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Да знаеш, още не сме приключили с въпроса.

— О, надявам се. Та аз тъкмо го повдигнах — измърмори тайнствено Хлое и го хвана под ръка.

— Хм. Точно от това се опасявах.

Докато я водеше към трапезарията, той два пъти се опита да я препъне.

Когато влязоха в трапезарията, мъжът, познат на всички просто като Дитер, вече се бе разположил на масата.

Което не изненада абсолютно никого.

Въпреки склонността си да заспива най-ненадейно и по всяко време, този странен човек не пропускаше нито едно хранене.

Казано простичко, Дитер бе смятан от всички за член на семейството, макар никой да не знаеше точно на чие семейство. Той бе заедно с тях толкова дълго време, че бе съвсем естествено всички да го смятат за *нечий* роднина.

Дитер поздрави лорд Секстън с обичайното си изсумтяване. Това бе един от двата възможни негови отговора, другият бе просто да се втренчи пронизително.

Джон нямаше как да не признае, че и двата начина на общуване допълват съвършено гардероба на този човек, издържан в чисто черно. Кимна на тангурестия германец и седна на мястото си срещу Хлое.

Пронизителното втренчване бе осигурено от Шнапс — един изключително грозен мопс^[2] (абсолютно винаги близо до скута на Дитер). Единственият зъб на кучето стърчеше от устата му под доста странен ъгъл, което придаваше на изражението му наистина маниакален вид.

Двамата се допълват идеално: изразяват целия спектър от възможни чувства само с тези две изражения. На бузата на Джон се появи малка трапчинка, подсказваща, че е доста развеселен от тази мисъл.

Джон наистина харесваше присъствието на Дитер.

Не защото харесваше самия Дитер — едва ли някой би могъл да твърди, че го харесва — просто той олицетворяваше всичко уникално, което бе свикнал да свързва със *Chacun a Son Gout*.

Винаги бе изпитвал особена привързаност към тази къща. Тя бе едно от малкото места, където се чувстваше съвсем удобно. Графинята бе прочута домакиня с гостоприемството си и това несъмнено бе съществена част от причината за привързаността му към дома ѝ.

Но имаше и още нещо.

В този дом Джон се чувстваше щастлив. Тук винаги имаше смях и оживление, каквито рядко бе срещал другаде.

Още повече, че графинята винаги държеше стая, готова само за него. Винаги същата стая. Тъй като Джон бе един доста обеднял виконт и нямаше никакви имения, този жест, дължащ се отчасти и на обичта ѝ към Морис, дълбоко го трогваше. *Chacun a Son Gout* бе единственото място, което би могъл някога да чувства като свой дом.

Обядът бе сервиран.

Още преди години графинята бе довела със себе си от Франция своя готвач и съвсем сериозно бе заявила, че човек по-скоро би се отказал от благородническата си титла, отколкото от един добър френски *chef*^[3]. Затова трапезата в *Chacun a Son Gout* винаги бе изключителна. Но защо ли Джон внезапно бе изгубил апетита си?

Той се загледа през масата към младата жена, която безгрижно похапваше от пикантното френско ястие и съвсем прозаично си даде сметка за извора на проблемите си. *Cherchez la femme.*

Но онова, което го бе потресло най-силно, не бе абсурдното заявление на Хлое, че смята да следва неговия начин на живот. Явно тя не бе съвсем сериозна и просто се опитваше да го дразни — нещо, което ѝ доставяше огромно удоволствие. Не, разстроила го бе привидно безобидната ѝ забележка. *Всички тези любовници... сигурно ти доставят огромно удоволствие.*

Истината бе друга — не се чувстваше удовлетворен.

О, естествено забавляваше се много. Всъщност той бе изключително доволен от живота си. Но дали бе удовлетворен? Струваше му се, че все не може да постигне това.

И нямаше представа защо.

— Джон?

Хлое прекъсна мислите му. Той я погледна въпросително.

— Да отидем ли в градината после? Трябва да обсъдя нещо с теб — тя го погледна многозначително над ръба на чашата си с вино.

Значи смята да продължи с абсурдната си идея. Той я погледна търпеливо.

— Не, Хлое.

Джон явно смяташе да се инати. Време бе за още едно дребно предизвикателство, помисли си Хлое. Топна показалец в чашата си с вино и бавно го прокара по пълната си долна устна точно както бе виждала да прави една актриса.

Лошото бе, че една капчица от червената течност бе потекла по брадичката ѝ, а тя не усещаше.

Ръката на Джон, повдигнала чашата към устните му, замръзна наред път, а самият той зяпна от изненада. *Какво прави тя, за Бога?*

Съвсем доволна от реакцията на Джон, Хлое си каза, че този номер явно действа. *Само виж лицето му... та той направо е*

омагьосан!

Окуражена от очевидния си успех, тя реши да даде всичко от себе си, като му приложи най-примамливия според нея номер, на който бе способна. Разфокусира очите си и го дари с онзи замечтан премрежен поглед, присъщ на куртизанките.

Жалко само, че това я правеше да изглежда малко кривогледа.

Изражението на Джон бе също като на човек, цапардосан по главата с тежък предмет.

— Милорд, настоявам! — изграчи Хлое с глас, според нея сладно дрезгав. И с виолетови очи, събрани над носа.

Виното, което Джон и без това отпиваше без особено удоволствие, заседна в гърлото му и той се задави.

— Джон, добре ли си? — графинята се наведе напред в стола си, а на лицето ѝ се изписа загриженост.

Морис здравата затупа племенника си по гърба.

— Тоя як младеж? — *шляп, шляп.* — Та той е здрав като бик!

Джон стисна вуйчо си за китката, за да прекрати пердаха.

— Из... м-хм... извинете, графиньо. Стори ми се, че видях нещо... *невероятно* — той погледна Хлое многозначително.

— Бъди внимателен. Лафен, главният готвач, ужасно ще се разстрои, ако припаднеш на масата с негови ястия — графинята му се усмихна любезно.

Джон отвърна на усмивката ѝ, след което тайничко погледна Хлое с буреносно изражение.

В градината, упорито повтори тя само с помръдване на устни.

— Добро, Хлое — Джон хвърли салфетката си и се изправи. Знаеше, че тази червенокоса пакостница си е наумила нещо. Е, в негов интерес бе да разбере какво е то и да го смаже още в зачатък. Нямаше представа какво е скроило опасното ѝ мозъче.

А целият му досегашен жизнен опит му подсказваше, че то ще е последното, което е очаквал.

[1] Grandemere (фр.) — баба — Б.пр. ↑

[2] Мопс — дребна порода кучета със сплескани носове — Б.пр.

↑

[3] Chef — (фр.) — главен готвач — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

ДЖОН ОБМИСЛЯ ПРЕДЛОЖЕНИЕТО

— *Искам да се ожениш за мен.*

Джон не знаеше дали да се изсмее на това, или да разбие главата си в тухлената пътека.

Реши в полза на първия вариант. Облегна се на дървото зад пейката, на която седяха, отметна глава назад и от устата му се разнесе мощен гърлен смях.

Хлое търпеливо го изчака да приключи с артистичната си проява.

Като изтри сълзите, избили по очите му, той най-сетне успя да изграчи:

— Какво?

При Джон тайната бе никога да не му позволяваш да разбере, че те интересува по някакъв начин. Хлое бе изненадана — и страшно благодарна — че още нито една жена не се бе сетила за това. И тъй като го познаваше добре — а тя се бе проявила като отличен шпионин в миналото по време на няколко соарета на баба й — също така знаеше, че Джон винаги разкрива само една повърхностна част от себе си пред жените, които ухажва.

Хлое така и не разбра защо той поставя тези бариери пред другите. Знаеше само, че те съществуват. Всички казваха, че Джон доставя огромно удоволствие, но никога не отдава себе си. Никога не се ангажираше емоционално. Жените говореха, че когато лорд Секстън има някаква интимна връзка, той върши работата си съвсем делово.

В светлината на всичко това Хлое винаги бе разбирала, че тяхната особена близост се е зародила само защото Джон никога не я е възприемал като потенциално завоевание. Затова в момента съществуваше опасността той да се отдръпне от нея.

И все пак благодарение на близостта им, тя бе почти сигурна, че би могла да го накара да чувства, че е в безопасност. *Ха, в безопасност!* Хлое изсумтя презрително. Горкичкият нищо неподозиращ негодник!

Реакцията му на предложението ѝ съвсем не успя да я разколебае. *Au contraire*. Тя смяташе да довърши започнатото.

— Чу ме добре, Джон. Искам да се ожениш за мен.

Той тръсна глава, както за да прочисти паяжините в мозъка си, така и за да изтрие ужасяващата мисъл от съзнанието си. *Женен!* Не друг, а той! Сякаш знаеше какво да прави с една съпруга!

Какво си въобразява тя? Затова каза само:

— Да не си се побъркала?

Хлое вдигна ръка, за да го накара да мълчи.

— Моля те, изслушай ме, Джон. Като чуеш какво имам да ти кажа, ще се съгласиш, че ти предлагам чудесен план. От него и двамата бихме спечелили.

Джон вдигна обутия си в ботуш крак върху ръба на пейката, на която седеше, и обви с ръце коляното си. Наведе глава напред и нарочно се ококори с престорен интерес. И въобще не се потруди да скрие присмехулната си трапчинка.

— Онемях от любопитство, *любима*.

Хлое сви устни при предизвикателната му поза. После започна предварително намислената си реч.

— Както знаеш, винаги съм ти се възхищавала...

— Трогнат съм — той сложи ръка на сърцето си.

Хлое се зарече, че по-късно непременно ще ѝ плати за това.

— Животът ти е пример, на който бих искала да подражавам. Разбираш ли, смятам, че живееш във възможно най-добрия свят.

Джон се облегна на дънера.

— И как така, Хлое?

— Наслаждаваш се на всички удоволствия, които ти се изпречат на пътя, и все пак не си ограничен от предразсъдъците на обществото.

Джон вдигна едната си вежда.

— Има разлика между...

— Не съм свършила. Макар да съм само на деветнадесет години, не съм толкова наивна.

— Вече намекна за това — той я гледаше заплашително. — И какъв по-точно опит си натрупала...

— Джон, моля те. Въобразяваш си прекалено много — *особено пък ако смята, че ще отговори на въпроса му!* Истината бе, че нямаше

абсолютно никакъв опит. Но това трябваше на всяка цена да скрие от него, ако искаше планът ѝ да успее. — Работата е там, че онова, което открих, много ми хареса и сега бих искала да продължа с това развлечение.

— Развлечение?

— Така да се каже — тя се покашля. — Но докато сега имам практически знания, липсва ми техника. И точно затова на сцената излизаш ти.

— Ти определено си се побъркала — Той се изправи и се надвеси над нея. Това вече бе обидно! Той не можеше да повярва за какво точно го моли тя. Не смяташе, че е нечий инструмент за упражнения — той си бе оръжие за водене на битки! — Каква игра играеш?

— Не е игра, виконте — Хлое извърна лице от него. Мразеше се, че трябва да го кара да вярва на една лъжа. Но то бе съществена част от плана ѝ. — Баба вече говори за балове за представяне в обществото и тям подобни. Но при дадените обстоятелства от това няма никакъв смисъл.

Той сви юмруци.

— Да не намекваш онова, което ми се струва?

Хлое прехапа устни и кимна.

Джон прокара пръсти през дългата си коса. Леко трепереха, явно заради шока, предизвикан от внезапното ѝ разкритие, а не защото се е притеснил от самата новина. Просто досега никога не си бе представял Хлое в прегръдките на друг.

Но веднага изникна втора, доста по-тревожна мисъл.

Той внимателно постави ръце на раменете ѝ.

— Да не би да не си...?

— Не! — възкликна тя, като се обърна и го погледна в очите. Не бе смятала да намеква подобно нещо. Достатъчно лошо бе, че вече е загатнала за това. Баба ѝ щеше направо да припадне, ако дочуе нещо от този сорт. Жените Фонболар винаги са отивали под венчилото чисти. А как се държаха след това със съпрузите си, бе съвсем друга история.

Джон издиша дълбоко и с облекчение. По някаква странна причина обаче ужасното стягане в гърдите му не изчезна.

— Не такъв живот търся... Твоят е пълен с приключения и удоволствия. Защо тогава на мен да бъде отказано подобно нещо само понеже съм жена?

Джон изпъшка. Нещата се оказаха по-лоши, отколкото бе очаквал.

Хлое продължаваше да го убеждава.

— Знаеш, че обществото не гледа с добро око на неомъжени госпожици, които си търсят развлечения. А една омъжена жена, която прави съвсем същите неща, е просто пренебрегвана или дори аплодирана от всички. Така че виждаш защо искам да се ожениш за мен...

Ето това вече преля чашата!

— Хлое, това е най-абсурдното нещо.

Тя го ритна но глезена.

— Хлое!

— Изслушай ме! Кой друг би си затварял очите за моите забежки освен теб... *Лорд Секс?*

Очите му се присвиха злокобно.

— Откъде си чула...

— Кой може по-добре от теб да ме научи на тънкостите в леглото?

Това го сепна. *Червени коси, разпилени по сатенени чаршафи... Неговите чаршафи.*

Той моментално потисна този смущаващ образ. Но по бузите му — невероятно! — се разля малко по-тъмен бронз.

Хлое продължи неумолимо:

— А и на кого мога да доверя грижите за моята собственост и за благополучието ми, освен на теб? Ти си като член на семейството от години, а си и най-добрият ми приятел.

Прочувствените ѝ думи го трогнаха повече, отколкото тя би могла да предположи. В този миг той разбра, че винаги е чувствал Хлое по-близка от всяко друго живо същество. Както все още умът му бе парализиран от току-що направеното откритие, последните ѝ думи го свариха неподготвен.

— Собственост? Какво имаш предвид?

Хлое се впи в тази цепнатина в стената и реши да изиграе и следващия си коз. Тя искаше Джон, а ако той желае имението ѝ повече от самата нея, това просто би ѝ дало време, за да го обработи. За съжаление вече ѝ се струваше, че за този проект ще ѝ трябва много повече, отколкото бе предполагала. Но Хлое никога не се бе

заблуждавала за това. Развратниците бяха ужасно трудна порода за опитомяване.

— Да не си забравил, че *Chacun a Son Gout* ми принадлежи? Онзи, за когото се омъжа, ще придобие правата върху моята собственост, тоест върху имението.

Забелязала изненаданото му изражение, тя реши да кове желязото, докато е горещо, и вдигна ръце във въздуха с театрален жест.

— Нима ще позволиш то да попадне в ръцете на друг? Кой друг би се грижил за него така добре както теб? Зная, че винаги си обичал тази къща.

Думите ѝ го накараха да се замисли. Всъщност той никога не се бе сещал за това. *Кой ли ще заеме стаята му?* Какво ще стане с тази прелестна къща? Той се вгледа в Хлое така, сякаш я виждаше за пръв път А на кого ще повери да се грижи за неговата малка Хлое? Отговорността за нея винаги е била неговата.

Досега никога не бе обмислял тези неща. Някак все бе приемал, че нещата ще продължат да си бъдат все същите. И ето, изведнъж се бе превърнал в угрижен човек.

Хлое забеляза колебанието му. Затова се прицели добре и стреля отново.

— Помисли за това, Джон. *Chacun a Son Gout* — твой!

Чувствените му устни се стегнаха. Трапчинката, която при усмивка се очертаваше дълбоко в бузата му, сега само леко се вдлъбна. Хлое добре познаваше това изражение — означаваше, че Джон обмисля нещо, което не е сигурен дали ще му допадне.

Тя си пое дълбоко дъх и продължи смело напред. Всичко, което значеше нещо за нея, сега бе заложено на карта. Погледна го право в очите:

— Зная какво искам.

Джон се зачуди дали наистина има представа в какво ще се забърка, ако сключат тази сделка. Прякорът му *Лорд Секс* бе по-заслужен, отколкото нейното младо съзнание можеше да си представи.

Под гъстите тъмни дъги на клепките му проблесна предизвикателно изумрудено пламъче.

— Мислиш си, че ме познаваш? — гласът му бе копчинено мек и провлачен, а дългите мигли се спуснаха над очите му.

— Да.

— Всичко, което си чувала за мен, е самата истина. Наистина съм извършил всички онези мръсни неща — той я предизвикваше. — А и много други.

Хлое дори не трепна. О, как само щеше да го ругае и проклина по-късно, усамотена на безопасно място в гардеробната си, но точно сега бе съвсем наясно, че той обмисля предложението ѝ и се чувства неловко. Именно затова се опитва да я изплаши и откаже.

Като се замисли, то направо ѝ се стори почтено.

— Знаеш ли, Джон, наистина приличаш на Дон Жуан. Сигурно Моцарт си е представял именно теб, когато го е композирал.

Тъгълчетата на устните му се извиха.

— Не е точно така. Бих могъл спокойно да се дуелирам със съпруг, баща или любовник, но никога не бих поканил духа му на вечеря. Дори едва понасям Дитер на нашата маса.

— О, бъди сериозен, Джон.

Той се засмя.

Макар и да го познаваше от толкова години, тя почувства как сърцето ѝ запърха. Лорд Секс наистина. Този дълбок плътен смях можеше да накара всяка жена да потръпне.

— Развратникът си е развратник — измърмори под носа си. — Във всеки случай поне няма да остана разочарована от избора си за частен учител.

Откъде ли бе събрала толкова жлъч, та да спомене пред него подобно нещо, тутакси се учуди Хлое.

Без думи Джон продължаваше да я гледа изпод полуспуснатите си клепки.

Изнервена от този оглед, а и тъй като го бе изтълкувала погрешно, Хлое реши да добави:

— Разбира се, бих могла да си намеря и друг за тази част от задачата, но си помислих, че с твоя богат опит ти би могъл да бъдеш най-добрият учител... О!

Джон рязко я притегли на пейката. И то точно върху скута си.

От проницателните изумрудени очи изскачаха яростни искри.

— Ако ще има някакви частни уроци, паленце, аз съм този, който ще ги преподава.

При тези думи широката му длан я тупна по гърба.

Тази реакция далеч надвишаваше очакванията ѝ. О, изглежда, Джон почти ревнуваше! От години не я бе потупвал.

Но Хлое моментално се окопити. Какво си мисли тя? Та това е Лорд Секс, за бога! И думата *ревнувам* въобще не фигурира в речника му.

Все още.

Хлое се опита да се измъкне и да се изправи.

— Щом настояваш.

След това умишлено се прозя, уж отегчена от тази тема.

Зениците на Джон се свиха като карфички.

Тя прие това за окуражаващ знак.

— Има още нещо. Хлое — каза той с нисък и премерен глас.

— Да, Джон? — тя приглади косата му зад ухото.

— Ако реша да обмисля предложението ти — Хлое се изправи като пружина на скута му — казах *ако...* тогава и аз ще поставя едно условие.

— Условие?

— Да. Докато трае обучението ти, не искам да се срещаш с други мъже.

Тези думи сепнаха и двамата. Но Джон се съвзе първи. Не искаше да се замисля защо поставя това условие. Знаеше само, че след като то самичко се отрони от устните му, тази идея му харесва. Харесва му, и още как! Направо бе обсебен от нея.

— Не искам някой да се намесва в преподаването ми — той се опитваше да пооглади странното изискване. — Имам отлична стратегия. Не искам някой друг да проваля частните ми уроци и да те обърква.

О, нима! Хлое едва успя да сдържи победния си вик. Този резултат далеч надминаваше и най-смелите ѝ надежди. Но тя внимателно прикри радостта от триумфа си.

Мозъкът ѝ усилено работеше и тя побърза да вмъкне:

— Ще се съглася с условието ти, ако и ти се съ согласиш със същите изисквания, Джон. Никакви други жени... докато ме обучава.

Клепачите му потрепнаха и Хлое разбра, че го е била на собствената му игра.

— Само така ще е честно — тя приглади реверите му. — Колкото и невероятно да звучи, и аз бих могла да те науча на нещо. Но ако не

искаш, нямам нищо против...

Едно мускулче на челюстта му потрепна.

— Отлично. Но само докато трае обучението ти.

Хлое се ухили самодоволно.

— Което започва след като се оженим.

Това така го ядоса, че чак ноздрите му се разшириха. Как бе позволил да се стигне дотук?

— Това означава ли, че си съгласен с плана ми? — попита тя съвсем спокойно.

Джон все още не бе готов да вземе такова съдбовно решение. Той поклати пръст към нея.

— Казах ако, котенце. Ако.

Хлое кимна и му се усмихна невинно.

В отговор на бузата му се появи мъничка трапчинка.

Хванах го, възтържествува тя.

Джон крачеше из обширните градини на *Chacun a Son Gout*.

Самотните разходки винаги го успокояваха. Красивият, уханен парк, изглежда, подпомагаше мисловните му процеси. А в момента имаше да мисли за толкова неща!

Да се ожени за Хлое?

Той! Най-прочутият развратник в Лондон.

Полудяла ли е?

Абсолютно сигурен бе, че тя би могла да си намери къде-къде по-добра партия. При тази мисъл подритна едно камъче на пътеката.

Е, може би не чак по-добра, но поне също толкова добра.

Той тропна с ботуша си, като подплаши ято яребици и те и излетяха във въздуха. Добре тогава, но никой да не е посмял да се приближи! Нужни му бяха дълги, дълги години, за да придобие и усъвършенства експертната си техника.

Да, той бе най-добрият кандидат за тази задача. Това му бе съвсем ясно. Дори би могъл да ръкопляска на доводите й.

Всъщност досега никога не се бе замислял за женене. Въпреки натиска, упражняван от вуйчо му, за наследник, а и няколкото случая, при които се бе озовавал пред дулата на пистолети, прицелени в него

от вбесени бащи, братя и наставници, той никога не бе успял да се убеди в целесъобразността на подобна стъпка.

Но макар лошата му слава да се носеше навсякъде, той никога не бе съсипвал репутациите на невинни момичета. Тъкмо напротив, винаги бе предпочитал по-зрелите и умели партньорки, жени, които знаеха точно какво искат и точно какво е готов да им даде. Ни повече, ни по-малко.

Никога не бе ламтял за пари или имоти. Истинските интереси на Джон се отнасяха до нещо далеч по-сериозно.

А сега положението бе опасно.

Като излезе от розовата градина, той сви наляво и се отправи навътре в лабиринта.

Почти без да обръща внимание откъде точно минава (познаваше този лабиринт на пръсти), продължи да обмисля предложението на Хлое.

Добрата страна на нещата бе, че тя определи границите на отношенията им, като по този начин облекчи поне част от напрежението относно онова, което го очаква. Май това нямаше да прилича на *истински* брак.

Но тази мисъл някак го тревожеше.

Джон прокара пръсти през гъстата си златиста коса и се опита да погледне предложението ѝ от друг ъгъл.

Разбира се, че ще е истински брак! Просто няма да изглежда така.

И когато и двамата са готови, да... тоест, когато той вече ще я е научил на всичко, което трябва да знае...

Раздразнен, Джон изостави тази посока на разсъждаване.

Излязъл от лабиринта, той се отправи към вечнозелените градини и езерото отвъд тях. *Chacun a Son Gout* бе направо вълшебен по това време на годината. Макар че според него имението бе несравнимо през всеки сезон.

Мисълта да прекара остатъка от живота си заедно с Хлое внезапно му се стори неудържимо привлекателна. Винаги се бяха разбирали чудесно помежду си.

По някаква причина винаги бе чувствал това момиче особено близко. Той наистина се възхищаваше на вуйчо си и му бе приятно да е

с него. Но Хлое бе тази, за която се сецаше, щом си помислеше за място, наречено в мислите му дом.

Може би това бе така, защото се смяташе отговорен за това девойче.

Устните му се разтеглиха в лека усмивка. Въпреки склонността ѝ да върши пакости и какви ли не безразсъдни неща, тя винаги си оставаше най-милото момиче. Спомни си как веднъж, когато бе на около осем години...

Някъде прозвуча зовът на гъска, която вика партньора си, и това наруши концентрацията му.

Джон седна върху меката трева на брега на езерцето под една плачеща върба. Нежен ветрец развя косата му, дълга до раменете. Загледан към спокойните води, той се замисли за детството си. А това не бе сред нещата, които обичаше да прави често.

Също като него, баща му бе прахосник. Разликата бе само в това, че не жените привличаха предишния виконт, а игралните зали. Още когато Джон бе на пет години, баща му вече се бе устремил към банкрута си. Когато стана на осем, бе намерен мъртъв с куршум в челото, който вероятно бе изстрелял самият той.

Но странно, майката на Джон все още мислеше, че обича онзи неудачник дори и след като той ги бе оставил на практика без пукната пара. Имението им си бе отишло, наследството му — също. Едва намериха покрив над главата си в една схлупена селска къщурка.

Майка му правеше всичко по силите си, за да предпази невръстния си син. Но понякога това не бе достатъчно. Тя се спомина няколко години по-късно и го остави съвсем сам.

Казаха, че починала от кръвоизлив в белия дроб, но Джон знаеше истината. В съзнанието на младия виконт именно любовта на майка му към баща му я бе направила уязвима. Именно слабостта на баща му ги бе съсипала.

За един млад и лесно впечатлителен ум това не бе възможно най-добрият пример за радостите на семенния живот. Нито пък доказателство за благородните страни на любовта. През трудните години след тези събития — години, за които Джон не разказваше на никого — чувствителното момче се бе научило как да се предпазва. Да пази тялото, съзнанието и сърцето си.

По времето, когато вуйчо му го бе открил, вече шестнадесетгодишен, той бе полуумрял от глад и съвсем подивял. Въпреки това някак бе успял да запази през всички изпитания несравнимото си чувство за хумор и самонадеяната си осанка.

Морис бе убеден, че именно показната самонадеяност на Джон го е спасила от по-лоши ужасии. Но тази черта също така му пречеше да се изправи лице в лице с чувствата си.

Докато съзряваше, тази привидно безгрижна самонадеяност продължаваше да го обвива като мантия. По-скоро като здрава, непробиваема броня.

И точно тогава бе срещнал Хлое.

Тя бе само на шест години. Дребно момиченце със засмени виолетови очи и рижа като морков коса. И без родители. Нейните хитрини, очарователната ѝ личност, а и склонността ѝ към пакости моментално плениха младия виконт. Хлое се превърна в единствен обект на неговата загриженост. Той се грижеше за нея, предпазваше я, обожаваше я.

От онзи миг Джон пое отговорността за нея.

Вярваше, че е единственият, който разбира какво би могло да ѝ се случи, затова и единствен би могъл да я предпази.

Нито за миг не му мина през ума, че Хлое в действителност не е заплашвана от нищо. В нея той виждаше собственото си положение преди години, затова я пазеше така пламенно.

Неговата собствена уязвимост бе явна единствено за Хлое.

Джон хвърли едно плоско камъче и проследи подскоците му няколко пъти по повърхността на водата. Спомените за детството винаги го натъжаваха. Защо въобще се осмели да се върне към тях? Те нямаха място в настоящия му живот, нямаха никакво отношение към сегашното положение.

Какво да направи с предложението на Хлое? Да се ожени за нея, за да попаднат в сигурни ръце имотите ѝ? Тази мисъл, която отпърво му се бе сторила направо смешна, сега изглеждаше доста привлекателна. Особено сред спокойствието на тази градина, до езерцето...

Като се изпъна върху меката трева, той подпря глава върху кръстосаните си ръце. Лекият ветрец повя в косата му и прохладата заля

врата му. Звукът на плискаща се вода бе толкова успокоителен, че той почувства как се отпуска и го наляга дрямка.

Какво да отговори на предложението ѝ?

Докато сънят го отнасяше, мислеше не за градини и имения. В онова полубудно състояние между съня и действителността плискащите се визии се превърнаха в червени коси, които се носеха към него. В съзнанието си той видя как се протяга просто за да докосне една къдрица, преди тя да отплава от нето, а после разбра, че я хваща и обвива около ръката си, за да я запази в безопасност.

И за нищо на този или онзи свят нямаше да позволи тя да му се изплъзне.

Джон лежеше изпънат на тревата и спеше дълбоко.

Класически красивото му лице, обърнато към нея, бе почти скрито от разпуснатата му коса. Черните му панталони очертаваха мускулест таз и яки бедра.

Изглеждаше прекалено красив, за да е истински.

Хлое поклати глава. Джон можеше да заспи навсякъде. Тя си каза, че това сигурно е задължително умение за един женкар.

Седна до него на моравата. Гледаше го. Глуповата усмивчица бе разтегнала чувствените му устни и той изглеждаше необичайно доволен от себе си. А ръката, върху която почиваше главата му, бе свита в юмрук.

Чудя се какво ли е сграбчил така? Направо си представяше какви долни завоевания сънува този негодник в момента! Хлое въздъхна. Щеше да е наистина трудно да го превъзпита.

Но не и невъзможно.

Тя знаеше точно какво трябва да направи, за да постигне целта си. Да му отпусне достатъчно свободно въже на примката, която му предлагаше, за да се съгласи той да вмъкне шията си в нея, образно казано.

Как може толкова порочен човек да изглежда тъй невинен в съня си? Тя направи гримаса към абсурдната картина, която изникна в съзнанието ѝ. Невинничкият Лорд Секс. Ха! Стараейки се да не се изсмее на глас, тя се наведе напред, за да отмести нежно кичур коса от лицето му.

Наистина си струваше Джон да бъде превъзпитан.

В него имаше нещо изключително привлекателно. Който го видеше, моментално си даваше сметка за това. Все пак, Хлое винаги бе смятала, че в Джон има нещо много по-ценно от безгрижната му приятна мошеническа личност. Тя бе виждала у него проблясъци, които говореха за нещо много повече от това.

Истината за Джон лежеше дълбоко заровена в самия него: едно златно сърце, заключено от стените, които сам бе издигнал. Хлое се надяваше с цялата си душа, че именно тя е ключът на този затвор.

Несъмнено още от мига, в който се срещнаха, той стана неин. О, не телом, разбира се, но със сигурност духом. Тя винаги бе долавяла това: те си принадлежаха.

И винаги е било така.

И винаги ще бъде.

Но само от нея зависеше да накара този нехранимайко да го разбере. После да си го признае.

И точно там бе трудното.

Как може човек да накара един развратник, висок над метър и деветдесет, да падне на колене? Е, смяташе да разбере и да приключи с тази история. Тя си пое дълбоко дъх. Мога да се справя... Зная, че ще успея. Това бе шансът на живот ѝ и бе твърдо решена да не го изпуска. Като откъсна една тревичка, тя се наведе над него и лекичко прокара връхчето ѝ по устните му. Зелените очи на Джон се отвориха едва-едва. Както предполагаше, той се оказа доста чувствителен към физически дразнения.

— Ммм, здравей, мила — прошепна сънено той.

Доверчив като бебе, помисли си Хлое. Поне докато се разсъни напълно.

— Имал си тежка нощ, а? — подразни го тя.

Той се претърколи по гръб. Няколко копчета на бялата му риза бяха откопчани и Хлое успя да зърне опънатата му бронзова кожа и златна верижка тъкмо преди тя да се плъзне под ризата.

Като склочи ръце под главата си, той вдигна поглед към нея, а очите му искряха от добро настроение.

— Яздих като луд да стигна тук, и ти го знаеш.

— Да, сигурно... — тя плъзна стръкчето трева по устните си, привидно съвсем несъзнателно. Погледът му потъмня. Хлое

тържествуваше. Това бе добър знак. Всъщност той, изглежда, вече бе взел някакво решение.

— Ела и легни до мен — рече тихо Джон и протегна ръка към нея.

Хлое преглътна. Бе желала да предизвика някаква реакция, но чак пък такава...

— 3-защо?

Джон повдигна вежди.

— За да обсъдим икономическото положение в Англия! Ти за какво мислиш?

— Аз... ти... ти се шегуваш!

— Кой каза, че иска да подобри техниката си? Е, сега съм в подобряващо настроение — той потупа тревата до себе си.

Какъв негодник! Не беше казала това. Но май... точно *това* бе казала.

И все пак друго бе имала предвид!

— Това не е всичко. Ако помниш, предложението ми включваше и брак с теб.

Джон вече бе решил да го приеме. Но това съвсем не означаваше, че смята веднага да ѝ го каже. Искаше му се да види дали... Ето на! Хлое се нацупи. Винаги правеше така, когато бе принудена да чака за отговор, който може и да не ѝ хареса.

Джон се усмихна на себе си, после видя нещо различно в лицето ѝ. Как така никога не бе забелязвал колко пълни и сладостни са устните ѝ? Той се втренчи в устата ѝ, заплепен от откритието си. Веднъж влязъл в главата му, образът на тези устни сякаш не можеше да го остави на мира. Как ли би се чувствал, ако тези пълни, меки устни се докоснат до неговите?

Устните на Хлое.

Разтворени за него, канеци го все по-навътре...

Неочакваната мисъл почти го накара да изстене гласно. За щастие той успя да се спре навреме.

Джон премигна. Никога преди не бе мислил за Хлое по този начин. Както и да е, след като вече си го бе представил, смяташе да проучи въпроса. Цялостно и задълбочено. Самата мисъл затова го накара внезапно да пламне. Нажежен до червено.

Време бе да скочи върху плячката.

Ситуацията го налагаше. Ето защо Джон потри брадичка, сякаш все още премисляше думите ѝ.

Хлое го наблюдаваше зорко като ястреб.

Почти е време, каза си той, но не съвсем...

Почувствала, че Джон е готов да ѝ съобщи отговора си, тя затаи дъх и се наведе напред.

— Съгласен съм. Ще се ожения за теб.

Ето сега!

Хлое издиша затаения досега дъх, но само ахна и почти се задави с него, тъй като ръцете на Джон светкавично се бяха протегнали, сграбчвайки раменете ѝ, и той я притегли върху себе си.

— Джон! — тя отчаяно се опита да се измъкне от желязната му прегръдка.

— Но, първо, искам да опитам от онова, което ще получа — силните му ръце я бяха обвинили неумолимо и я притегляха още по-силно към него. Главата му се наведе към нея.

Хлое се опита да го отблъсне. Какво му става? Само преди минутка изглеждаше толкова кротък... Да, като сънен тигър — призна си тя със съжаление. Но в никакъв случай нямаше да позволи това! Според плана не трябваше да стигат до крайности до сватбената церемония.

Първо, той бе прекалено опитен, за да може тя дори и да си помисли, че би успяла да го контролира. Никога не би могла да го спре, ако реши да я обладае. Второ, ако той открие колко е неопитна, докато мигне, вече ще е отпрашил за Лондон.

Тъкмо когато устните му се навеждаха към нейните, тя светкавично вдигна ръка пред лицето си, за да предотврати докосването им.

— Какво правиш? — изфъфли той с приглушен глас и устни, долепени до пръстите ѝ.

— Не, не можем — тя говореше кратко и ясно, за да може той да я разбере.

Ръцете му, обвити около кръста ѝ, се стегнаха още повече. Той леко отмести устата си, за да може да говори.

— Какво искаш да кажеш с това не можем? Разбира се, че можем! Ти самата каза, че...

Хлое поклати глава.

— Това е... семейна традиция за жените Фонболар. Никога не избързваме със семейното ложе.

Това поне бе вярно, доколкото и бе известно. И звучеше като добро извинение.

— Традиция? — той гледаше така, сякаш никога не бе чувал тази дума. — Какво ми пука за някаква си смешна традиция? Не ставай глупава, хайде да...

— Не, Джон, говоря ти сериозно. Не преди сватбата.

Ето как изглеждали женкарите, когато им откажат, удиви се тя. И сигурно за него изживяването е съвсем непознато.

Джон бе ядосан, и то повече, отколкото бе готов да си признае. Как така не?

— Това не го разбирам. Нали ти вече...

Хлое преглътна. *Смелост!*

— Сега е различно. Ти ще бъдеш мой съпруг. Според традицията трябва да почакаме.

Ето, това вече звучи съвсем убедително.

Той я наблюдаваше съсредоточено.

— Хмм.

Да не би да подозира нещо? Хлое реши, че се налага да отклони мислите му в друга посока.

— Искам да кажа, ако беше някой друг, ами... всичко щеше да е наред.

Тя го погледна изпод вежди.

Джон изглеждаше направо сащисан.

— Нима... нима твърдиш, че би легнала с друг, а не с мен?! — задавено попита той.

— Да, разбира се. Всъщност нашето споразумение би могло да не влиза в сила, докато се оженим, затова... — тя остави мисълта си многозначително недоизказана.

Той просто я гледаше, онемял от слисване.

Поела бе голям риск, но за момента това бе крайно наложително.

— И двамата можем да се чувстваме свободни, така да се каже, до деня на сватбата. Ако искаш, де — тя закима ентусиазирано, за да го подразни още повече.

Като видя, че мускулчето на челюстта му заигра, разбра, че тактиката е била успешна.

Моля те, не се съгласявай, Джон. Хлое чакаше отговора му като на тръни. Защо най-после не кажеш нещо?

— Колкото до мен — най-сетне процеди той през стиснати зъби, — споразумението вече е в сила. Ще чакаме. И двамата.

Тя едва се сдържа да не го прегърне възторжено. Но вместо това просто се престори, че ѝ е все едно и сви рамене.

— Както искаш.

Капитулацията ѝ мъничко го поуспокои, макар все още да изглеждаше доста сърдит.

— Това значи ли, че не можем поне да се целунем преди сватбата?

— По-добре да не го правим — отвърна Хлое. — Май никога не мога да се спра само с целувка — довери му тя.

Изумрудените очи се присвиха.

ГЛАВА ТРЕТА

МОРИС НА ЛОВ ЗА ВИКОНТИ

— Двамата с Джон ще се женим.

Всички млъкнаха слисани.

Хлое бе решила да съобщи за съдбовната промяна в живота си веднага щом се съберат всички във всекидневната след вечеря. Примката бе метната на врата на негодника и тя прецени, че моментът е подходящ да я постегне малко.

Джон направо щеше да я изпепели с поглед.

Е, какво е очаквал? Тя отвърна на погледа му с котешка усмивка. *Съжалявам, Джон, но не ти се полага никаква милост.*

Графинята тъкмо бе приключила с коментара си за събитията във Франция, като каза, че нищо вече не е същото, откакто парижките тълпи нахлузиха онази червена шапчица върху главата на Луи. При съобщението на Хлое тя се облегна назад в креслото си, а ръката ѝ докосна гърлото по начин, недвусмислено означаващ колко е шокирана.

Явно ужасиите на режима във Франция не можеха да съперничат на тази новина.

Дитер изсумтя, а Шнапс показва зъба си.

Морис първи успя да се съвземе. С очи, блеснали от неописуемо задоволство, той отправи към племенника си многозначителен поглед.

— Хо-хо!

Джон се размърда неловко на стола, но предпочете да не среща погледа на вуйчо си. Даде вид, че пасторалната сцена, изрисувана на тапета вляво от него, му се струва страшно интересна.

Морис си затананика същата песничка, както преди онази за мишката и котката.

— *Mon Dieu*, наистина ли, Джон? — най-сетне успя да проговори графиня Фонболар.

Джон се наведе напред и облегна лакти на коленете си, като склучи ръце между тях. Най-добре е да се опита да обясни всичко. И

щеше да го направи, но само да успее да си го изясни на себе си. Как бе успяла Хлое? Вече цял следобед се чудеше.

— Ами, разбирате ли, графиньо...

— О, само това не! — баба й пребледня. — Ти си тук само от няколко часа, Джон! *Mon Dieu*, кажи ми, че не си я прелъстил!

Очите на графинята сновяха между тях двамата. Джон изглеждаше ужасно смутен, а Хлое приличаше на мишка, която тъкмо я е нагълтала котката.

— В моето село мъжете, които си позволяваха подобни неща, ги завързвахме в хамбара за четири седмици — Дитер винаги бе готов да разкаже някоя случка за мистериозното селце в Германия, където се предполагаше, че е израсъл. Историите изглеждаха доста безсмислени, но Хлое бе на мнение, че са очарователно ужасяващи.

Е, стига той да успее да ги разкаже докрай, преди да заспи.

— Сега не говорим за хамбари, Дитер. Става въпрос за нашата малка Хлое, която е съсипана!

Графинята извади със замах копринената си кърпичка с аромат на лавандула и почна да попива сълзите от очите си. Но кърпичката просто й послужи като щит, зад който тя успя тайничко да се усмихне на Морис.

Морис пък ѝ отвърна с лекичко намигване.

Джон се намръщи.

— Не. Само ме изслушайте...

— Мисля, че всичко това е много романтично — Морис сви рамене с френско примирение. — Навън е пролет, нали? Сезон само за *amour*.

Джон реши да опита отново.

— Тук въобще не става въпрос за...

— Такива мъже ги оставяхме без храна и вода — неумолимо продължи Дитер, а в черните му очи се появи странен блясък. Те винаги заблестяваха, когато стигаше до страшната част на историята. — Скоро те започваха да вият срещу луната...

Джон завъртя очи към небето.

— За бога, човече, ще ме оставиш ли да довърша...

Разположен в скута на Дитер, Шнапс залая заплашително, като придаде подходящата атмосфера на разказа на господаря си.

Джон вдигна ръце. Обърна се към Хлое, която бе започнала цялата тази бъркотия.

Тя седеше в изящния си стол и изглеждаше невинна като агънце. Освен виолетовите ѝ очи. В тях проблясваше дяволитост и нещо, което много приличаше на задоволство.

— Чувствай се свободна да ми се притечеш на помощ, когато пожелаеш, Хлое — сухо рече Джон.

— О, не, смятам че се справяш отлично, милорд — отвърна тя с весела усмивка.

По дяволите, та на нея всичко това ѝ харесва! Джон разтри слепоочията си. Нещо му подсказваше, че това е само началото.

Той отново се обърна към графинята.

— Хлое ме помоли да...

— *Хлое те е помолила?* — невярващо повтори графинята.

— Ами, вижте, тя се чувства... тя се чувства... — Джон въобще не знаеше как да продължи.

— Как се чувствам, Джон? — подкани го Хлое.

Той ѝ хвърли заплашителен поглед. В никакъв случай не можеше да им каже за предложението на Хлое и за странната им сделка.

Морис се намръщи.

— Нима твърдиш, че не си я прелъстил, момчето ми? *Mon Dieu!* Как ме разочароват днешните младежи!

— После започват да се пенят в устата... — Дитер прониза с поглед Джон, като направо го прикова на стола му. Шнапс тихичко заръмжа.

Това е то! Джон се изправи и извика на всички присъстващи, като моментално ги накара да замълчат.

— *Ще се женим, и толкоз!*

Нямаше намерение да дава повече обяснения. Нека си представят каквото щат.

Отново маркизът се съвзе пръв.

— О, да, разбирам. Джон. Не желая да ни обясниш нищо.

Той присви очи.

— Какво искаш да кажеш с това?

Морис просто поклати пръст към племенника си и отново си затананика същата песничка. Джон се обърна към Хлое. Какво иска да каже с това?

Хлое сви рамене. Джон забеляза, че изражението ѝ е подозрително самодоволно.

— Кога ще бъде сватбата? — съвсем практично попита графинята, като прибра кърпичката в джоба си.

Джон забеляза, че очите ѝ са изненадващо сухи. От вниманието на виконта не убягна как вуйчо му и графинята приеха годеща им с готовност. В миг на откровение той каза, че го правят не заради Хлое, а заради него. Болезнено очевидно бе, че тази хубавица би могла да има всеки, когото пожелае. А защо бе избрала него — най-прочутият женкар в Англия — сигурно бе загадка за всички.

И въпреки това го приемаха.

Съгласието им говореше красноречиво за характера на връзката между маркиза и графинята. Да не забравяме, графинята направо обожаваше Джон и го смяташе за член на семейството. Челото на Джон се набръчка.

Но както винаги ставаше, когато той стигнеше до емоционалната страна на нещата, моментално пожела да се дръпне от тези размишления, защото те неминуемо щяха донесат неприятности.

Отново скрит зад бронята си, той се приближи до стилната странична масичка и небрежно си наля чаша рейнско вино. Докато поднасяше питието към устните, случайно погледна към огледалото на стената срещу него. Хлое седеше обърната в профил. Светлината от камината позлатяваше червената ѝ коса с прелестни отблясъци. Нещо в тази гледка го порази дълбоко и той унесено се загледа в огледалото, докато тя въобще не съзнаваше това.

Коя е тази самоуверена жена?

О, тя все още си бе неговата малка Хлое, но вече и нещо повече...

Морис прекъсна размишленията му.

— Е, момчето ми, още не си ни казал кога ще е сватбата?

Джон се поколеба. Сезонът тъкмо започваше и той смяташе, че това може да почака, докато приключи. Въобще не бързаше да се жени.

Погледът му отново се вдигна към огледалото. Пламъците на огъня озаряваха дълбокото деколте на Хлое. Погледът на развратника се впи именно там. Хлое бе прелестно оформена, осъзна той. Ръката му можеше да обхване...

— При първа възможност — чу се да казва.

Хлое го погледна изненадано. Бе очаквала да води битка и по този въпрос.

Осъзнал какво е казал, той побърза да добави:

— Но разбира се, като приключи сезонът.

Хлое нацупи устни. *Какъв негодник! Ако си въобразява, че ще му позволи да се втурне към Лондон, за да прави бог знае какво, е, тогава нека си помисли по-добре. Дните ти на хойкане приключиха, Джон. Край.*

Тя се стегна за битка на волята с него, но за нейна изненада, Морис ѝ се притече на помощ.

Той театрално потръпна.

— О, колко добре помня агонията на очакването от младежките ми години!

Непоправим французин по душа! А какво би могло да е по-лошо за един французин от ужаса на възпрепятстваната страст?

Графинята вдигна вежди учудено. Не си спомняше на младини маркизът някога да е чакал за нещо. Той винаги бе изключително нетърпелив и дързък любовник, затова сега се учуди. Какво ли си бе наумила тази стара лисица?

За никого не бе тайна колко отчаян бе вече, че Джон някога ще се ожени. Многократно Морис се бе вайкал, че родът му ще остане без наследник, защото той и Джон бяха единствените Шавано. На практика Джон не бе Шавано, тъй като бащата на Морис се бе оженил за бабата на Джон, английска вдовица, която имаше малко момиченце. Именно това момиченце бе майката на Джон. А Морис бе роден от брака на баща му с баба му.

Ето защо, ако Морис и Джон имаха една и съща кръв, тя не бе френска. Факт, който Морис предпочиташе да пренебрегва. Макар че маркизът имаше и английска жилка — всъщност той бе наследил маркизката си титла от английска страна — си оставаше истински французин, телом и духом. Ето защо за него и Джон бе Шавано.

Графинята знаеше също така, че Морис гледа на Хлое като на собствена внучка. Отдавна той се надяваше, че двете деца ще се оженят и съберат двете семейства, винаги толкова близки. И като се има предвид съобщението на Хлое, Морис би трябвало да танцува от радост.

Защо ли е толкова сдържан тогава? Тя го наблюдаваше внимателно.

— Мъжете от моето поколение вярваме, че не е хубаво да се отлагат подобни неща... и жената може да промени решението си... — Морис не се доизказа, за да покаже, че всеки, който би поел такъв риск, е пълен глупак.

По устните на графинята заигра лека усмивчица. Сега вече ѝ бе ясно какво е намислил старият хитрец — тревожеше се, че Джон би могъл да се откаже. В крайна сметка този женкар никога не бе показвал никакви намерения за женене. Маркизът искаше да осигури племенника си колкото може по-скоро. А доколкото самата тя познаваше лорд Секстън, не можеше да вини Морис. Джон бе прекрасно момче, но наистина си бе нехранимайко.

Обаче Джон нямаше никакво намерение да се поддаде на машинациите на вуйчо си. Бе заявил, че ще се ожени за Хлое и щеше да го направи — но когато сам реши.

— Та кой говори за отлагане? — в ниския му глас се съдържаше нещо далеч повече от намек.

— Джон! — възкликна графинята с престолено възмущение.

— Ти обеща! — изтърси Хлое, без да се усети.

При това разкритие всички очи се приковаха в Хлое. Зелените бяха просто бесни. Останалите — само шокирани.

Хлое предположи, че един Лорд Секс, който е обещал да чака, далеч надминава и най-дръзките представи.

След многозначителната пауза всички заговориха наведнъж.

— Той е обещал? — това бе реплика на графинята.

— Не мога да повярвам! — Морис не бе сигурен дали трябва да се ядоса, или да тържествува. От една страна, става въпрос не за друго девойче, а за Хлое. От друга, когато човек е млад и активен, трябва да поддържа никакви стандарти на достойно поведение.

— Завързват ги за хамбара! — Дитер нямаше точно определено мнение, но винаги бе готов за мъничко ужасии. Стига да е буден.

Джон затвори очи стисна носа си, като поклати глава. По-лошо от това не можеше да стане.

— Сър Пърсивал Сесил-Базил — съобщи гръмко икономът точно в мига, в който един въодушевен нагизден мъж влезе скокливо в стаята, целият в жизнерадостни усмивки и пищни дантели.

Джон простена. Ето че можело да стане и по-лошо.

— Ехо, здравейте всички! — комичният глас бе предшестван от одеколонен облак.

— Сър Пърси! — извикаха всички радостно. Тоест всички с изключение на Джон.

— Току-що се видях с лейди Хинчи и тя ми спомена, че си се понесъл към провинцията някак доста припряно, Секстън. Естествено трябваше да дойда и лично да се уверя дали всичко е наред.

Той сложи лорнета си пред очите си и се вторачи в Джон, сякаш за да открие възможни видими поражения по него.

— Лейди Хинчи? — Хлое присви очи. Ето къде е бил този негодник! Сега вече много ясно си представяше какво точно го е уморило така. Тя си пое дълбоко дъх, за да овладее ревността си, и реши да не поглежда към него.

Коеето бе много жалко, защото, ако го бе погледнала, щеше да забележи как лорд Секстън някак се смути от разкритието, макар че най-общо поведението му си остана арогантно както винаги.

— Нямаше нужда да си създаваш това неудобство, Пърси — саркастично се обади Джон, като имаше предвид съвсем буквалния смисъл на думите.

— Да, сега разбирам защо си се разбързал толкова да напуснеш Лондон — нашата Харт се е върнала!

Той се поклони пред Хлое, като взе ръката ѝ за целувка. Тя поруменя, което много ѝ отиваше, но някак успя да раздразни Джон.

— Заповядайте, седнете, сър Пърси. Желаете ли освежително питие?

— Благодаря, графиньо. Да, мисля, че ще приема. Пътуването бе наистина уморително — той размаха отрупаната си с пръстени ръка и се разположи в креслото с апломб. — Но нали разбирате, бях толкова загрижен за Джон!

— Той е истински щастливец, че има приятел като вас. Ще останете тук по-дълго време, надявам се? — графинята му връчи чаша горещ шоколад.

— Двамата с Джон винаги се търсим един друг. Винаги сме били най-добри приятели — той отпи и затвори очи от удоволствие. — Да, мога да поостана.

Ноздрите на Джон се разшириха от гняв, но той не мръдна, безмълвно сдържайки яда си.

Преди години, като гръм от ясно небе, този човек се бе провъзгласил за негов най-добър приятел и толкоз. А тази представа моментално се превърна в общоприет факт за целия град.

Защо си въобразяваше, че му е приятел, Джон така и не разбра, но където и да отидеше, Пърси неотлъчно го следваше по петите.

Кое то ужасно го дразнеше.

Но и нещо повече, този човек, изглежда, притежаваше странната способност да знае винаги точното му местоположение и всичките му лични дела. Знаеше с кого е спал и кога, какви скандали е създал, какви гуляи и развлечения е запланувал.

И това продължаваше от години. Джон отдавна се бе предал и вече не се опитваше да разгадае поведението му.

Нямаше да е толкова зле обаче, ако Пърси не му действаше на нервите толкова много!

Той се бе самопровъзгласил за познавач във всяка възможна област. Мода, изкуство, музика, готварство. Ако нещо бъде споменато, моментално се оказваше най-големият спец. Обноските му винаги се намираха някъде на границата между абсолютното отегчение и предизвикателните намеци.

А при всеки сгоден случай от устата му потичаха какви ли не латински сентенции.

Той бе ентузиаст, клюкар и... ами, глупак. Накратко, оперението на тази странна птица бе шокиращо дори и сред пъстроцветната тълпа пауни, съставляваща висшето общество на града. В последните години той, изглежда, съвсем се бе вманиачил по модата и външния си вид, като се занимаваше с неща, изглеждащи лекомислени дори по стандартите на Джон.

И въпреки всичко това и графинята, и Хлое направо обожаваша сър Пърсивал Сесил-Базил.

Целият град го обожаваше. Той бе добре дошъл в най-изисканите домове и негова основна грижа бе да знае какво точно става *вътре* в тези домове. Както сам бе пожелал, приятелите му го наричаха сър Пърси или просто Пърси, тъй като името Сесил-Базил можело да ти изкълчи езика и по неговите думи било запазено само за невежите и по-нисшите класи.

— Е, графиньо, кога ще дойдете в града? На всички ни липсват ужасно много — Пърси винаги бе голям ласкател. Но в този случай поне бе искрен.

Графинята се усмихна.

— Явно още известно време няма да мога. Но ние имаме да ви съобщим невероятни новини и вие пръв ще ги чуете, скъпи Пърси.

О, да, това са двете магически съставки, които могат да събудят интереса на едно конте: клюки, и той да е първият, който ги чува. Джон се подсмихна, като видя как Пърси се наведе напред, тласкан от любопитството си.

— Моля ви, кажете, скъпа лейди! Целият съм слух.

Джон затвори очи и се облегна в креслото си. Още отсега можеше да предскаже, че вечерта ще е тежка, и нямаше да сгреша.

— Хлое и Джон ще се женят! — графинята сияеше.

— О, това ли? — Пърси се облегна обратно на стола си.

— Не изглеждате много изненадан — отбеляза Морис, който обаче бе наистина изненадан от реакцията на Пърси.

— И защо да съм?

Джон отвори едното си око.

— Защо не си?

— *Res ipsa loquitur* — Джон трепна като ударен, щом чу латинската фраза. — Нещата говорят сами за себе си, скъпи приятелю.

— Нима? — Джон повдигна вежди. Изглежда, бъдещата му сватба бе изненада само за него!

— Точно така. Поздравления, мила Хлое, макар че може би е по-подобаващо да ви поднеса съболезнованията си — с блеснали дяволито бледосини очи той се подсмихна в чашата си, което много подразни лорд Секстън. — Кога ще се състои това благословено събитие? Кумът естествено ще бъде аз.

Джон не разбра кое точно го вбеси повече — това, че Пърси не бе изненадан от предстоящата му сватба или фактът, че току-що сам се покани за кум!

— Сигурен съм, че каквато и дата да бъде определена, ти ще си първият, който ще научи това — саркастично рече Джон. — Ще бъдеш така добър да ме уведомиш, нали?

Иронията явно прелетя покрай напудрената глава на сър Пърси, без да го засегне.

— Разбира се, добри ми приятелю — съвсем сериозно отвърна той.

Хлое потисна смеха си, когато видя как скулите на Джон потъмняха — сигурен знак, че направо е бесен.

Морис остави чашата и чинийката си на една близка масичка.

— Не сме ви виждали от известно време, сър Пърси. Къде се бяхте скрили?

Пърси вдигна ръце във въздуха. Точно този момент бе очаквал с търпение — да му дадат думата за най-новите клюки.

— О, скитях насам-натам, навсякъде! Това беше една *annus mirabilis* — година на чудесата. Всъщност тъкмо се бях върнал от имението на лорд Бланкфорд. Той твърди, че е чул най-интересния пианист по време на скорошното си пътуване до Виена — и то при барон Фон Швийтен. Помниш ли го, Джон?

Джон отвори уста, за да отговори, но както винаги Пърси не изчака отговора му.

— Той казва, че този младеж ще стане велик, макар и да изглежда доста мрачен. Ще се осмеля да цитирам Бланкфорд, че този човек има глава с форма на куршум... — той не довърши изречението, за да погледне предпазливо към Дитер, дълбоко заспал на стола си.

Всички погледи последваха неговия. *Може би глави с форма на куршум означават скрито музикално дарование?* Интересна теория.

Откъм германеца прозвуча дълбоко изхъркване.

Устните на Джон потрепнаха.

Хлое вдигна поглед и очите им се срещнаха, а в тях напираше смях.

— Как се казва този човек? — поинтересува се Морис.

— Той бил ученик на Хайдн... чакайте да се сетя... — Пърси хвана брадичката си. — Май беше Бетховен. Да, точно така! Лудвиг ван Бетховен.

— Лудвиг? — Хлое сбърчи носле. — Сигурно е ужасно да се казваш Лудвиг!

Джон се наведе и закачливо я погъделичка по лакътя.

— Какви други новини ни носите, сър Пърси? — графинята явно се надяваше да получи някаква информация за събитията в страната ѝ.

— Опасявам се, че историите, които се чуват за Франция, мадам, не са особено окуражителни. Терорът продължава и всеки ден все

повече хора отиват на смърт. Скоро чух, че графиня Замбо е последната жертва. Казват, по пътя за гилотината си слагала руж — той натъжено поклати глава. — Но кои може да вини една жена, която винаги толкова е държала на модата?

— Зу-зу? — очите на графинята се напълниха със сълзи. — О, не и Зу-зу!

И тя подсмръкна в кърпичката си.

Хлое бе направо поразена от поведението на баба си. Тази жена бе трън в очите ѝ от години.

— Та ти винаги си казвала, че е *кучка, гранмер!*

Графинята попи очите си.

— Да, но тя бе *величествена* кучка.

— *De mortuis nil nisi bonum*. За мъртвите или добро, или нищо — тържествено добави Пърси.

Морис тежко въздъхна.

— А Черната роза?

Черната роза се бе появил за пръв път във Франция преди почти два месеца. Още преди това този мъж си бе спечелил слава с участието си в доста схватки и опасни начинания, макар че си оставаше загадка кой е той.

През последните месеци като по чудо сам-самичък бе спасил множество аристократи от сигурна смърт на гилотината и все успяваше да надхитри френските власти. Говореше се, че никога не се появявал като един и същи човек два пъти. Винаги се дегизирал до съвършенство, за да заличи следите си. Предполагаше се, че самият той е избягал аристократ, макар че никой не можеше да е сигурен в това.

— Не съм чувал нищо — отговори Пърси. — Но пък написах за него едно стихотворение. Искате ли да го чуете?

Джон трепна ужасен. Поезията на Пърси бе просто отвратителна.

Пърси застана в средата на стаята така, сякаш възнамеряваше да декламира Шекспир. А и сигурно това си мислеше.

*Търсят го тук, търсят го там,
къде е той, и аз не знам.
Онези главорези се пукат от омраза,*

че все ги надхитрява неуловимата Роза.

Всички присъстващи енергично аплодираха забавното стихче. Джон отегчено погледна към небето.

— Наистина много съжалявам за Зу-зу, графиньо — Пърси утешително сложи ръка на рамото ѝ.

— Но какво искат тези зверове? — графинята хвърли кърпичката си. — Какво се надяват да спечелят от цялата тази лудост?

— Свобода, равенство, братство — изрецитира Джон лозунга на революционерите.

— Струва ми се, че ти си съгласен с тях, Джон? — предизвикателно го попита графинята.

— Да... на теория. Но не и на практика, не и с начина, по който действат.

Хлое въобще не бе изненадана, че Джон мисли така, целият му живот представляваше бунт срещу общоприетите норми и морал.

Сър Пърси замислено се загледа в Джон.

— Колко приличаш на Дон Жуан, Секстън... присмиваш се на властта и на светските нрави — той вдигна лорнета си и го погледна през него. — От теб би излязъл невероятен модел за учебен етюд, човече.

— Особено както явно няма никакви искрени убеждения — провокиращо добави Хлое.

Красиво оформените устни на Джон лекичко се разтегнаха в усмивка.

— Старая се, котенце, много се старая.

На челото ѝ се появи бръчица, когато тя се замисли за неговото изказване.

— Много остроумно! — Пърси доволно се изкикоти. — Единственото убеждение на този човек е да няма *никакви* убеждения!

Морис изсумтя.

— Какво ще правя с теб, Джон? — той размаха пръст към племенника си.

А и Хлое си задаваше същия въпрос.

От поляната излетя ято дроздове.

Пленена от тази гледка, Хлое нахвърля няколко щриха на листа, опитвайки се да претвори тази мимолетна сцена върху скицника си.

Още преди няколко часа тя бе възседнала кобилата си и бе тръгнала да търси подходящо място за рисуване.

Бързо откри това усамотено кътче. Изказването на Пърси предната вечер доста я бе разтревожило. Трябваше да помисли, а рисуването често ѝ помагаше да подреди мислите си.

Но подреджането продължаваше вече твърде дълго. Не изпитваше нужда толкова да мисли, колкото да *не* мисли. За Джон и лейди Хинчи.

Той не ѝ бе изневерил. Тогава все още не съществуваше абсолютно никакво споразумение между тях, нито пък някакво обвързване.

Но въпреки това новината дълбоко я нарани. И сега поемаше огромен риск, знаеше го. Смяташе да му се довери изцяло. Да се довери на един всеизвестен и всепризнат развратник — нямаше защо да се лъже относно това. Най-прочутият женкар в цяла Англия. И какво ще прави, ако той не...

Кобилата я побутна по рамото, като прекъсна тревожните ѝ размисли.

— Не сега, Нети. Заета съм — измърмори разсеяно тя през рамо.

Но настръхна и подскочи от изненада, когато чу как точно зад врата ѝ прозвуча плътен мъжки глас.

— Нети се прибра сама в конюшната още преди няколко часа.

Хлое моментално се извърна и вдигна поглед. Субектът, причинил ѝ толкова тревоги, сега самодоволно седеше на гърба на жребеца си.

— Така ме изплаши!

— Нима?

Видът му бе прекалено невинен.

— Какво правиш тук? — попита тя, изпълнена с подозрения.

— Броя листата по дърветата — той издиша поривисто. — Не е ли пределно ясно, че те търся? Въобще ли не ти хрумна, че някой може да се разтревожи... ако конят ти се върне без теб?

Хлое мигновено се почувства къде-къде по-добре. „Някой“ означаваше *той*. Джон не обичаше да си признава колко се тревожи за

нея. Дори и това да бе очевидно за всички.

— Не ставай глупав. Тя винаги се връща самичка. Знаеш каква е Нети — не може да издържи повече от час, без да си похапне. Такава си е, винаги бяга към къщи при първа възможност.

И точно така беше. Само мисълта за нещо вкусно караше тази иначе вяла кобила да препусне в луд галоп право към храната. И Джон знаеше, че това е единствената възможност да видиш този кон да се движи с темпо, по-бързо от хода на охлюв.

Отговорът му се състоеше само от едно неопределено хм.

Хлое отново се съсредоточи върху скицника си, като се надяваше той да разбере намека ѝ да си тръгне.

Обаче не стана така. Тя чу как Джон слезе от коня зад гърба ѝ.

Като седна на тревата, той се излегна на една страна точно до нея. Няколко минути не каза нищо. Хлое продължаваше да си рисува.

Най-сетне той проговори.

— Защо си дошла тук?

Тя го погледна. Бе подпрял глава на свитата си ръка. Хлое въздъхна. Джон бе прекалено съобразителен. Затова нямаше никакво намерение да му отговаря.

Тя остави скицата си. Полъхна нежен ветрец и развя кичур от косата ѝ, който бе успял да се освободи от стегнатия ѝ кок. Дългата къдрица почти докосна бузата на Джон.

Хлое огледа пейзажа наоколо.

— Тук е толкова красиво!

Но Джон не обръщаше никакво внимание на околния пейзаж. Хвана червения кичур и го уви около пръста си. Удивен колко нежни и копринено меки при допир са косите ѝ, той само успя да промълви:

— Да наистина.

Хлое преглътна и умишлено се втренчи в хоризонта.

— Всичко това скоро ще бъде твое.

Последва дълга пауза.

— Така ли? — тихо попита той.

Тя все още не искаше да го погледне.

— Въпреки това очаквам да се допитваш до мен, ако решиш... ако решиш да промениш нещо, лорд Секстън.

— Хлое?

Тя бавно се извърна и сведе поглед към него. За миг бе готова да се закълне, че вижда в очите му болка. Но изражението му се промени мигновено и тя си каза, че сигурно се е заблудила.

— Да? — отвърна някак надменно.

Свободната му ръка погали извивката на бузата ѝ.

— Вече се споразумяхме и аз ти обещах нещо, както и ти на мен. А никога не сме нарушавали обещанията си един към друг, нали?

Тя кимна в знак на съгласие.

Движението на ръката му се превърна в нежна ласка.

— Значи няма защо да се тревожиш. Винаги ще те питам за всичко.

Ето, той се опитва да я успокои, че ще удържи на обещанието си.

— Нали... нали обещавах?

— Да — прошепна той.

Ръката, която галеше бузата ѝ, се плъзна към врата ѝ и започна лекичко да я притегля. Прекрасните му зелени очи потъмняха. Хлое почувства, че почти потъва в тях. Почти. Но успя да се отдръпне в последния момент.

Нужен ѝ бе само миг, за да се опомни. Той *е опасен*.

— Ах ти, подът плюшко! Обеща ми още нещо! — укори го тя. На бузата му се появи мъничка трапчинка.

— О, ще ми припомниш ли какво, маймунке?

Хлое се изправи, като рязко изступа полите си.

— Каза, че ще чакаш — напомни му тя язвително.

— А не е ли така?

— Кое?

Дяволита усмивка се настани върху красивото му лице и изписа мънички бръчици около ъгълчетата на очите му. Самото възплъщение на прелъстителството!

— Не чакам ли? — той изговори думите така, сякаш означаваха нещо съвсем различно.

Това направо я вбесяваше. Тя изскубна шепа трева и я хвърли право в лицето му.

Той се засмя.

— Винаги е толкова лесно да те ядоса човек — той се изправи над главата ѝ. — Доста интересно, в много отношения.

Хлое се изчерви.

Просто не можа да го предотврати.

До слуха ѝ достигна приглушено хихикане, когато той отиде до коня си и го възседна. После той се наведе от седлото и протегна ръка към нея. И тъй като нямаше друг избор, тя я пое.

— Помогни си със стремето — подсети я той, като извади крака си от него.

Тя се подчини, като очакваше, че ще я качи на коня зад себе си, както често бе правиш в миналото. Но остана крайно изненадана, когато той я вдигна и я притегли точно пред себе си, почти в скута си. А ръцете му се сключиха сигурно около нея.

— Джон! — тя се опита да се съпротивлява на желязната му прегръдка.

— Спокойно, миличка. Просто ще те заведе у дома.

Тогавя защо в гласа му все още се спотайваше онази сладна интонация? *Олеле, нима е захапал ухото ми?* Хлое направо се вкамени.

И точно в този миг ѝ стана пределно ясно, че трябва на всяка цена веднага да се оженят. Защото съвсем скоро този женкар или ще прозре през преструвките ѝ, че е съвсем неопитна, или направо ще я прелъсти.

— Така-а, я да видим в коя посока е това у дома? — устните му гъделичкаха ухото ѝ. Горещият му дъх се плъзна по врата ѝ, като след него сякаш оставаха иглички. — Май ще се наложи да рискувам с посоката и можем само да се надяваме, че ще стигнем у дома... рано или късно.

Хлое се стегна и събра кураж за дълга и мъчителна езда.

И когато най-сетне стигнаха у дома — пътуването бе отнело много повече време, отколкото бе нормално — Хлое бе убедена, че е напълно права.

Единственият проблем бе, как може да приключи с всичко това по възможно най-бързия начин.

Отново Морис бе този, който ѝ се притече на помощ.

Явно маркизът бе решил да излезе на лов за виконти. Още същия ден той обяви на Джон, че е осигурил специално разрешително двамата с Хлое да се венчаят веднага. Всъщност той направо им довери, че графинята се е заела с приготовленията.

Джон бе хванат в капана.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

АБСУРДЪТ ЗАПОЧВА

Венчавката щеше да се състои днес, точно преди пладне, в параклиса на имението.

Или поне така бе според сър Пърси, който прилежно бе уведомил Джон късно предната вечер за точното време, място и дата на собствената му сватба.

Джон въобще не се съмняваше, че получената информация е изрядно точна, като се има предвид безупречният ѝ източник.

Той мълчаливо кипеше от яд, докато се взираше през прозореца на спалнята си към парка на имението. Мисълта, че скоро това няма да е неговата стая, за миг премина през съзнанието му.

Скоро ще заеме господарската спалня, и то заедно с всички отговорности, които включва тази привилегия.

Ноздрите му се разшириха от гняв.

Нямаше нищо против да се ожени за Хлое. Всъщност сега, когато бе свикнал с тази мисъл, тя му се струваше доста привлекателна. Тревожеше го скоростта, с която се развиваха събитията, и бързината, с която всеки действаше, за да превърне идеята в реалност.

Вчера, когато бе яздил до къщата с Хлое, Морис вече ги очакваше. Щом забеляза как Джон е гушнал Хлое в скута си, вуйчо му моментално обяви ултиматума си под формата на ужасно многозначителен поглед.

Безмълвното съобщение бе пределно ясно: *дай ѝ името си, преди да си създад поредния скандал.*

Обикновено вуйчо му бе готов да си затваря очите пред аморалното му поведение. Но в този случай той определено смяташе да е безкомпромисен. И бе очертал границата, която Джон не биваше да престъпва.

А тя се намираще точно под носа му.

Тогава Джон бе приел предизвикателството с леко повдигане на веждите си. Специално се постара да свали Хлое от коня върху стъпалата безкрайно бавно.

И точно тогава Морис съобщи на племенника си, че е получил специалното разрешително. Без да каже нищо, Джон просто бе извърнал коня си към конюшните. Движението му бе умишлено безпристрастно, не изразяваше нито съгласие, нито недоволство.

Въпреки раздражението си, че вуйчо му се опитва да поеме нещата в свои ръце, Джон си даваше сметка каква е простата истина. Без значение какво мислят всички, той смяташе да се ожени за Хлое. Ако вуйчо му ще се почувства по-добре, като си въобразява, че контролира положението, тогава защо да не му позволи това удоволствие? Неоспоримо бе едно: Джон никога не правеше нещо, което е в разрез със *собствените му желания*.

А да се ожени за Хлое вече бе негово желание.

И желанието го поведе към някои размисли от съвсем друг тип. Въображението му заработи върху възможностите, които ще му предложи идната нощ...

На алеята под прозореца му внезапно се появи карета с четворен впряг, препуснал в галоп, като на завоя се наклони на две колела и едва не прегази едно слугинче.

Джон изруга под носа си. Днес за пети път се разминаваше на косъм от евентуално произшествие, при което да загуби човек от прислугата.

Неизвестно как, новината за сватбата му бе достигнала до хорския слух.

Направо си представяше за какво дрънкат всички. *Чухте ли? Онзи развратник, Лорд Секс, щял да се жени! Каква ли е пикантната случка, която е предизвикала подобно невероятно решение?*

Да, сигурно точно такива неща си говорят.

А доказателството за това се намираще точно под носа му.

Още от ранни зори всякакви карети, файтони, каляски, кабриолети, двуколки и какви ли не екипажи се втурваха като побъркани към *Chacun a Son Gout*. Градът прииждаше и цялата си пищна показност.

Непредизвестеното пристигане на каймака на града бе хвърлило цялото домакинство в паническа суетня.

Извиненията за неканеното, без предупреждение и недобре дошло пристигане, които бе дочул, преди да реши да се скрие от тях, бяха направо смешни:

Бяхме наблизо и си помислихме, че е добра идея, да се отбием при вас за мъничко.

Кочияшът ни обърка пътя. Бихме ли могли да ви се натрапим за няколко дни?

Чухме, че сте болна, графиньо, затова веднага пристигнахме...

Нелепите преструвки продължаваха до безкрай.

Насред цялата бъркотия графинята обяви, че имало някакъв обичай на рода Фонболар и се скри в оранжерията да направи букет от билки и специални растения за сватбата на внучката си. Спомена някаква глупост от сорта, че тези билки правели младоженеца по-мъжествен.

Сякаш имаше нужда от това.

Горкичката Хлое бе принудена да им слугува и сега храбро се опитваше да намери стаи за всички, като непрекъснато бе засипвана с нагли въпросчета от интимно естество. А някои дори се осмелиха да ѝ поднесат съболезнованията си.

Съвсем добронамерено Джон ѝ бе предложил да я спаси, като я отвлече и я заведе в Гретна Грийн^[1], където биха могли да минат метър, така да се каже.

Хлое хапливо му бе отвърнала, че Лорд Секс сам си е виновен за фурора, който е предизвикала новината за сватбата му. Ако репутацията му не бе толкова забележителна, нищо подобно нямаше да се случи. Ето защо, предупреди го тя, като размаха пръст заканително и се ухили: по-добре да се примири с последствията от лошата си слава и да ги понася с достойнство.

Поне за това сигурно е права, помисли си той.

Освен това тя изглеждаше направо прелестна, както тичаше насам-натам из къщата, духаше косата, залепнала за челото ѝ, и си мърмореше нещо на френски. Чувствените му устни помръднаха. Скоро това мъжко момиче щеше да се скрие в гардероба си и да изпусне парата.

Не би могъл да преброи колко пъти в миналото бе тръгвал да я търси навсякъде само за да мине покрай удобната мебел в спалнята ѝ и

да чуе как откъм затворените дървени врати долитат разни френски клетви.

Явно жените Фонболар не обичаха да показват открито недоволството си.

Предпочитаха да изливат яда си върху махагонови мебели. Естествено човек лесно би решил, че има халюцинации ако чуе как откъм някой шкаф долита сърдит глас, бълващ огън и жупел! Той се изкикоти. Хлое бе толкова пленителна...

Откъм коридора пред стаята му се дочу един съвсем различен глас. И това бе неопределеното изсумтяване на Дитер, което съвсем не бе така пленително.

— ... Само не ми казвай, че смяташ да се появиш на сватбата, облечен изцяло в черно!

А този омразен глас често се явяваше в кошмарите му, и принадлежеше на сър Пърси.

— Просто никой не прави така, човече!

— Но е приемливо — сърдито измърмори Дитер.

Чу се ужасен вик.

Джон трепна. Дори му се стори, че чува как Пърси се е вкопчил в стената, за да не падне от възмущение.

— Няма по-неприятливо нещо от това, което е просто приемливо — последва кратичко цъккане с език. — Къде ти е усещането за стил! Просто не може така!

Джон вдигна очи към небето. Почти изпитваше съжаление към Дитер. Пърси го бе взел на мерника си, наречен мода.

— Какво им е на дрехите, с които се обличам? — свирепият глас съдържаше и нещо като ръмжене, а немският акцент бе някак по-силен от обикновено. Шнапс повтори като ехо ръмженето. И то на немски. *В-в-вуф!*

Но Пърси бе неустрашим.

— О, добре! Не обръщай внимание какво мисля! Та кой съм аз? Може би е просто нелепа случайност, че дори и кралят е благосклонен към мен?

Това заявление бе последвано от скептично изсумтяване.

— Вашият крал често има пристъпи на лудост.

Последва кратка пауза. Джон си помисли, че човек едва ли би могъл да оспори това.

— Добре тогава, нека попитаме лорд Секстън какво мисли по въпроса.

Джон се ококори. *Как ли пък не!*

Гласовете се приближиха.

О, не, само това не! Джон огледа стаята, търсейки път за бягство. Нямахше никакво намерение да бъде сгачен в ъгъла от тези двамата.

За щастие той бе специалист по бягствата от разни спални. Половината от съпрузите в града вече го знаеха.

Под леглото? Не, прекалено очевидно място.

В гардероба? Рисковано е.

Зад завесите? Липсва финес.

Терасата. Той отвори вратите, скочи във върху перваза и успя да ги затвори тъкмо навреме, преди вратата на стаята му да се отвори със замах. Сър Пърси никога не чукаше, тъй като явно си мислеше, че негово изконно право е да влиза навсякъде, когато си поиска.

— Джон! — чуха се стъпки, които обиколиха стаята.

Лорд Секстън се прилепи до външната стена.

— Брей, мога да се закълна, че го видях да влиза тук преди малко.

Още стъпки.

— Е, няма значение... Я погледни сега, Дитер. Ще ти покажа какво имах предвид!

Джон чу как гардеробът бе отворен. Усмихна се доволно, като показва за миг белите си зъби. *Точно както предположих — прекалено рисковано скривалище.*

Пърси започна да се рови из съдържанието му.

— Отлично! Пробвай това.

Джон много предпазливо надникна иззад ъгъла през стъклените врати. Гледката пред очите му го накара да изскърца със зъби. *Та това е любимата ми жилетка, по дяволите!*

Дитер неохотно пробва златистата сатенена дреха. В раменете му бе прекалено широка, а на кръста не можеше да се закопчее.

— Чакай, позволи ми да опитам — Пърси застана пред германеца. Като хвана двете предни части на жилетката, той я дръпна здравата и закопча копчетата още преди Дитер да успее да издиша.

Дори и във, на терасата, Джон чу звука от разпарящи се шевове.

Явно конците, с които бе съшит гърба на жилетката, не бяха издържали на това грубо отношение.

Дланта на Джон беззвучно удари по стената до него.

— Я да видим какво се получи... — без да обръща внимание на разпрания гръб на жилетката, Пърси завъртя Дитер към резбованото огледало на стената.

Дитер се втренчи в образа си в огледалото, като обстойно изсумтя.

— Не виждаш ли каква голяма разлика има сега? — Пърси тържествуващо направи кръг с ръката си във въздуха. — Забележи как този цвят подчертава оттенъците в косите ти.

Оттенъци? Джон разтърси глава, за да проясни мислите си. *Ама че глупости!* Косата на Дитер бе черна като катран.

Дитер повдигна едната си рунтава вежда, като се оглеждаше съсредоточено.

— А забелязваш ли как този нюанс ти придава авторитетен вид? Златото, както всички знаят, е паричният стандарт, върху който се крепят цели нации!

Джон усети как погледът му се събира над носа. *Боже дай ми сили!*

Но още по-изумително бе, че Дитер продължи да се съзерцава: този мрачен човек видимо се накокошини и започна да се кипри самодоволно.

Пърси го потупа по рамото.

— *Ars gratia artis* — напевно издекламира той. — Изкуство заради самото изкуство.

Джон с мъка успя да заглуши смеха си.

Скоро след това величаво изказване и двамата напуснаха стаята. И то с неговата жилетка.

Странното в цялата работа бе, — а Джон можеше да се закълне, че очите му не го лъжеха — че видя Пърси тайничко да се подсмивва точно преди да затвори вратата.

Можеше да се закълне също така и че усмивката бе придружена от поглед точно по посока на терасата, където се криеше Джон.

Джон застана пред гардероба в стаята на Хлое.

През дървените плоскости долитаха приглушени думи.

— ... *cherchez* Хлое! Ама какво си мислят те! Че на сватбения си ден нямам друга работа, освен да се грижа за удобството им? Аз ли съм виновна, че им е скучно? Отегчени са и ми се влачат тук! *Faute de mieux!* Защото нищо по-интересно не им е хрумнало! А ние да не сме ордьовър за неутолимото им любопитство? *Non!*

Чувствените устни на Джон се разтегнаха в широка усмивка. Точно както бе очаквал. Хлое здравата се бе ядосала.

Той отвори вратата на гардероба и се облегна на страничната греда. Скръсти ръце върху гърдите си и зачака.

Няколко секунди по-късно главата на Хлое изникна сред дрехите, а червените ѝ коси бяха здравата разрошени.

— Как разбра, че съм тук? — съвсем сериозно попита тя.

Той вдигна вежди.

— Просто отгатнах — отвърна иронично.

Хлое все още бе много ядосана от неочакваното пристигане на толкова много претенциозни гости, някои от тях съвсем непознати. Нямахше никакво време за подобни неща! Трябваше да се съсредоточи върху онова, което ѝ предстоеше тази нощ.

Първата ѝ брачна нощ.

Как ще успее да скрие факта, че е девствена? Нямахше никакъв шанс Джон да не забележи. Този човек имаше навика да обръща внимание на дребните подробности особено когато тези подробности са свързани с жени! Невъзможно бе да пропусне това мъничко... неудобство.

Върху гладкото ѝ чело се изписа малка бръчица. Трябваше да измисли някакъв план за действие, и то бързо!

Сърцето ѝ лудо биеше в гърдите, когато вдигна поглед към него. Джон бе изваян като произведение на изкуството. Какво ли е усещането, ако го докосва, както винаги е желала?

Тя моментално потисна тази мисъл. Точно сега не му бе времето да си фантазира подобни неща.

И все пак тези фантазии скоро щяха да се превърнат в реалност. Спешно се нуждаеше от план!

— Какво искаш?

Сякаш прочел плътските ѝ помисли, той отвърна с копринен глас:

— Иди и намери баба си, скъпа.

— Защо?

— Кажи ѝ да не слага прекалено много билки в букета ти... няма да има нужда от тях.

Пленителните нефритенозелени очи искряха с неприкрита закана. И то от чисто сексуално естество.

Хлое никога не бе виждала точно *това* многозначително изражение върху лицето на Джон.

Е, добре. Още една бройка в списъка на интригуващите изражения, които Джон ѝ отправяше напоследък.

Ако се вземат предвид обстоятелствата, тя направо си го бе просила. Че и нещо повече.

Беше се борила за това.

Дланите ѝ се навлажниха. Тя ги изтри в полите на роклята си. Нуждаеше се от план! Като си пое дълбоко дъх, тя се опита да поуспокои нервите си, които явно си позволяваха да се развихрят. Това бе просто една първа брачна нощ — нищо страшно нямаше. А богатият опит на избраница ѝ си имаше и добрите страни, като например той щеше да стори всичко по силите си, за да направи изживяването, колкото може, по-приятно за нея.

В това отношение можеше изцяло да се довери на Джон. Способностите му бяха направо легендарни.

Но пък за онзи мъничък проблем трябваше някак да се погрижи.

Как да му попреча да разбере?

Въобщо не биваше да се опитва да го напие. Джон притежаваше удивителната способност да пие много внимателно, а и нещо ѝ подсказваше, че точно тази вечер едва ли ще е склонен да пие прекалено много.

Но пък да намери баба си, може би не бе лоша идея. Вероятно би могла да я накара да ѝ разкрие някои будоарни тайни, които биха позволили на Хлое да състави надежден план.

И все пак трябва да е страшно внимателна. Баба ѝ в никакъв случай не бива да заподозре истинската причина тя да търси подобен съвет. Графинята едва ли би приела с възторг опита на внучката си, да скрие от новия си съпруг факта, че е непокътната. А Хлое нямаше никакво намерение да ѝ обяснява цялата заплетена история.

Вече решила каква ще е следващата ѝ стъпка, тя прикри нервността си, като се престори на много самонадеяна.

— Джон, и ти би могъл да помогнеш с настаняването на гостите, а не да ми стоиш тук като жребец, даден назаем за разплод!

Ченето му направо увисна. Не можеше да повярва на ушите си!

— *Хлое!*

Тя се измъкна изпод една купчина дрехи и се промуши покрай онемелия виконт.

— Много съм заета, Джон. Нямам време за подобни работи — тя умишлено пропусна да уточни какви точно работи.

— Церемонията започва след два часа — тя строго вдигна пръст към него, докато излизаше през вратата. — Очаквам от теб да си готов и... и... подготвен.

С тези тайнствени думи тя изчезна от погледа му.

Джон видя как тя излиза с хитро пламъче в очите. Доста разсеяно се почуди дали въобще има някаква представа колко подготвен може да е един жребец.

Хлое откри баба си в оранжерията.

Това бе наистина красиво помещение и любимо място. Без значение какво е времето навън, под стъкления купол винаги цъфтяха в изобилие какви ли не растения.

Баба ѝ представляваше нещо като аматьор парфюмер: още от най-ранно детство живо се интересуваше от стимулиращите и запленяващи сили на цъфтящите растения. Земите около наследственото ѝ имение изобилстваха от такива растения и родът ѝ бе създал своя собствена парфюмерия още преди векове.

Тук, в Англия, тя отглеждаше какви ли не ароматни разновидности: рози, истинска мирта, жасмин, и, разбира се, френска лавандула.

Графинята също така с огромно удоволствие забъркваше всякакви ароматни масла за кожа и за вана. Десетки миниатюрни шишенца с чудновати форми бяха наредени по каменния под на стаята.

Хлое обичаше особено много един аромат, който баба ѝ бе смесила специално за нея, съдържащ масла от жасмин, тубероза и

люляк, с леко ухание на някаква екзотична подправка. Явно и Джон го харесваше, защото неведнъж бе говорил за него.

— *Гранмер*, трябва да поговоря с теб.

Графинята вдигна поглед от прелестния букет, който гласеше за внучката си.

— Какво има, *ma petite*?

Хлое се поколеба. Как да започне?

— Ами... става въпрос за... разбираш ли... за довечера.

Баба й остави букета и нежно й се усмихна.

— Тревожиш се за първата си брачна нощ, така ли, ангелчето ми?

Хлое понечи да поклати глава отрицателно, но графинята протегна ръка да я прегърне, и тя се отказа.

— Няма нищо страшно. Всичко ще бъде наред. Сигурна съм, че Джон ще знае точно какво да направи — тя намигна на внучката си. — Макар и да не е французин.

— Но...

— Нима си мислиш, че бих те поверила на кого да е? *Non*, ще видиш. Джон винаги се грижил за своята Хлое и така ще е и тази нощ. Слушай твоята *гранмер*. Поне за това съм сигурна.

— Но аз не знам точно какво...

— Той ще те води. Ти само го слушай.

И тя така и смяташе да направи. Всичко това бе чудесно, само че ни най-малко не й помагаше да разреши проблема си.

— Аз как ще... как ще се справям с него, *гранмер*? Всички знаят, че прави само, каквото сам реши.

— О, това ли било! Та това е проблем, стар колкото света — графинята кимна мъдро. — Но жената, разбира се, трябва да владее положението.

Ето че стигнахме до някъде. Баба й познаваше отлично привичките на мъжете.

— И как да постигна това? — откровено попита тя.

— Трябва да му отдадеш всичко — заяви графинята с убеждението на една фатална жена.

— *Всичко*? — това звучеше доста опасно.

— *Всичко!* — по-възрастната жена бавно се усмихна. — Но...

— Но какво? — Хлое се наведе към нея, да не би да пропусне този безценен съвет.

— Трябва да го накараш да *си мисли*, че винаги остава още нещо. Хлое се замисли върху думите ѝ.

— Но каква полза?

— Това направо ще го влудява! Той вечно ще се чуди какво ли още не си му отдала. И ако е истински мъж, винаги ще се връща при теб, за да си поиска онова, което смята, че му принадлежи.

— Въпреки че то не съществува?

— *Mais oui*. Мъжът винаги иска да завладее жената — да я направи своя. А като го караш да вярва, че все още не го е сторил, ти го въвлечаш в едно съревнование между твоята и неговата воля. А мъжете обожават предизвикателствата — те ги карат да поддържат форма.

Хлое все още не бе убедена. Пък и Джон си изглеждаше достатъчно във форма.

— Сигурна ли си за всичко това?

— *Oui!* Напълно!

Хмм.

— Ти... ти така ли правиш с Морис?

— Да! От години всеки път, когато ме помоли да се омъжа за него, аз отказвам. *C'est ça*, направо го държа в ръцете си — графинята сви пръсти.

Хлое наклони глава на една страна, като се замисли доколко благоразумен е подобен подход.

— Но това е рисковано.

— Всичко, което си заслужава, крие рискове.

— Предполагам...

— Не се тревожи толкова, скъпа. Мъжете сякаш никога не проумяват какво става. Често се налага дори да ги удариш по главата, за да видят очевидни неща. Такава им е природата.

Хлое примигна, тъй като точно в този миг разрешението на проблема се появи кристално ясно в съзнанието ѝ. *Разбира се!* Как не се бе сетила по-рано? Направо гениално! Джон никога нямаше да разбере.

— О, *гранмер*, толкова съм ти благодарна! — тя прегърна баба си, след което изтича развълнувано във от оранжерията.

Графинята се усмихна с обич след момичето, после отново се съсредоточи върху букетчето.

Добре скрит и удобно разположен зад една гъста леха цветя, Морис Шавано повдигна учудено вежди.

Той също бе избягал от гостите и бе потърсил убежище в оранжерията.

Успокоителното бълбукане на фонтана и ведрата зеленина в помещението го бяха накарали да се унесе в сън дълго преди графинята да влезе в оранжерията.

Но техният разговор го бе събудил.

И сега по все още красивото му лице бавно се разля широка усмивка.

Хо-хо!

Джон трябваше да си пробива път направо с бой, за да стигне до предната част на залата. Малкият параклис на имението бе препълнен до пръсване. Някакъв мъж грубо го изблъска с лакът настрани с думите:

— Нямаш късмет, приятелче! Ние първи застанахме тук! Върни се и си намери друго място.

Джон прониза мъжа с убийствен поглед.

— Да, но аз съм този, който ще се жени... *приятелче!*

Мъжът почервения като домати.

— Извинете — промърмори той.

Джон продължи да си пробива път напред. Това бе направо абсурдно! Може би имаше поне едно добро нещо в ситуацията: Пърси да не е успял да... *По дяволите!*

Ей го там. Точно отпред.

Заедно с Морис и графинята и...

Той се препъна.

Дитер бе облечен с неговата златиста жилетка и се бе препасал с морав колан. Дори Шнапс носеше мъничка сребърна шапчица, завързана с панделка за грозната му главица. Дребното куче се

взираше свирепо в гостите, а единственият му зъб заплашително стърчеше.

Джон осъзна, че за пръв път чувствата му напълно хармонират с тези на злонравното псе.

Погледът му обхвана и останалата част от свободното пространство в предната част на параклиса. Ето я. Неговата невеста.

Нещо подскочи в гърдите му. Бе прелестна.

Облечена в семпла рокля от бяла батиста, тя му се стори най-изящното същество, което някога е виждал. Главата ѝ бе украсена само с венче от миниатюрни жълти рози.

Той застана до нея и взе фините ѝ ръце в своите.

— Изглеждаш прелестно, скъпа — нежно погали с пръст гладката ѝ буза. — Прекалено красива си за такъв като мен.

Хлое вдигна поглед към него и му се усмихна, а цялото щастие, което изпитваше, се отразяваше в очите ѝ.

— Напротив, Джон, самият ти си толкова елегантен!

И наистина той бе направо зашеметяващ в сивия си жакет и брич до коленете, високи кожени ботуши, сребриста жилетка и бяла копринена риза. Никога не го бе виждала толкова красив. Тънка черна лента придържаше златистата му коса в опашка.

Изглежда, той искаше да ѝ каже и още нещо, но точно в този момент свещеникът ги поведе към местата им. И тъкмо когато Джон му направи знак да започва, Пърси произнесе на висок глас:

— *Morituri te salutamus!* Ние, които ще умрем, те поздравяваме!

Всички избухнаха в смях. Дори на Хлое ѝ се наложи да потисне една усмивка.

Джон хвърли през рамо към кума си поглед, който би убил и слон.

Службата започна. Джон току поглеждаше скришом Хлое. Не знаеше защо, но му се искаше да я запомни завинаги как изрича обета, с който става негова съпруга.

Моята съпруга.

Онова нещо в гърдите му отново подскочи. Той храбро се опита да го потисне.

Церемонията приключи още преди той да се усети. И му бе съобщено, че вече може да целуне булката. Той се наведе и съзнавайки

жадните погледи на зяпачите, реши просто да докосне с устни челото ѝ.

Хлое го погледна озадачено. Той стисна ръката ѝ и едва забележимо поклати глава. Не искаше първата им целувка да е пред публика. И тя, изглежда, разбра безмълвното му послание, защото му отвърна също с лекичко стисване на ръката.

И ето че вече вървяха по пътеката между пейките, приемайки сърдечните поздравления, както и някои доста двусмислени забележки.

Графинята подсмърчаше, а Дитер изглеждаше почти незаплашителен.

— Толкова е романтично, нали? — въздъхна Морис.

— Еха, я чуйте това — възкликна Пърси. — Току-що ми хрумна, че сърцето, и това е нашата госпожица Хлое Харм^[2], се омъжи за секса, тоест — *Секстън!* Как ви се струва, а? Не е ли тъкмо на място?

Морис се изкикоти.

— Човек може само да се чуди какво ли ще излезе от това? — и с тези думи сър Пърси повдигна въпроса, който скоро щеше да занимава всички умове.

Сърцето и Секса. Наистина какво ли ще излезе?

И още преди гостите дори да са излезли от параклиса, по този въпрос започнаха луди обзалагания.

Пиршеството след венчавката — често наричано *dejeuner*, или закуска, въпреки обедния час — вече бе започнало. Залата бе препълнена с народ и Хлое се чудеше как ли е успяла прислугата да приготи тази пищна трапеза за толкова много гости, и то в такъв кратък срок. Тя си отбеляза наум по-късно да спомене на Джон, че трябва непременно да ги наградят за отличната им служба с нещо специално.

Сега тя наблюдаваше през полуспуснати клепки съпруга си, седнал до нея. Хлое почти не можеше да повярва, че лорд Секстън най-сетне бе неин.

Е, не изцяло неин, но скоро и това ще стане.

Страните ѝ поруменяха. Как, за бога, ще успее да се преструва, че иска само да взима уроци от него?

Най-добре да не започва още отсега да умува над този проблем. Щеше да се нуждае от цялата храброст, с която разполага, за да успее планът ѝ. За днес ѝ оставаше още само едно, последно, препятствие...

Сър Пърсивал Сесил-Базил чукна по ръба на кристалната си чаша с лъжичката си, за да привлече вниманието на всички присъстващи.

— Вдигам тост за младоженците!

— Слушайте! — извикаха в хор всички около масата.

Джон наложи на лицето си стоическо изражение. Имаше чувството, че отлично знае какво предстои.

— Вдигам тост за лорд Секс... — някои присъстващи гръмко се разсмяха — и за прелестната му невеста. Нека намерят щастие в тази простичка радост, която животът им е отредил — в тяхното взаимно споразумение — при тези думи Пърси улови погледа на Джон и сякаш проникна чак до дълбините на съзнанието му.

Изненадан, Джон тайничко заоглежда този човек. Каква част от истината му бе известна? С него човек за нищо не можеше да бъде сигурен.

Пърси ги поздрави с вдигната чаша, после я поднесе към устата си и другите гости го последваха.

— Благодаря ти — отвърна Джон дипломатично. — Много благородно от твоя страна.

Пърси пренебрежително махна с ръка.

— Няма нужда да ми благодариш, приятелю! — на лицето му цъфна хитроумна усмивка. — Нещата говорят сами за себе си.

— О, нима — тихо рече Джон.

— Точно така — и след тези думи вниманието на Пърси бе ангажирано от лейди Морсби.

Пиршеството продължаваше, но Джон почувства нещо много странно. По челото му избиха мънички капчици пот. Дланите му се навлажниха. И усети как започва да му се гади.

Всъщност колкото по-добре осъзнаваше факта, че Хлое вече е негова *съпруга*, толкова по-силни ставаха тези симптоми.

Това бе Хлое. Неговата Хлое. Той дори никога досега не я бе целувал! Или поне не по устата — не по онзи начин. Ами ако я разочарова? Невъзможно!

Никога не би я разочаровал.

Но... ако тя не хареса начина, по който той... нещата, които той... Може ли да ги прави с нея? Това бе Хлое. И бе съвсем различно... Направо щеше да му прилошее.

Ръката му леко трепереше, когато той грабна чаша вино от масата и я обърна на един дъх. Трябваше му време — време, за да свикне с всичко това.

И Джон се приготви за най-дългото, възможно най-продължителното пиршество в живота си.

Към средата на следобеда Хлое започна да поглежда съпруга си доста особено. Нормално бе булката и младоженецът по някое време да заминат. Те всъщност нямаха възможност да си уредят истинско заминаване на сватбено пътешествие и при всичките тези гости нещата щяха повече да приличат на оттегляне в покоите. Но все пак всички очакваха двойката да се измъкне при първа възможност.

Трябваше вече да са се прибрали в стаята си, за да отпразнуват насаме своята сватба.

Невярваща на очите си, тя видя как съпругът ѝ погълна още едно парче португалски кейк. Това му бе вече четвъртото. И въобще не изглеждаше той да се кани да стане от масата. Положението започна да става неловко. Някои от гостите вече си шушукаха нещо на ухо.

Какво му става?

— Джон — прошепна тя.

— Ммм, да, Хлое? — той дръпна един минаващ наблизко лакей и му направи знак да сложи в чинията му още една порция боровинков пай.

— Не мислиш ли, че ние вече трябва да... — тя не бе сигурна как точно да довърши изречението.

Той се обърна към нея, а нефритенозелените му очи бяха широко ококорени.

— Какво? — той преглътна. — Какво не трябва да правим? Искам да кажа, какво трябва да правим? Трябва ли? — той затвори очи и мислено изпъшка. Божичко, говореше направо като изплашено момченце.

Пое си дълбоко дъх и рече:

— Да, Хлое, разбира се.

Хлое му се усмихна така, както никога преди. Стомахът му се сви на топка.

— Да, разбира се, но, първо, искам да хапна малко от това много апетитно на вид... — *Какво е това нещо?* — ... нещо — нелепо се доизказа той.

Хлое клюмна в стола си.

Никога преди не бе виждала Джон да яде толкова много. Може би си мисли, че ще му трябва повече сила, за да... Тя дори не искаше да си го помисли.

И когато най-сетне изкачиха стъпалата към горния етаж, вече почти се бе свечерило.

На върха на стълбището Джон внезапно обяви, че му се иска да си вземе една вечерна вана и се отправи към старата си стая.

Хлое влезе в господарската спалня и се отпусна тежко върху огромното старинно легло с балдахин. По-рано през деня бе приготвила стаята за своя план. Сега огледа каната с вода и легена, стратегически поставени на стойката точно до леглото.

Всичко си бе на мястото.

От нея се искаше само да дочака заблудения си съпруг да се върне.

Джон се държеше доста странно. Тя сви рамене и се отправи към съседната стая да се преоблече. Баба й бе дала една невероятно красива нощница за първата й брачна нощ.

Колко жалко, че нямаше намерение да остане облечена в нея по-дълго време.

[1] Гретна Грийн — селце в Шотландия, където венчавките се извършват без никакви формалности — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи: Heart (англ.) — сърце — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

ХЛОЕ ПОЛУЧАВА ПОВЕЧЕ ОТ ОНОВА, ЗА КОЕТО СЕ Е СПАЗАРИЛА

Той направо си изповръща червата.

Почти проснат на пода, стиснал здраво нощното гърне, Джон подпря влажното си чело на ръба на леглото. Затвори очи и зачака да разбере дали поредният пристъп на гадене е бил последен, или стомахът му възнамерява да направи още няколко салта и акробатики.

Джон се опита да възвърне нормалното си добро физическо състояние, като задиша дълбоко и равномерно. Какво му ставаше?

При друг случай би обвинил храната, но главният готвач Лафен бе изключително изкусен майстор, а и неприятното усещане в стомаха му се бе зародило още преди да е ял нещо. Всъщност то бе налице още като седна на трапезата. Появи се веднага след тоста на Пърси.

Да, първите симптоми се проявиха точно докато той произнасяше думите *взаимно споразумение* и в мига, когато осъзна, че Хлое наистина вече е негова съпруга.

И оттам насетне му ставаше все по-зле и по-зле.

Той отново вдиша дълбоко. Точно в този момент Хлое го чака там, в дъното на коридора, в тяхната спалня. Чака го да изпълни съпружеските си задължения.

За първи път през живота си Джон се страхуваше от правенето на секс.

Той разкърши рамене, за да се освободи от напрежението в мускулите си. Не че не я желаше... Не се боеше от неуспех. Просто... — Джон блъсна чело в ръба на леглото — това значеше нещо за него, по дяволите!

Хлое бе единственият човек, пред когото някога се е разкривал напълно. Той имаше доверие в нея. Грижеше се за нея. А какво ще стане, ако те...? Възможно ли бе физическата им близост да повлияе на отношението им един към друг?

Джон изсумтя. Това сигурно е най-абсурдният въпрос, който някой мъж някога си е задавал! *Само Хлое може да вкара подобна мисъл в главата ми.*

Той разтри слепоочията си с пръсти. Това бе лудост. Сега ще стане, ще се изкъпе във ваната, ще си облече халата и ще отиде при жена си. Ще се наслаждават един на друг наистина много и нищичко няма да се промени.

Вече взел това решение, той се изправи и решително пристъпи към писалището си. Грабна четката си и кутийката с прах за почистване на зъбите и рязко я отвори. Прахът се разлетя във въздуха и го посипа от главата до петите. Джон затвори очи и преброи до десет.

Съвсем по мъжки той топна навлажнената четка в праха, събрал се във вдлъбнатинката на ключицата му, и затърка зъбите си.

Като приключи с това, си изплакна устата с розова вода и се отправи към ваната, приготвена за него точно пред камината. Това щеше да е втората му баня за деня. Прислугата го бе погледнала доста странно, когато си поръча за втори път гореща вода.

Е, след като ги бе накарал да свършат и тази работа, беше честно поне да използва водата. И той се потопи в нея.

Грабна сапуна и започна да се търка усърдно с него, а през това време обмисляше плана си за действие. Веднага щом се изкъпе, ще отиде при нея.

Веднага. Моментално.

А може би е добре да си измие още веднъж и косата?

Да, и без това е във ваната, нищо не му пречи да я измие. Той потопи глава под водата и започна усилено да търка със сапун косата си. Че само преди няколко часа вече я бе мил, явно въобще не фигурираше като информация в замъгления му мозък.

Получи се едно изключително дълго и обстойно къпане.

Ако например в Камарата на лордовете бяха свидетели на тази сцена, може би щяха да проведат оживен дебат на тема, какво ли толкова иска да измие от себе си виконт Секстън?

Приключил с това занимание, Джон си помисли, че може би не е лоша идеята, да полежи така в топлата вода, за да му се поотпуснат мускулите, които внезапно му се сториха някак схванати. И като изтегна едрото си тяло, колкото може по-добре в тясната вана, той се

облегна назад и затвори очи. Златната верижка с мъничкия талисман се укроти върху гърдите му.

Прилошаването преди малко, отпусканата топлина на водата го накараха, без да иска, да заспи.

И когато отново отвори очи, водата бе леденостудена и часовникът над камината показваше, че са изминали цели два часа. Е, поне косата му бе изсъхнала.

Не можеше да отлага повече.

Трябваше вече да отиде при Хлое.

И да ѝ каже, че им е нужно още време. Искаше и двамата, първо, да свикнат с мисълта, че вече са женени един за друг, преди да имат по-интимни отношения.

Взел това решение, той облече тъмнозеления си брокатен халат и се отправи по коридора към спалнята.

И нито за миг не му хрумна колко странно се държи, особено като се има предвид що за човек е по принцип. Един от най-прочутите женкари в Англия. И въпреки това, от десетките жени, с които бе спал, от безбройните връзки, които бе имал, той избра да се ожени за единствената жена, с която се колебае да има интимни отношения.

Но съзнаваше в момента само, че не иска да поставя на изпитание приятелството си с Хлое. Тя бе единственият човек в живота му, когото винаги е пазил. *Да загуби Хлое?* Гърлото му отново се сви и му се догади.

Това бе прекалено голям риск.

Но къде се губи той?

Хлое крачеше насам-натам из стаята в пищната копринена нощница и с коса, разпиляна по раменете и гърба ѝ.

Обикаляше вече часове наред и с всяка стъпка тревогата ѝ се засилваше. Защо не идва? Какво прави? Тя кършеше ръце от притеснение и нерешителност.

Може би трябва да отиде в стаята му и да види какво го е забавило толкова. Тя се поколеба и обмисли тази идея. Всичко бе приготвено тук, в тази стая. Ами ако отиде да види какво става и той реши да... да го направи още там? Какво ще каже тя? *Извини ме,*

Джон, но би ли спрял за мъничко, колкото да се преместим в спалнята ни? Не можеше да си го представи...

Вратата се отвори и тихичко се затвори.

Хлое затаи дъх и се обърна.

Джон стоеше до вратата на стаята, а изражението му бе наистина странно.

Бе облечен в зелен халат и както й се стори, не носеше нищо друго. Косата му падаше свободно по раменете и светлината на огъня позлатяваше блестящата й коприна. Леко отворен на гърдите, халатът му разкриваше стегнатата златиста кожа, златната верижка проблесна под дрехата.

Сърцето на Хлое пропусна един удар. Никога не го бе виждала по-красив. И никога не го бе желала повече.

Те се гледаха така сякаш цяла вечност.

Но в миг едно изпращяване на дървата в огъня развали магията. И двамата понечиха да заговорят едновременно.

— Трябва да...

— Искаш ли...

И млъкнаха.

Хлое склочи пръсти, опитвайки се да спре треперенето им.

— Какво, Джон? — попита тя, почти останала без дъх.

Той потри врата си, скрит под разпуснатата му коса.

За миг Хлое си помисли какво ли ще е, ако не неговата, а нейната ръка докосва врата му. Искаше й се да усети допира на косата му точно така, да я остави бавно да се изнизва между пръстите й. Искаше да обсипе с мънички целувки лицето и мускулестата шия. Искаше й се да зарови лице в тази чиста коса, която винаги ухае на детелина.

— ... така че, разбираш ли, просто ми се струва, че всъщност...

Хлое примигна. Какво каза Джон? Бе толкова запленена от видението си, че въобще не бе чула думите му.

— Работата е там, че мисля да напредваме бавно. Всичко се случи толкова бързо и нямахме време да...

О, Господи! Джон се е разколебал! Но така нищо няма да излезе! Ами ако реши, че е било грешка, да се съгласява с тази сделка и пожелае да я анулира? Mon Dieu, всичко ще е било напразно!

Хлое направо се паникьоса. Не можеше да изгуби Джон, не и след всичко това! И тя видя кристално ясно каква ще бъде следващата

й стъпка. Не можеше да отлага повече.

Всичко щеше да се реши или тази нощ, или никога!

И тя се хвърли върху нищо неподозиращия виконт. Изненадан, Джон нямаше друг избор, освен да я хване здраво, когато тя обви крака около кръста му и сграбчи лицето му в мъничките си, но решителни ръце.

За пръв път в живота си Хлое долепи устни до устните на Джон и го целуна с цялата любов, на която бе способна.

Слисан, Джон леко отвори уста. Невероятните му зелени очи примижаха удивено.

Първо нищо не се случи.

Но после то се случи.

Като изригващ вулкан, гореща лава потече по цялото му тяло, по ръцете, по краката му, по слабините. Усещането бе толкова силно, че той едва успя да се задържи на краката си.

Сякаш по своя собствена воля ръцете му се обвиха около нея и я стиснаха като в менгеме. Без да съзнава действията си, той отвърна с целувка, събрала в себе си цялата страст, на която бе способен.

А тя съвсем не бе малко.

Притисната към него, Хлое простена под пламенната му атака. Врагът явно бе приел предизвикателството. И тя се опита да събере силите си за чувствената битка, която несъмнено предстоеше.

Той бе пламенен, необуздан и страстен. Истинският Джон, каза си тя, тържествуваща в победата си. А парещите му целувки направо я влудяваха.

Караше я да изпитва всичко онова, което си бе представляла, а и много повече. Цялостното въздействие на виконт Секстън далеч надминаваше очакванията ѝ.

Въпреки скорошните си притеснения и твърдото си решение да поотложи нещата, сега Джон сякаш не можеше да спре. В мига, в който устните му се долепиха до нейните, той разбра, че този път всичко ще е различно. Изживяваше всеки допир, всяко движение, всеки дъх с цялото си същество.

Някъде в тъмните ъгълчета на съзнанието си той разбираше, че сега поведението му е коренно различно от обикновено. По принцип той не бе героя завоевател — а по-скоро изкусният прелъстител. Изтънчен, с искреното желание да върши всичко с финес.

Но сега гласът, който дрезгаво прошепна в малкото ѝ ушенце: *Не мога да чакам повече, искам да бъдеш моя*, не принадлежеше на опитния прелъстител.

Нито пък гласът, който трепетно отвърна: *Да, да*, бе на свенливо наивно момиче, което отново, останало без дъх, долепи устни до неговите.

Страстта на Хлое, не по-малка от жестокия глад, който самият той изпитваше, го накара да я понесе през стаята към леглото.

Всъщност Джон бе така заплепен от усещането, че държи Хлое в прегръдките си, че въобще не забеляваше колко неопитни са целувките ѝ. Знаеше само едно: непресторената ѝ реакция направо го влудяваше. За него поведението ѝ бе само доказателство за силната ѝ възбуда, която явно бе не по-малка от неговата.

Връхчето на езика ѝ погъделичка тъгълчето на устните му. Джон буквално изтръпна. *О, Хлое...*

Сега тя имаше вкуса на единственото, най-неустоимото, нещо, което някога би могло да утоли изгарящото му желание.

Той простена, като засмука езичето ѝ в устата си, без да го изпуска дори и докато я поставяше на леглото.

И от този миг насетне виконтът бе напълно неспособен да мисли трезво.

Кое то бе много добър резултат — като се има предвид какво предстоеше да му се случи.

Докато Джон безумно я целуваше и разкопчаваше копчетата на нощницата ѝ с опитните пръсти, калени в безброй подобни схватки с облеклото на различни дами, Хлое храбро се стараяше да запази разсъдъка си.

При подобна чувствена буря това съвсем не бе лесна задача.

Наистина, тя винаги бе желала Джон именно в това състояние. Колко пъти бе мечтала за това, но някак реалността този път бе съвсем различна. Първо, тя никога не бе и предполагала колко... колко необуздан може да е той. И второ, не бе очаквала, че и самата тя моментално ще се зарази от тази лудост.

Хлое дълбоко си пое дъх, опитвайки се да реши какво да прави. Най-важно бе да не потъне в усещанията си. Тя трябва — на всяка цена — да държи нещата в свои ръце, иначе всичко ще бъде загубено.

Парещите му устни сякаш изпепеляваха кожата ѝ, докато той бавно ги плъзгаше по шията ѝ. Против волята ѝ от устните ѝ се отрони лекичък стон. Той сякаш още повече го разпали.

А може би, ако успее да го възбуди и още, той ще побърза повече.

Да. Така ще е най-добре. В това бе единствената ѝ надежда. Трябваше да го накара съвсем да изгуби разсъдъка си, като в същото време самата тя остане трезва.

Погледът ѝ, търсейки нещо окуражително, отскочи към стойката с порцелановата кана за вода, стратегически поставена до леглото. Тя си чакаше там търпеливо, надвиснала като Дамоклев меч за нищо неподозиращия виконт.

Хлое за миг се поколеба. Надяваше се баба ѝ да ѝ прости; все пак това бе една от любимите ѝ порцеланови кани.

Угрижените ѝ мисли бяха прекъснати от Джон, който ненадейно захапа ухото ѝ и лекичко, но много възбуждащо, го подръпна. По целия ѝ врат и раменете ѝ пробягнаха тръпки.

Ето че всичко се оказва далеч по-трудно, отколкото си бе представляла! Ами ако съвсем я омае с ласките си? Хлое затвори очи и преглътна тревожно.

Не, не може да позволи това. Не и първия път.

С намерение да ускори развързката на нещата, Хлое потърси с ръка колана на халата му. Възелът лесно се развърза, тя издърпа дрехата от раменете му и я хвърли на пода до леглото.

Щом ръцете ѝ срещнаха голата кожа на гърба му. Хлое си даде сметка, че е била права. Джон наистина не бе облечен с нищо друго под халата.

Любопитството ѝ надделя и тя се опита да надникне под рамото му, за да зърне съкровищата, които току-що бе разкрила. Досега никога не бе виждала гол мъж, а се говореше, че Джон бил изключително добре сложен и надарен *навсякъде*.

За нещастие нямаше възможност да се увери с очите си, тъй като при дръзките ѝ действия мъжът върху нея изръмжа ниско и гърлено, завладян от неустоима страст, след което веднага издърпа нощницата ѝ през главата и се излегна върху ѝ в цял ръст.

Докосването на толкова много Секстънова кожа бе достатъчно да я накара почти да се изгуби в чувствената наслада.

Движенията на дланите му, които галеха цялото ѝ тяло, бяха предостатъчни да я оставят без дъх.

Това е Джон. Докосва я. Люби я.

Тя простена името му, понесена на вълните на желанието си.

— *Хлое... Хлое...* — дишаше той насечено, а горещият му дъх изпепеляваше кожата ѝ.

Мощните му бедра се вмъкнаха между нейните и тя усети как нещо твърдо и парещо се притиска към долната част на корема ѝ. Върховете на пръстите му блуждаеха по гърба ѝ, и тя разбра, че не би могла да издържи още дълго, без да се предаде на чувствената магия, с която той, изглежда, бе решил да я обвърже.

Подсъзнателно направо се дразнеше от внимателните му ласки. Сякаш имаше нужда да я разпалва повече!

Сега тя направо трепереше от желание и проклинаше факта, че не може да си позволи да се наслаждава на всичко това по-пълно. Бог ѝ бе свидетел, след всичко, което бе и изтърпяла заради този негодник, и тя заслужаваше поне мъничко удоволствие!

Но трябваше да остави това за по-нататък.

С развратниците — въздъхна — трябва да се действа много внимателно, да не би да прегризат юздите. Тя умишлено се потърка в тялото му, като издаде звук, по нейна преценка подходящ за случая.

Джон се поспря за миг, колкото да я погледне озадачено. Разрошената му златна коса бе паднала на челото и той бе направо очарователна картинка.

Хм. Може би това прозвуча малко като скимтене на кученце. Тя бързо пренастрои височината на тона и опита отново.

Този път се получи. Той ѝ отвърна с дрезгав стон, а устните му моментално покриха нейните.

Но въпреки чувствата ѝ към Джон, въпреки желанието и решителността ѝ, когато Джон започна нежно да проучва скритата ѝ сърцевина с върха на члена си, за миг Хлое почувства как я обзема страх. Единствено непоколебимата ѝ решителност успя да го прогони. С големи усилия.

Той трябва вече да свърши с това, повтаряше си тя, като се опитваше да не се предава на ужаса. Ето сега. *Сега!*

— *Сега!* — изтърси тя на глас.

В неопитността си Хлое нямаше как да знае, че Джон просто проверява дали вече е влажна, а в действителност той бе замислил много по-дълга любовна игра. Но като чу трескавия ѝ вик, тази мисъл веднага се изпари от главата му.

— Да — дрезгаво изстена той. — Да, мила, сега...

Той се изви назад, приготвяйки се да проникне в нея. Ръката на Хлое се протегна и хвана дръжката на каната. Той извика името ѝ, а зениците му бяха разширени от страст. И нахлу в тялото ѝ.

Три неща се случиха едновременно. Хлое изпищя; Джон застина изумен; и една кана се строши върху главата му.

Хлое го наблюдаваше очаквателно. Прелестните зелени очи за миг се фокусираха върху нея, веднага след което бавничко започнаха да се събират над носа му.

— Ти... — бе всичко, което той успя да издума, преди да се строполи върху нея в безсъзнание.

О-ох, че е тежък!

Като се напъна с всички сили, тя успя да избута развратника от себе си и да го претърколи настрани, колкото да може да се измъкне изпод него от леглото.

Стиснала единия стълб на леглото, за да не падне, тя си пое два-три пъти дълбоко дъх, за да поуспокои нервите си. Едва ли ще има много време. Първото нещо, което трябва да направи, е да се измие, а после да събере парчетата порцелан.

Тя припряно се зае със задачата си. Като видя кръвта по бедрата си, малко ѝ прилоша, но успя да устои на прималяването. Приключила и с това, тя огледа леглото за евентуални остатъци от обречената кана.

Доволна, че е събрала всички отломки, Хлое започна да роши с пръсти косата на Джон, за да изглежда правдоподобно. А и се надяваше той да не забележи голямата подутина, която бе изникнала точно на темето му.

Когато той се събуди, тя вече ще спи до него, сякаш всичко е било съвсем нормално. Джон ще си помисли, че е заспал веднага щом са свършили и затова няма да има ясен спомен какво точно се е случило, преди да го цапардоса с каната по главата. Всичко щеше да е съвсем наред...

Хлое седна на ръба на леглото и се хвана за челото. Май трябваше да пообмисли този момент малко повече. Ами, ако помни?

Глупости. Малко целувки, малко прегръдки, и готово...

Две убийствено изумрудени очи се бяха вторачили в нея.

Хлое ахна сепнато. Как може вече да се е събудил? Трябваше все още да спи!

Веднъж вече бе виждала това изражение на лицето му. Тогава тя бе на десет години и бе поръсила всичките му панталони със сърбящ прах. Леле, тогава той наистина бе излязъл от кожата си.

И когато успя да я докопа — а за да го стори му се наложи да се изкатери след нея по едно дърво — тя не можа да седне удобно на насиненото си дупе цели два дни.

А доколкото можеше да се съди по изражението му сега, този път той бе дори по-ядосан.

Една ръка се протегна през леглото, за да сграбчи в желязна хватка китката ѝ.

Хлое изпищя и скочи от леглото.

Съвсем гола и с коса, развяваща се зад гърба ѝ, тя се стрелна през спалнята към всекидневната и оттам направо към вратата, водеща въвн от апартамента им.

Отвори със замах тежката дъбова врата и затича с всички сили по коридора на източното крило на замъка.

— Хлое-е-е! — изрева Джон след нея.

Ситуацията въобще не бе от онези, при които човек може да се поспре и да ги обмисли трезво. *Mon Dieu*, реवेशе направо като побеснял бик! Може да поговори с него едва след като се успокои.

А това, ако се съди по зловещия му рев, щеше да се случи едва след три-четири месеца.

Хлое въобще не очакваше Джон да хукне след нея. Но шляпането на босите му крака по паркета точно зад гърба ѝ определено подсказваше решението му да я догони.

Друго доказателство, че той е по петите ѝ, бе писъкът на камериерката, която съвсем случайно тъкмо в този момент се появи иззад ъгъла с купчина чисти чаршафи. И едва не се блъсна в новия господар на къщата, който, чисто гол, тичаше лудо по коридора и реवेशе името на жена си.

Горкичката камериерка замръзна на мястото си, изпусна чаршафите и покри очите си с ръце, като изригна всякакви клетви по адрес на тия развратници.

Но в мига, в който негова светлост прелетя покрай нея, любопитството ѝ надделя и няколко пръста на ръцете ѝ се поотместиха, за да позволят на женицата да поогледа мускулестите му задни части. Тя въздъхна, прехласната от фамозната гледка.

Като разбра, че няма кой да чуе виковете ѝ на възмущение, тя сви рамене. После се наведе, прибра разпилелите се чаршафи и продължи по коридора.

При писъка на камериерката Хлое трепна. Слава богу, че баба ѝ бе оставила това крило сравнително ненаселено от гости! Тя свърна зад един ъгъл, като търсеше път за бягство.

Не трябваше да забравя, че Джон има противния навик да разплита всякакви загадки близо до първоизточника им. Хлое разтри задните си части, трепвайки от спомена за синините по тях. И се мушна в една прикрита със завеси ниша в стената.

Приковал поглед в жертвата си, Джон въобще не обърна внимание на попръжните на камериерката. Бе прекалено бесен, за да обръща внимание на подобни глупости. *Да видим къде е тази малка проклетница?*

Погледът му хитро се плъзна към нишата. Завесата пред нея лекичко трепереше. *Мм-хмм.*

Тъкмо смяташе да се мушне вътре, две виолетови очи надникнаха иззад нея, за да проверят обстановката. И значително се разшириха, когато ги осени прозрението, че той се намира точно пред тях.

В същото време Джон чу гласове откъм далечното стълбище. Явно някакви окъснели гости се прибираха по стайте си. А господарят и господарката на къщата се намираха наред коридора както майка ги е родила! Той трепна, като си представи на какви ли клюки и слухове би дал храна подобен факт.

Затова бързо се вмъкна зад завесата и покри устата на Хлое с ръка, като я притисна плътно до стената в далечния ъгъл на нишата.

— Да не си гъкнала! — изсъска той в ухото ѝ.

Тя го гледаше с ужасени очи иззад ръба на ръката му. Гласовете отвън се приближиха.

Джон се облегна върху нея, а топлата му суха кожа се долепи до нейната. Тя можеше да усети цялото му тяло, всяко мускулче по него,

цялата му сила, докато той я държеше на мястото ѝ. А нямаше и капка съмнение, че целият е пламнал.

Пламнал от гняв, но и от нещо друго, което тя отпърво не позна.

— Бих могъл да те обладая още тук — веднага — ето до тази стена — дълбокият му глас бе съвсем тих, но безкрайно заплашителен. — Това известно ли ти е, Хлое?

Тя замръзна. Думите му не целяха да я очароват. Напротив, очакваше се сериозно да се замисли върху тях.

Тя поклати глава, а косата ѝ се допираше до гърдите му.

— Да, има много неща, които не са ти известни — той говореше съвсем тихо, долепил устни до шията ѝ. Свободната му ръка се плъзна по гърба ѝ и обхвана задничето ѝ, като я прилепи към тялото му.

Хлое почувства колко твърд и издут е членът му и как пулсира, долепен до корема ѝ.

Въпреки страхът любопитството я караше да се чуди как ли изглежда. Усещаше го наистина голям и все още не бе виждала...

Той махна ръката си от устата ѝ и притисна устните ѝ в целувка, целяща сякаш да я накаже. Хлое не бе свикнала Джон да я целува. *Лорд Секс*. Коленете ѝ омекнаха.

Но мощните му ръце я държаха здраво.

— Защо ме излъга, че не си девствена, котенце? — той говореше тихо, а устните му бяха само на косъм от нейните.

Гласовете вече се чуваха почти до тях.

Хлое преглътна. Беше се надявала гневът му да се дължи на удара по главата, а не на лъжата ѝ. Но явно тази вечер нямаше късмет!

— Значи си разбрал и това? — едва попита тя, съвсем обезкуражена.

Гласът му затътна в ухото ѝ, а принудата да шепне, за да не ги открият, съвсем не можеше да прикрие яростните нотки в тона му.

— Не се ли вслушваш какво говорят за мен — че съм спал с почти половината жени в Англия? — горещият му дъх пареше ухото ѝ. — Разбира се, че веднага разбрах.

Хлое не бе сигурна дали е чула правилно. В гласа му имаше нещо странно. Тя вдигна поглед и се опита да го огледа в тъмната ниша, но чертите му си оставаха скрити.

— Отговори ми, Хлое!

Равният сдържан тон я разтревожи. Но тя забеляза, че внимателните му жестове бяха някак в разрез със заплашителния му глас.

Хлое реши, че ще е най-добре да му каже истинската причина. Тя не бе цялата истина, но все още не бе нужно да разбере всичко.

— З-защото иначе нямаше да се съгласиш с плана!

— Плана? — Хлое долови слисването му. — Не ми казвай, че все още не си изоставила тази откачена идея да...

— Права ли съм? — бързо го прекъсна тя. Нямаше никакво намерение да отговаря точно на такъв въпрос.

Той се поколеба. Значи е била права.

— Виждаш ли? Не можех просто така да ти кажа, щеше да си помислиш съвсем друго нещо — той явно не забеляза колко двусмислени са думите ѝ. Още по-добре, въздъхна. Всичко това бе наистина трудно.

Гласовете заглъхнаха по коридора.

— Дори и да е така, ако просто ми го бе казала тази нощ, щях да съм много по-... внимателен с теб — за нейна изненада устните му целунаха челото ѝ.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Жестът му, целящ явно да я утеши, направо щеше да разбие сърцето ѝ. Той бе както винаги любящ и загрижен — но като семеен приятел. Целувката, която постави на челото ѝ, не бе страстната ласка на съпруг или любовник.

От ъгълчето на окото ѝ се отрони сълза и се търкулна по бузата ѝ. В тъмнината на нишата тя капна точно върху ръката на Джон.

Моментално го обзеха угризения. Хлое рядко плачеше. Сигурно ѝ е причинил ужасна болка, когато я е обладал.

— Котенце, наистина съжалявам! — той я гушна утешително в прегръдката си.

Милото му държание и това, че явно погрешно разбра поведението ѝ, я накараха да заплаче още по-силно. Тя зарови лице в гърдите му, опитвайки се да спре сълзите си, но не успя.

Джон я прегърна още по-силно.

— Моля те, миличка, недей...

— Д-дай ми малко време — изхълца Хлое.

Той леко се усмихна, като потърка брадичката си в главата ѝ.

— Носът ти е замръзнал.

— Така ли? — тя подсмръкна.

— Да, маймунке. Сигурно ще наистинеш... Нека те заведе обратно в леглото — той я вдигна в прегръдките си.

Когато излезе от прикритата със завеса ниша, свещите по стените осветиха с бледа светлина жената в ръцете му. Тя се взираше в лицето му, а виолетовите ѝ очи все още бяха влажни от сълзите ѝ. Меките ѝ устни бяха леко подути от целувките му, а по страните ѝ бе избила руменина от събитията през нощта.

Джон я гледаше и онова *нещо* в гърдите му отново подскочи.

Не бе сигурен какво точно е то, но вече ясно си даде сметка за усещането. Същото проклето нещо му се бе случило и в тяхната спалня, когато тя го целуна за пръв път.

Очите им се срещнаха. Всичко около тях сякаш избледня.

— Нека те целуна, Хлое — прошепна той.

Тя поднесе устни към неговите.

Джон долепи уста до нейната. Тих стон на удоволствие се откъсна от гърлото му.

Той задълбочи целувката си, засмука устните ѝ, опитвайки се да се наслади изцяло на вкуса ѝ.

Това вече наистина е целувката на съпруг, помисли си Хлое.

Тя отдръпна лице, за да се вгледа дълбоко в очите му. С женския си усет, за който досега дори не бе подозирала, разбра, че я желае. *Наистина* я желае.

Той решително тръгна назад към спалнята.

И по целия път дотам, нито за миг не откъсна поглед от очите ѝ.

А Хлое не бе съвсем сигурна кой от двамата им е по-изненадан.

Той затвори вратата с крака си.

По поведението му Хлое почти очакваше да я облегне на стената и да я обладва още там точно както бе предложил по-рано.

В действителност Джон си го помисли, но се отказа от идеята. Не я желаше по този начин. Или поне не тази вечер.

Той тръгна право към леглото. Лорд Секстън бе съвсем наясно какво иска.

Никакви сложни пози.

Никакви внушителни техники.

Просто *нея*. Здравео обвита около тялото му.

Той нежно я постави на леглото, като внимателно разстла червените ѝ коси по възглавниците. Точно така си я бе представял. Сърцето му заблъска в гърдите. *Тя бе толкова жестоко красива!*

Няколко дебели свещи осветяваха стаята и леглото. Опустошителният му поглед я поглъщаше цялата. Всъщност досега въобще не бе имал възможност да ѝ се нагледа до насита. И сега реши да си позволи това удоволствие.

Бе виждал други жени, които може би бяха с по-тънки талии и с по-дълги крака, но в неговите очи нито една от тях не можеше да се сравнява с Хлое.

За него тя винаги си оставаше образец на съвършенството.

А сега дори и повече.

Като подпря коляно на леглото, той се наведе и обвини един червен кичур коса около китката си. И така, държейки я здраво в ръцете си, той се излегна върху нея.

По някаква причина Хлое бе по-притеснена от първия път. Сега Джон смяташе да я люби. Изцяло. Решителността му бе просто изписана на лицето.

И макар че и тя го желаше, онова, което бяха сторили първия път, ѝ се стори много болезнено. Докато той я оглеждаше, тя също бе провела малко разследване на тялото му и ѝ се стори, че той е някак много... *голям*. И сигурно пак щеше да боли.

А тя не бе сигурна дали е готова и за това при всички неща, които ѝ се бяха случили тази вечер.

Сигурно опасенията ѝ бяха проличали, защото ръката му нежно обхвана бузата ѝ. Палецът му се плъзна по пълната ѝ долна устна.

Гъстите черни мигли прикриваха очите му, докато той наблюдаваше как палецът му я гали и как устната ѝ танцува при ласките му.

За миг по тялото му пробягна едва доловима тръпка, но Хлое я почувства.

Той вдигна очи към нея. В тях гореше изумруден пламък. Гласът му прозвуча много сурово и решително.

— *Ще ти доставя толкова голямо удоволствие...*

ГЛАВА ШЕСТА

ИГРАТА ЗАПОЧВА

Струваше му се че е омагьосан.

Когато се наведе над нея, тънката верижка около врата му се залюля точно пред лицето ѝ.

Хлое погледна мъничкия талисман и ахна изненадано. Това бе едно морковче. *Нейният морков.*

— Ти... ти си го запазил!

Джон се поспря, явно изненадан от откритието ѝ. Или си е мислил, че тя няма да го помни, или го е носил толкова дълго време, че привикнал към него, съвсем е забравил да го махне.

Той не ѝ отговори. Скулите му се възпламениха и той отмести поглед настрани, като мускулчето на челюстта му отново затрепка. Изглеждаше наистина смутен. Сякаш някой бе разкрил някаква негова съкровена тайна, която е искал да запази само за себе си.

Талисманът! Тя много добре си спомняше деня, когато той ѝ го подари. Бе на тринадесетия ѝ рожден ден. И имаше много причини да не го забрави.

Всяха година след шестата Джон ѝ подаряваше по една мъничка златна висулка, която да прибави към гривната на ръката си. Всяка висулка бе талисман с особено значение, известно само на тях двамата. Те символизираха галените имена, които той ѝ измисляше. Имаше едно малко коте, едно мече, мъничък дългоопашат папагал, маймунка, зайче и едно малко слонче.

А през онази година той ѝ подари морковчето.

То пряко се отнасяше до цвета на косата ѝ. Джон много обичаше да я дразни, като я нарича морковче. Знаеше, че това направо я вбесява, та съвсем естествено бе да използва това обръщение най-често.

По-късно същия ден тя се бе изкатерила на едно дърво, за да шпионира Джон и лейди Миро, които се бяха разположили на пейка в по-отдалечения край на градината. Хлое бе забелязала как двамата си

разменят доста странни погледи по време на обяда и искаше да разбере за какво е било всичко това.

И съвсем скоро разбра.

Лорд Секстън и въпросната лейди се бяха вкопчили в страстна прегръдка, а ръцете на Джон пълзяха някъде из бюстието на дамата.

Жестока болка бодна сърцето ѝ и ѝ се стори, че се задушава. До този момент бе смятала, че Джон е само неин. Дори и не бе подозирала за отношенията му с другите жени.

И тогава за пръв път в краткия си живот тя се сблъска с изневярата и се почувства предадена.

Прекалено малка за да разбере, тя бе слязла от дървото и бе застанала лице в лице с него, за да излее гнева си. А Хлое никога не се стесняваше да изразява открито мнението си.

Когато Джон я зърна как увисва от един клон, приготвяйки се да скочи на земята, той, първо, страшно се ядоса, че нарушава усамотението им, а и бе загрижен за безопасността ѝ. Той освободи жената от прегръдките си и яростно извика името на Хлое.

Тя се пусна от клона и скочи на земята. Той моментално се втурна към нея, за да се увери, че не се е наранила, но тя бързо се отдръпна, отвратена от него. Действията ѝ дълбоко го нараниха. Никога преди Хлое не се бе отдръпвала от него. И за да прикрие собствената си несигурност, той се нахвърли върху нея.

— Аз съм мъж — какво си мислиш? — но въпреки тона си, не смееше да я погледне в очите.

По страните ѝ потекоха сълзи.

— Мразя те!

Джон бе видимо объркан. Той умолително протегна ръка към нея.

— Това няма нищо общо с нас, морковче.

Именно от *това* я заболя най-много. Тогава тя откъсна талисмана от гривната си и го хвърли на тревата в краката му. После се обърна и избяга. Той много пъти я вика, за да се върне, но Хлое не искаше и да чуе. Чак след няколко месеца му проговори отново. Тогава вече бе съвсем наясно със склонностите му и отношенията им вече никога не бяха същите. Все още бяха много близки, в някои отношения дори по-близки отпреди, но бе премината някаква граница и бе достигнато друго ниво.

Той никога повече не я нарече морковче.

Но въпреки това бе запазил висулката.

Ръката на Хлое обхвана мъничкия талисман. Отново очите ѝ се напълниха със сълзи, макар че този път причината бе съвсем различна. *Джон е запазил морковчето.* Явно винаги го носи около врата си. А това благородно поведение ѝ подсказваше толкова много неща.

Вместо да премести ръката ѝ, както винаги правеше с другите жени, които докосваха висулката, Джон обви пръсти около нейните и ги стисна здраво заедно с медальона.

Този простичък, но толкова нежен жест трогна Хлое до дъното на душата ѝ. Тя обви врата му и зарови пръсти в копринено меката му коса.

Затворила очи, повдигна глава и нежно го целуна.

Джон въздъхна до устните ѝ.

И точно в този миг Хлое разбра, че той е стоял със затаен дъх, очаквайки реакцията ѝ. Тя си помисли колко абсурдно е това! *При целия му опит с жените дали наистина знае поне мъничко за женското сърце?*

В отговор тя го притисна към себе си, като ръцете ѝ се вкопчиха в силните му рамене.

Той мъничко навлезе в нея.

Хлое усещаше тръпките, които преминават по онази част от него в тялото ѝ.

— Не искам да ти причинявам болка, мила — задавено продума той, а в прочувствените му думи се криеше толкова дълбок смисъл.

— Няма, Джон. Ти никога повече няма да ме нараниш.

И наистина бе така. По никакъв начин нямаше да я наранява повече. А Хлое нито за миг не се съмняваше, че постъпила правилно.

Правилно и за двама им.

Достигнала до това откритие, тя почувства как опасенията ѝ се изпаряват. Джон явно усети промяната, настъпила в нея. И нежно целуна извивката на гърдите ѝ.

От полуразтворените устни на Хлое се откъсна леко възклицание, толкова изненадана бе тя от допира на устните му на това интимно място.

Той вдигна лице и видя изненадата по лицето ѝ. Тъглчетата на устата му леко се извиха при неволния ѝ стон от удоволствие.

— Никой ли не те е целувал тук, Хлое? — копринените му устни блуждаеха по сатенената кожа на гърдите ѝ, като лекичко я пощипваха на места.

— Н-не — тя на пресекулки си пое въздух.

— А тук? — връхчето на езика му погъделичка зърното ѝ. При това възбуждащо движение малката розова пъпчица се стегна и набъбна.

— Не — тя ахна, удивена от реакцията на собственото си тяло като цвят, разцъфнал само за него, зърното ѝ сякаш се протягаше към устните му като цвете към лъчите на слънцето.

— В такъв случай май не си усещала и това — той улови нежната пъпчица между устните си и я засмука.

Хлое простена при невероятното усещане. Сякаш огнена нишка се проточи от мястото, където я докосваше, чак до дъното на душата ѝ.

— Джон...

— Ммм... — пъргавият му език неумолимо галеше зърното ѝ, докато той продължаваше да го смуче. Никога през живота си Хлое не бе изпитвала такова удоволствие. Ето защо си помисли, че ще е честно да му каже какво е мнението ѝ по въпроса.

— Това е толкова вълнуващо, Джон. Наистина мисля, че е много хубаво да правиш така.

Той примигна. *Само от Хлое можеш да очакваш подобно нещо.* Не познаваше друга жена, която да отдели ценно време за размисли върху ситуацията. Джон се изкикоти. Ама че работа, та тя изказва мнението си относно аспектите на любенето така, сякаш това е тема за дискусии, а не чисто физически акт!

Развеселен, той продължи да я стимулира, като улови сладкото връхче на гърдата ѝ между зъбите си и лекичко го подръпна. При това почувства как от нея потече сладката роса на възбудата и навлажни върха на члена му.

И той лекичко го натисна навътре.

Хлое потръпна. Ето че той навлиза в нея, двамата ще се съединят. Ще бъдат едно цяло. Тя трепетно си пое дъх. *Да, да...*

Взираше се в очите му — те бяха някак замъглени, премрежени от страст. И ѝ се струваше, че никога няма да успее да откъсне поглед от тези бездънни зелени очи.

Доловило трепета ѝ, тялото му се разтърси от мощно, изгарящо желание. Той се надигна над нея, като се стараяше двамата да останат така свързани. Джон знаеше, че тя го гледа — и той я гледаше право в очите.

И тогава навлезе по-дълбоко.

Въпреки че влагата ѝ донякъде го улесняваше, тя все още бе много тясна и стегната. Като девица. Джон не можеше просто да се плъзне в тялото ѝ. Трябваше да я разшири, особено за неговите размери.

Макар да бе твърдо решена да не го прави, Хлое извика. Затворила очи, тя извърна лице настрани. Натискът му бе прекалено мощен, прекалено неумолим, за да издържи.

— Погледни ме!

Тя едва си поемаше дъх, без да смее нито да помръдне, нито дори да вдиша дълбоко.

— Погледни ме, скъпа моя!

Очите ѝ мигновено се отвориха. Тя се взря в него питащо.

Без да откъсва поглед от тях, той наведе устни към нейните и отново натисна в тялото ѝ. Хлое простена, когато Джон най-сетне проникна напълно в нея и те станаха наистина едно цяло.

Той улови в устните си стона ѝ и го погълна. Удоволствието се надигна в гърлото му като дрезгаво ръмжене. Никога през живота си не се бе чувствал така.

— Хлое — тихо продума, прехласнат от изживяването не помалко от нея.

Колко дълго са останали така — притихнали, свързани в едно, — никой от тях не знаеше. След малко Хлое почувства как Джон лекичко захапва чувствителната кожа под ухото ѝ.

— Обвий краката си около мен.

Хлое стори, каквото ѝ бе казано, и с радост установи, че така усещането е много по-силно.

— Така ли?

— Да... малко по-високо, до кръста ми — езикът му се плъзна в ухото ѝ, а връхчето му погъделичка дупката в средата му.

— О! Но това е...

— Мм-хмм. Това е само началото, миличка.

Той внимателно започна да се движи в нея с леки, кратички тласъци, за да ѝ достави наслада без болка.

— Аз... аз... — тя се опита да изрази мнението си и по този въпрос.

— Шшт! Просто го почувствай, Хлое — той проникна малко по-дълбоко.

От устните ѝ се изтръгна тих вик.

— Зная — дрезгаво прошепна той, но и неговият дъх явно не достигаше.

Съзнавайки колко неопитна е тя, той храбро се опита да контролира движенията си и да регулира дълбочината и силата на тласъците си. Но съвсем не му бе лесно. Всеки път, когато потъваше в нея, почти губеше самообладание.

Но нейната неподправена, невинна реакция му напомняше да бъде много внимателен.

По челото му бяха избили капчици пот, но той успяваше да поддържа постоянния сигурен ритъм.

Хлое помръдваше под него, без да знае какво точно иска, но съзнавайки, че е нещо *повече*.

Джон простена. Ако тя продължава да мърда така, той не би могъл да се сдържи още дълго.

— Недей...

— Никога не съм предполагала, че може да си толкова твърд.

— О, боже! — *По дяволите, дотук със самообладанието му!*

— Нещо лошо ли каз...

Устните му прилепнаха към нейните и той нахлу в нея с цялата си мъжка сила. И отново, и отново.

Отначало Хлое бе направо слисана, но скоро започна да отвърща на всяко негово движение.

— А се-сега какво? — попита тя, задъхана.

Въпросът ѝ, зададен в най-неподходящия момент, сигурно би успял да обезкуражи някой по-неопитен господин. Но Лорд Секс просто се усмихна ехидно и отново улови устните ѝ в своите.

— *Това!* — завъртя таза и бедрата си, а едновременно с това улови розовото връхче на гърдата ѝ с уста и силно го засмука.

Хлое извика, но този път от дълбоко удоволствие, а през тялото ѝ преминаваха вълни на невероятна наслада. Вкопчена, достигнала

самия връх на екстаза си, тя обви ръце около него и го притисна с все сили към себе си.

Задъхан, Джон почувства как собственото му облекчение приближава. То сякаш кипеше дълбоко в тялото му и търсеше път към своето местенце в Хлое.

Мощно и диво изригна като вулкан, сдържал лавата си прекалено дълго време. Той също я притисна към себе си с цялата си страст и шепнеше името ѝ отново, и отново, докато се изливаше в нея.

Няколко минути по-късно Джон все още лежеше върху нея, заровил лице във врата ѝ, ухаещ на цветя. Все още са опитваше да възвърне самообладанието си.

Какво се бе случило с него? Това бе първият път за нея, а самият той се чувстваше като за пръв път обладан.

И за първи път не чувстваше, че нещо липсва.

Съвсем нищичко.

Още повече, той с изненада откри, че вече пак е загризал нежно извивката между врата и рамото ѝ, като човек, който все още не е заситил глада си.

И се подготвя да си вземе допълнителна порция.

Наложи си да се отърколи от нея. Тя бе много нежна и той бе сигурен, че сега леко я боли. Докато свикне с него, ще трябва да е много внимателен. Все пак ѝ беше за първи път.

Изпитваше известен гняв заради онова, което бе сторила. Но, странно, чувстваше и голямо облекчение. Тя бе непокътната. И той не можеше да не признае колко радостен е от откритието си.

Нейният първи път. Някакъв тревожен спомен изплува на повърхността на съзнанието му. Като се облегна на таблата на леглото, той обви ръка около свитото си коляно, а мислите му поеха в неочаквана посока.

Хлое наведе нощната лампичка, после се излегна на една страна до съпруга си. Лунната светлина озаряваше красивия му профил и ѝ се стори, че той е дълбоко умислен. След невероятното изживяване, което ѝ бе дарил, тя все още не можеше да изтрезнее. Ако се замислеше за преживяното, щеше да ѝ се прииска да започнат отново, но тя не бе сигурна дали е готова за това.

Върху обикновено гладкото му чело се появи малка бръчка. Хлое се чудеше за какво ли се е замислил, та лицето му изглежда толкова

унесено.

Гласът му внезапно проряза тишината на стаята. Той говореше монотонно, сякаш чувствата му нямаха нищо общо с онова, което смята да каже.

— Бях на дванадесет години... доста едър за възрастта си. Жената на един викарий ми каза да вляза в къщата ѝ, щяла да ми даде нещо за ядене — той направи многозначителна пауза. — Тогавя бях изпостелял от глад, нали разбираш. *След това* тя наистина ми даде парче мухлясал хляб и малко вкисната супа. Аз избягах в обора им и плаках.

Тя го гледаше безмълвно, изумена от чутото. Джон никога на никого не разкриваше какво му се е случило през онези години, през които е бил принуден сам да се грижи за себе си.

А сега тя придоби съвсем ясна представа какво трябва да е било то. На шестнадесет години той бе необикновено красив; на двадесет и девет бе направо зашеметяващ. Дори и на толкова крехка възраст, на дванадесет, сигурно е изглеждал изключително добре. А как е успял да оцелее, също ѝ се изясни. Това обясняваше толкова много неща.

Обзеха я мрачни мисли. *Ще ми трябва много повече време.* Много повече, отколкото бе очаквала. Досега не знаеше тези неща за него.

Хлое видя какво е представлявал младият виконт — изплашен, самотен, гладен. Душата ѝ плачеше за него. *Джон.*

Сякаш чул безмълвния ѝ вик, той се обърна към нея.

— Така че, сега разбираш, Хлое. Първият път е много важен. Изглежда, никога не го забравяме.

Тя протегна ръка и докосна рамото му.

— Това е хубаво, защото ти ми дари прекрасен спомен и аз винаги ще го пазя в сърцето си.

Той леко се усмихна.

— Така ли?

— О, да! Надявам се и твоите спомени за нашия първи път да са същите.

— Да... — в очите му тлееше скрит огън. — Невероятни спомени, *морковче!*

Той умишлено я подразни с това обръщение. Тя поруменя, което страшно ѝ отиваше.

— Нека те изместят другите ви спомени, лорд Секстън — вдигна брадичка. По гласа ѝ личеше, че го предизвиква.

Той се засмя.

— Смятайте го за сторено, мадам — ръката му обхвана главата ѝ, а пръстите му се заровиха в косите ѝ. — За което много ви благодаря, лейди Секстън.

Устните му докоснаха нейните.

Лейди Секстън. Името звучеше чудесно. Почувствала значимостта на онова безценно съкровище, което ѝ бе дарил, Хлое се усмихна на двойния си удар.

Ръцете ѝ обвиха силния му врат и тя притисна устните му с дълбока целувка. Струваше ѝ се, че и сто години да живее пак никога няма да свикне с целувките му и да ги приема за нещо обикновено. Защото просто бяха много специални. Възбуждащи и примамливи, те сякаш сбъдваха всичките ѝ желания, но и събуждаха нови.

А това бе дарба, която Хлое се съмняваше, че може да бъде научена.

Това е Джон.

Нищо чудно, че жените го смятат за неустоим. Опитах ли веднъж вкуса му, и вече копнееш за още. Възхитителен... и толкова примамлив...

И докато тя редеше мислено епитет след епитет, върхът на кутрето ѝ докосна долната част на ухото му.

Тя примигна изненадано.

То бе толкова меко — като мъхесто кадифе. *Какво невероятно откритие!* Тя моментално го захапа.

— Недей! Трябва да...

— Не, чакай малко. Искам просто да проверя нещо тук.

Той се изсмя, но когато тя спря да гризе ухото му, за да го погъделичка с връхчето на езика си, реши да сложи край на играта ѝ, като се отдръпна от нея.

— Говоря сериозно. Не искам да те заболи. Трябва да си починем. *Ти* трябва да си починеш.

— Е, щом настояваш — тя въздъхна натъжено.

— Настоявам — той целуна главата ѝ. — Искам да си добре отпочинала за онова, което съм ти измислил за сутринта.

— Щом настояваш — повтори тя с примирение в гласа и въздъхна дълбоко. — Нали не искаме да се престараяш в първия си ден — сърдито добави.

Той се усмихна и закачливо подръпна ухото ѝ.

— Наистина не искаме.

— Добре тогава — тя отново въздъхна драматично и се сгуши във възглавницата, сякаш се готвеше да спи. — Но утре очаквам от теб по-добро представяне.

— О, ще го имаш — сладно изръмжа той.

— Ех, само обещания...

— Ммм — широката му длан обхвана главата ѝ и той я придърпа по-плътено до себе си.

— От теб се получава поне идеална възглавница — прозя се тя.

И наистина гласът ѝ вече звучеше сънено. Той бе доволен, че я накара да поспрат. Е, не всички части на тялото му бяха доволни. Поразмърда се, за да облекчи малко напрежението си.

Не след дълго усети по гърдите си спокойното ѝ дишане. Тя вече спеше дълбоко. Той я погледна, легнала морно в прегръдките му. Милата му, сладка Хлое. Как може да заслужи това?

Когато разбра, че не е била с друг мъж, Джон почувства как в него се надига нещо като благодарност. Но знаеше, че няма право на подобни чувства. Не и при неговото минало.

Всичко това бе далеч по-сложно, отколкото бе предполагал отначало.

Той се загледа в нежния профил, който вероятно би могъл да нарисува и със затворени очи. Бе се запечатал в съзнанието му още когато бе на шестнадесет години. В онзи ден — в деня, когато я срещна — той започна и да се тревожи за нея.

И ето че все още го правеше!

За миг дори се зачуди над този абсурд: достатъчно е само веднъж да приемеш това отношение, и то си остава за цял живот — той бе личният рицар на Хлое. При тази мисъл изсумтя.

Тази нощ тя бе надминала всичко, за което един мъж би могло да мечтае — чувствена, всеотдайна, пламенна и... доверлива.

И именно това го безпокоеше най-много — нейната доверчивост.

Защо му вярва толкова? Колко пъти ѝ бе повтарял, че никога не бива да се доверява на който и да е мъж за това. Но, разбира се, не бе

имал предвид себе си — самият той никога не би я излъгал. Просто не можеше да го стори.

И все пак тя би трябвало да е по-разумна.

Безкрайно внимателно той опипа голямата подутина на темето си, а очите му се присвиха. Да, наистина, но когато ѝ бе давал тези съвети, въобще не бе предполагал, че той ще е човекът, който...

А какво точно си мислеше тогава, Джон?

Това бе големият проблем. Той нито за миг не бе помислил за бъдещето, за нейното или за своето.

И ето че то вече бе тук. Те бяха женени и имаше известни условия, с които трябваше да се съобразяват. Условията на тяхното споразумение. Той трябваше да сподели с нея знанията и уменията си в областта на секса, за да може тя да води същия живот като него.

За да може да търси други мъже, с които...!

В него се надигна един глас — чисто мъжки, собственически, досега оставал нечут — но вече прекалено силен, за да го пренебрегва.

Защо пък да ѝ позволя това?

Е, вече ѝ бе дал дума.

И какво? Един мъж на място винаги би успял да открие различна интерпретация на някакво си споразумение.

А дали ще му се размине безнаказано? Хлое бе невероятно решителна. Той въздъхна дълбоко и затвори очи. *Каква точно е тази сделка, която сключихме?*

Каквато и да е, от нея няма да излезе нищо добро, съвсем прозаично си призна той.

По ключицата му пълзяха женски устни.

— Хлое... — сънено измънка Джон, а очите му все още бяха затворени.

— Как разбра, че съм аз? — подразни го тя.

Той се усмихна и отвори очи.

— С малко късмет.

— Ах ти, негоднико — тя го оципа силно по носа, Джон се засмя на глас, а белите му зъби проблеснаха.

— О, не, бих познал тези устни навсякъде.

Хлое се подлъга по стръвта.

— Наистина ли? И по какво? — тя потри нослето си в неговия нос.

— Гриз, гриз, кратка пауза, за да огледа положението, гриз, гриз...

— Какъв безсрамник си! — при тези думи тя го оципа много болезнено точно под мишницата.

Двете трапчинки се появиха на страните му.

— Освен това кой друг би спал цяла нощ, обвинил ръце около врата ми, и с розово носле, мушната точно в ухото ми? — той се подсмихна на странностите на Хлое.

Тя се изчерви.

— Ухото ти е толкова меко, Джон. Също като кадифе.

Той моментално сведе очи надолу.

— Хм, толкова ли е? А искаш ли да пипнеш нещо също толкова меко?

Само за част от секундата гласът на Джон от закачлив бе станал някак много сладострастен. *Отлично.*

С интонация, умишлено наподобяваща неговата, тя го погледна примижала и попита:

— Какво ли може да е то?

— Ето това.

Хвана нежно ръката ѝ и вплел пръсти в нейните, премести двете им ръце върху гърдите ѝ.

Под ръководството на пръстите му двете ръце погалиха нежната им долна част.

— Съвсем като сатен, миличка — каза той, затаил дъх.

Хлое гледаше запленена как зениците му се разширяват от усещанията, които той създава и за двама им. Тя винаги бе знаела, че е много чувствен.

— И това... — той плъзна ръцете им надолу по корема ѝ, докато докоснаха къдравите косъмчета в основата му.

Неговите пръсти нежно се вмъкнаха между тях. Хлое рязко си пое дъх.

— И това.

Той я притегли към себе си така, че ръцете им лекичко погалиха върха на ерекцията му.

Все още здраво хванал ръката ѝ, Джон премести палеца и показалеца си, за да насочат нейния показалец към него. После поведе ръката ѝ така, че възглавничката на пръста ѝ започна да описва мънички кръгчета по върха на члена му.

И там той бе мек като кадифе. Толкова мек, но и толкова твърд.

— Ти си прелестен — прошепна тя, прехласната от великолепието му.

— Мъжете не могат да бъдат прелестни, папагалче — при тези думи той я целуна по ъгълчето на устата.

— Но ти си — тя изви глава, за да улови устните му.

И Джон пламенно отвърна на целувката ѝ.

Нежно държейки ръката ѝ, той я насочи по дължината на жезъла си и показалецът ѝ бавничко измина дългия път до основата му. От гърлото му се разнесе тихо одобрително ръмжене.

Щом на Джон това му доставяше такова удоволствие, Хлое реши, че би могла да поеме инициативата и започна да движи пръста си нагоре и надолу по дебелия жезъл и по мекия му тъп връх.

— Да! О, да — едва-едва се отрони насърчаващият му глас. Той засмука долната ѝ устна и нежно я подръпна.

Пусна ръката ѝ и дланта му се плъзна по корема ѝ, като пръстът му се спря за миг до пъпчето ѝ и се завъртя няколко пъти около него. После продължи надолу към снопчетата къдриви косми.

Подражавайки на нейните действия, той вмъкна пръста си между тях и започна нежно да го движи в топлата влага на това меко местенце. В същото време пъргавият му език се впи дълбоко в устата ѝ, като я галеше и притискаше в същия ритъм.

Усещанията, които ѝ даряваше, бяха невероятни. Хлое поспря за миг собствените си действия, обезсилена от всичко това. Може би трябва да изкаже мнението си по този въпрос?

— Не спирай сега, моя прекрасна съпруго! Не сега!

Моя прекрасна съпруго! При подобни окуражителни слова Хлое просто не можеше да не грабне члена му в ръка и да започне да го гали по цялата му дължина. Невероятно, но той сякаш стана дори още по-голям и по-твърд в ръцете ѝ.

Хлое се чудеше на извършеното от самата нея. Чувстваше се така, сякаш това бе истинско постижение. *Само виж колко е голям!* Мъжествеността му помръдна в ръцете ѝ, напомняйки, че иска още.

И тя продължи.

Допря главичката му до дланта си и докато я галеше лекичко, с другата си ръка го обхвана и започна да го масажира нежно по цялата дължина. При това по него пробягаха тръпки, придружени от възторжено възклицание.

В същото време и нейното тяло потръпна, залято от вълната на възбудата, която умелите му пръсти създаваха в нея.

Устните му уловиха върха на гърдата ѝ и я засмукаха.

Хлое се заизвива от невероятно силните усещания. Джон бе страхотно добър в това.

— *Искам да вляза в теб, лейди Секстън.*

Предложението, произнесено с гърлен приглушен глас, още повече засили възбудата ѝ.

Хлое кимна, като потри бузата си о чувствените му устни.

Той обхвана коляното ѝ и вдигна крака ѝ върху хълбока си, както лежаха един до друг, обърнати настрани. Така телата им се озоваха идеално прилепнали заедно.

— Насочи ме към себе си — промълви той, а горещият му дъх се плъзна по устните ѝ.

Тя го погледна и разбра какво иска. Хвана го здраво и насочи члена му към входа на женските си тайни.

Джон не откъсваше поглед от нея.

— А сега ме въведи в тялото си, любима.

Хлое се помръдна напред и надолу към него. Бавно и внимателно той започна да навлиза в тялото ѝ, докато я изпълни докрай. И двамата простенаха.

Когато сякаш бе стигнал дъното, той обхвана с ръце таза ѝ и успя да достигне още мъничко дълбочина.

Хлое просто не можеше да не изкаже мнението си относно това.

— Ооо!

— Добре ли си? — той поспря, за да прошепне дрезгаво в ухото ѝ. — Не те боли?

— Н-не, просто удоволствието е невероятно!

— Ах...

Малките ѝ длани обхванаха лицето му.

— Нека останем така завинаги!

Той рязко си пое дъх. *Имай милост!* Откъде ли се е научила, така да разпалва мъжа?

— Хлое... когато кажеш нещо такова, аз...

Той не довърши, просто впи устни в нейните. Хлое простена от чувствената огнена ласка.

— Когато си готова... движи се. Прави онова, което ти е приятно.

Езикът му лекичко погъделичка мъничките трапчинки в ъгълчетата на устата ѝ.

Много внимателно тя започна да се движи към него. И двамата усещаха и най-малката извивка; и двамата се наслаждаваха изцяло на чувственото изживяване.

Скоро неуверените ѝ движения станаха по-бързи и по-находчиви. Тя променяше темпото, извиваше се, плъзгаше се, движеше се най-фантастично.

Джон не помръдваше, а устните му си играеха с ухото ѝ, с шията, с нежните вдлъбнатинки до раменете ѝ — веднъж дори я ухапа по рамото, когато тя прекалено силно се притисна към него.

Лорд Секс я оставяше сама да измисля подхода си, сякаш търпеливо и позволяваше *тя* да го обладае.

След известно време дланите му обхванаха задничето ѝ и започнаха да я движат към себе си по друг начин. Като я прилепяше много плътно към тялото си, той я въртеше върху жезъла си с рядко срещана вещина.

Тя се движеше, но вече не можеше да определя как. Той оставаше неподвижен, но контролираше силата и дълбочината на нейните тласъци.

И за двамата изживяването бе невероятно еротично.

По този начин — докато неговите силни умели ръце насочваха енергичните ѝ движения — той доведе и двама им до разтърсваща, всепоглъщаща кулминация.

Но това съвсем не бе краят.

Хлое скоро разбра, че Джон едва сега започва. Тя почти нямаше време да поуспокои дишането си, когато той започна отново, като ѝ показва още една вариация на същата техника.

През целия ден и до късно през нощта той прояви завидно усърдие в изпълняването на обещанието си. Всъщност представянето му бе направо забележително. И тя въобще не пропусна да му го каже.

Дълбокият звънък смях на виконта отекна в спалнята.
— Радвам се, че одобрявате представянето ми, мадам.
Намигна ѝ дяволито.
И продължи.

ГЛАВА СЕДМА

ЗАМБО СЕ НАСТАНЯВА В КЪЩАТА

Събуди ги силно почукване по вратата на спалнята.

— Не отваряй — Джон отново зарови лице в извивката на рамото й.

— Трябва да видя какво има, Джон. Като че ли е нещо спешно.

Хлое се измъкна от топлата му прегръдка и протегна ръка за нощницата си.

— Как ли пък не! — това, както и още няколко многозначителни възклицания я последваха откъм голямото легло по пътя ѝ до вратата.

Тя не можеше да го вини: той тъкмо се готвеше да... Ами той каза, че смятал сега да ѝ покаже как най-много обича да се гуши.

Хлое се ухили, докато вървеше към вратата. Тя обожаваше тази страна на Джон. Сексуалната му страна.

Чукането стана още по-настойчиво, почти паническо. Чудесно бе, че Джон бе заключил вратата, иначе — Хлое не се и съмняваше в това — нетърпеливецът щеше неминуемо да нахълта при тях.

Тя се изкикоти, защото, когато попита Джон защо заключва, той просто скръсти ръце върху гърдите си и я погледна саркастично.

— Просто много добре познавам обитателите на тази къща.

И наистина бе така.

— Идвам! Идвам! — извика Хлое, докато завързваше колана на халата си.

Тя отключи вратата и я отвори само няколко пръста, колкото да надникне навън.

И там стоеше баба ѝ, а изражението ѝ бе наистина паническо. Хлое никога не бе виждала баба си по-разстроена.

— *Гранмер!* Какво има? Случило ли се е нещо лошо? Кажи ми!

— Ох, ужасно е, миличка, ужасно! — графинята стоеше в коридора и кършеше ръце. — Случи се нещо наистина ужасяващо!

О, не! Хлое притисна ръка до сърцето си.

— Какво има? Трябва веднага да ми кажеш.

— *Non!* Трябва да говоря с Джон — сега той е господарят на къщата и той трябва да се занимае с това.

— Но Джон е... *чисто гол.*

Хлое чу как съпругът ѝ спокойно прекосява стаята. Една силна ръка обви кръста ѝ и тя бе притеглена обратно в топлатата му прегръдка.

Mon Dieu, та той не си е направил труда да сложи дори и една дреха върху себе си!

Рошавата му руса глава надникна покрай рамката на вратата.

— Какво има, графиньо? — попита спокойно.

Баба ѝ отново закърши ръце.

— Случи се нещо ужасно, Джон.

Съпругът ѝ моментално стана сериозен.

— Какво има? — пребледня. — Не е свързано с чичо ми, нали?

— Божичко, не, нещо още по-лошо е!

— О, не, не и Шнапс! — гласно проплака Хлое.

Джон не можеше да повярва на ушите си. Нима тя храни някакви топли чувства към това отвратително грозно паленце?

— Не, не, ангелчето ми... по-лошо, много по-лошо.

Джон се намръщи озадачено. Не е чичо му, самата графиня изглеждаше добре, Шнапс си бе жив и здрав и вероятно си ръмжеше на спокойствие, а за Дитер човек никога не можеше да е сигурен дали е жив, или мъртъв. Е, какво може да е по-лошо? И той зададе този въпрос.

Баба изправи рамене и с осанка, достойна за висотата на положението, наложено от ужасяващата новина, произнесе:

— Зу-зу пристигна!

Хлое и Джон я зяпнаха с недоумение.

— Не разбирате ли какво ви казвам? — тя вдигна ръце към небето. — Графиня Замбо е тук! На прага ви!

Джон продължаваше да се вира в баба ѝ с празен поглед.

— Е, и? — най-сетне попита той.

— Охо! Ще видиш ти е, и! Трябва веднага да дойдеш. Дала съм ѝ стая в южното крило. И вече видя сметката на три прислужници. А е тук само от половин час.

— Нима искаш да ми съобщиш, че тази... тази жена ще остане тук? — попита Джон отвратен.

— *Oui.* Идвай бързо!

— Няма — той придърпа Хлое към себе си. — Зает съм със съпругата си.

Графинята въздъхна ядосано.

— Ти трябва да се справиш с нея! Ако не го направиш, скоро ще вдигне цялата къща на главата си.

Джон не изглеждаше особено разтревожен.

Графинята поклати пръст срещу него.

— Скъпи ми млади виконте, тя ще завземе властта в този дом, ще я отнеме от ръцете ти, а после ще изисква да ѝ благодариш за тази привилегия — графинята нетърпеливо размаха ръка. — Виждала съм как го прави. Вече можеш да кажеш *au revoir* на *Chacun a Son Gout* такъв, какъвто го познаваш, и *bonjour* на *Шато Зомбо!*

Ноздрите на Джон се разшириха от гняв.

— Но коя е тази жена?

Хлое се обърна в прегръдката му, за да го погледне в лицето.

— Трябва да я помниш, Джон. Тя е тази, за която баба чак се разплака, когато ужким я завели на гилотината.

— А, да — това трябва да е онази величествена кучка. А какво търси тук?

Хлое се обърна отново към баба си.

— Да, наистина как се е отървала от гилотината, *гранмер?*

— Все още не знаем. Но предполагам, че ще ни осведоми относно опасното си приключение до най-малките подробности. Междувременно, Джон, ти трябва да слезеш и да се справиш с нея.

Хлое кимна в знак на съгласие.

— Да, Джон, наистина трябва да отидеш.

— Но какво трябва да сторя *аз* с нея? — прогърмя гласът му.

Графинята тръгна по коридора.

— Много просто, Джон, просто ѝ се усмихни. Зу-зу обожава мъже, които се усмихват.

— Какво искаш да кажеш с това? — подозрително я попита той.

А когато тя не отговори, той се обърна към жена си:

— Какво иска да каже с това?

Хлое сви рамене.

— Помни — просто се усмихай. А графиня Замбо ще поеме нещата оттам нататък в свои ръце — предсказа баба ѝ от дъното на коридора.

— Хмм — бе всичко, което отвърна той.

Когато зави зад ъгъла, графиня Фонболар се усмихна широко.

Тези двамата изглеждаха прекрасно, застанали така заедно на вратата. Джон се държеше много закрилнически към новата си съпруга. И изглеждаше много по-омаян, отколкото би очаквал човек. Както казва сър Пърси, *Res ipsa loquitur*. Нещата говорят сами за себе си. Сега основната задача бе да накарат Джон да се вслуша в тях.

Но нямаше нищо страшно, защото тя вече имаше план.

И, първо, трябваше да се справи с тази кучка Зу-зу.

Какво ли би правила без скъпата Замбо, която правеше живота по-интересен? Слава богу, че се е спасила от екзекуция.

Пикантните подправки са много важно нещо за живота на всеки човек.

А особено ако той би могъл да ги използва, за да придаде вкус на един току-що родил се брак.

— Беше точно пред очите ми! Огромен, извисяваше се цялата си мощ!

Всички в стаята ахнаха удивено.

Всички освен Джон, който измърмори под носа си нещо, не за ушите на дамата.

Хлое, седнала до него на канапето, здравата го сръга в ребрата с лакът. При което Джон послушно се престори, че също ахва от удивление.

Графиня Замбо се наду и прие ахканията като нещо, което ѝ се полага по право.

Бабата на Хлое първа успя да проговори.

— Мъжът, който те е спасил? — попита тя невярващо, малко учудена от описанието.

— *Non!* — Зу-зу се намръщи. — Говоря за онзи уред, за гилотината.

— Ооо — издумаха всички, малко разочаровани от обратата на разказа.

— А как бяхте спасена, графиньо? — поинтересува се Хлое.

— Да, кажете ни наистина, Зу-зу! — Пърси се наведе напред в стола си, жадно наострил слух за историята. Джон въобще не се изненада от поведението му, бе съвсем наясно, че това ще му даде храна за още повече бърбрене.

— *Bien*, намирах се на *Place de Greve*. Един войник тъкмо ме извличаше от каретата, когато вдигнах очи и пред погледа ми се разкри самото възплъщение на непоколебимата решителност и безмилостната точност.

— Гилотината — съгласи се бабата на Хлое.

— *Non!* Човекът, който ме спаси — Зу-зу отправи хитър поглед към отколешната си приятелка и съперница. — Той бе нещо невероятно, Симон, жалко, че не можеше да го видиш!

Тя завъртя очи.

— *Oui*, следващия път самата аз ще застана пред гилотината, за да имам шанс да зърна този рядък екземпляр!

Джон изсумтя.

— Той Черната роза ли беше? — Пърси бе направо прехласнат от разказа.

— Разбира се! Та кой друг би спасил мен, графиня Замбо?

По-невзрачен спасител въобще не би бил достоен за подобна работа. Тази жена бе направо невъзможна. *Нищо чудно, че селяните вдигат революция.* Ужасно отегчен, Джон затвори очи и подпря глава на облегалката на канапето.

— Как изглеждаше той? — поиска да узнае Хлое.

Джон отвори едното си око.

— Защо те интересува? — в гласа му прозвучаха съвсем леки нотки на раздражение.

Хлое тържествуваше. И съвсем невинно отговори:

— Всеки би искал да знае това, Джон. Та нали целият град говори само за него!

— О, той е направо невероятен! — драматично въздъхна Зу-зу.

— Наистина ли? — Хлое очакваше и още разяснения, като тайничко наблюдаваше Джон. Виконтът вече видимо започваше да се мръщи, което бе наистина окуражителен знак.

— Чувал съм, че той винаги се появявал дегизиран, графиньо. Как сте успели да разберете как изглежда? — Пърси бе доста

заинтригуван, сякаш тънкостите в маскировката представляваха особен интерес за него.

— Е, пред другите се появяваше маскиран, но за мен той винаги играеше самия себе си! По време на дългото пътуване насам доста се сближихме.

— По целия път през Ламанша — саркастично отбеляза Джон, като същевременно се усмихна на графинята. Но сарказмът му, придружен от тази леко ленива мъжка усмивка, просто прелетя покрай ушите ѝ.

— Но как изглежда той в действителност? — повтори Хлое въпроса си.

— Много е красив! Висок, с кафява коса и тъмни очи. Невероятно очарователен и безкрайно изискан в будоара.

— Наистина ли? — замислено отвърна Хлое.

Само че замисленото ѝ изражение ни най-малко не хареса на Джон, който здраво хвана ръката ѝ.

— Вече имаш човек на разположение точно в този аспект, папагалче. Мястото е вече заето.

— Само засега, Джон — прошепна в отговор тя, като умишлено се опита да го подразни.

Нефритенозелените очи се присвиха.

Зу-зу помахаша с ветрилото си във въздуха.

— Де да можехте да видите прелестните му червени коси под лунната светлина! Беше направо...

— Но нали току-що каза, че косата му е кафява. Зу-зу? — самодоволно и припомни графиня Фонболар.

Зу-зу се поколеба.

— Така ли казах? О, разбира се, имала съм предвид червеникаво-кафява.

— Разбира се.

Само дето всички разбраха, че Зу-зу въобще не е видяла истинския човек. А дали е била с него, бе съвсем друг въпрос. Графиня Замбо бе зашеметяваща жена и въпреки че бе нетърпимо властна натура, нейните подвизи в будоара бяха всеизвестен факт.

— Как те измъкна изпод носа на войниците, Зу-зу? Сигурен съм, че е имало десетки стражи — обади се Морис, който до този момент не бе проронил и думичка.

— Бяха цял батальон! Но трябваше да видите храбростта му, Морис. Той бе направо невероятен! През живота си не съм виждала толкова умел фехтувач! Бих могла да го наблюдавам цял следобед.

— Стига над главата ви да не се извисява някаква си там гилотина, предполагам — сухо вметна Джон.

— Джон! — извика Хлое укорително.

Зу-зу заканително поклати пръст към него.

— Започва да става немирнен, а точно това особено ми допада — и при тези думи тя му се усмихна ужасно кокетно.

Съвсем по навик Джон лениво ѝ намигна.

А погледът на Хлое моментално зашари между двамата.

Графиня Замбо и без това все оглеждаше съпруга ѝ още когато го зърна преди около час. Първо, Хлое бе решила, че погледите ѝ не крият умисъл. В края на краищата, повечето жени зяпваха Джон моментално — освен невероятния си външен вид, той притежаваше и някаква невидима аура, която очевидно въздействаше върху подсъзнанието им.

Но сега, когато се позамисли, тя разбра, че Замбо е доста заинтригувана и планира поредното си завоевание.

Не и на моя съпруг! Раздразнена, че Джон ѝ бе намигнал, Хлое сега му обърна гръб.

Това бе забелязано от Джон, който остана доста озадачен защо ли Хлое така внезапно му се разсърди. Самият той дори не бе забелязал, че е намигнал на графинята — дотолкова автоматично го бе сторил. А и мислите му бяха изцяло заети от трудния въпрос, как по-скоро да занесе жена си до спалнята.

Почувства се неудобно на мястото си и се размърда.

Изумрудените му очи се приковаха в сочната ѝ долна устна. Споменът за усещането при ласките на тези пълни устни по някои части на тялото му сега завладя съзнанието му и порази три от петте му сетива наведнъж.

И той отново промени позата си.

— Удивителна история, Зу-зу. Знаете ли, в Лондон говорят само за този мъж — Пърси млъкна, колкото да отпие от чая си.

— Впрочем къде са отишли всички? — Джон огледа стаята, тъй като едва сега бе забелязал отсъствието от дома му на онази тълпа, наречена каймака на града.

Пърси го зяпна изумено.

— Да не би да твърдиш, че не си чул врявата вчера, когато всички се изметоха оттук, Джон?

Последва кратка пауза, изпълнена със смутено мълчание.

— Не, сигурно не си чул нищичко.

Фактът, че виконтът е бил толкова зает със съпругата си, та дори не е забелязал шума от десетки карети, изкарани и приготвяни за път, както и от масовото преселение на огромно множество народ, говореше красноречиво за достойнствата и очарованието на лейди Секстън.

Пърси се опита да позамаже гафа, който току-що бе предизвикал, като побърза да върне разговора към Черната роза.

— Казват, че бил страхотно дързък, смеел се в лицето на онези пролетарии, докато отмъквал аристократите изпод носовете им. Но естествено ние би трябвало да приемаме тези истории *cut grano salis*, с щипка сол.

— Аз пък казвам, че е безкрайно очарователен, скъпи — Зу-зу очевидно бе доста пристрастна в мнението си относно мъжа, спасил живота ѝ. — Дължа му всичко. Всичко!

И вероятно му го е отдала, каза си Джон, отегчен от навика на тази жена да се превъзнася при всяко изречение, което се отрони от устата ѝ.

— Аз пък написах едно стихче за него. Искате ли да го чуете, Зу-зу? — Пърси буквално се изкикоти.

— О, да, с огромно удоволствие! — Тя се пресегна и си взе бонбон от масичката до нея.

— Да, моля ви, сър Пърси, кажете го пак! — Хлое плесна с ръце.

Гръм и мълнии! Джон скърцаше със зъби от яд. Само *не и това!*

С благоговейно изражение Пърси се изправи и застана точно в средата на стаята, така че, докато рецитира, нито един поглед да не може да се отклони от него, без той да забележи.

После прочисти шумно гърлото си. И то три пъти.

*Търсят го тук, търсят го там,
къде е той, и аз не знам.
Онези главорези се пукат от омраза,*

че все ги надхитрява неуловимата Роза.

Всички шумно аплодираха забавната глупост.

Разбира се, без Джон, който седеше с каменно изражение.

— Благодаря, благодаря! — Пърси сияеше и раздаваше въздушни целувки на всички присъстващи.

Джон простена. *Боже, спести ми това!*

Той се наведе, за да прошепне на Хлое:

— Хайде да се качим горе, миличка. Тук ужасно се отегчавам, а се сещам за много по-интересни неща, които можем да правим двамата.

Хлое извърна глава, като едва не го удари по носа.

— Всички останали се забавляваме, Джон. Може би, ако продължиш да намигаш на графиня Замбо, няма да се отегчаваш толкова.

И тя отново отвърна лице от него.

— Какви ги говориш? — тихо попита той, за да не го чуят.

Хлое се загледа съсредоточено пред себе си, като заговори с половин уста към Джон.

— Ако желаеш да спечелиш благоразположението ѝ, това си е твое право, лорд Секстън. Аз ще смятам, че споразумението ни вече не е в сила.

Хлое затаи дъх в очакване на реакцията му. И не ѝ се наложи да чака дълго.

— *Нищо подобно, мадам!* — почти изрева той.

Всички се обърнаха към него и го зяпнаха удивено.

Той моментално снижи глас.

— Споразумението ни продължава да е в сила. Помни го добре, лейди Секстън!

Хлое си пое дъх.

— Щом настояваш.

Тя направо си играеше с него и не можеше да устои на изкушението да го прави. След всичките тези години ѝ бе безкрайно приятно да вижда как Джон се гърчи във властта ѝ.

— Да, наистина настоявам.

Хлое сви рамене, сякаш въпросът ни най-малко не я интересуваше.

А от ноздрите на благородния му нос сякаш излизаше пара от гняв.

На този етап това направо надминаваше и най-дръзките ѝ очаквания. Джон се справяше отлично. Е, наистина все още бе далеч от финалната линия, но се движеше по трасето изключително добре.

И сигурно заслужаваше мъничка поощрителна награда.

Тя хвана брадичката му с два пръста и го доближи до себе си, като нежно го целуна по устата. Той я гледаше подозрително.

— Това за какво беше?

— За да подпечатаме продължаването на споразумението.

— А, разбирам — очите му блестяха. — Ще ти се наложи да го сториш отново, котенце... Струва ми се, че печатът малко бледнее, трябва да се повтори.

Тя се усмихна на остроумието му и пак докосна с устни неговите. Но той я изненада, като за миг езикът му се плъзна по устните ѝ, докато тя го целуваше. Хлое се изкикоти.

— Хей, вие двамата, какво правите там, палавници такива? — Зу-зу прекъсна приятната им игра.

— Очакваме да чуем продължението на разказа ви, Зу-зу — Джон се усмихна на ужасната жена, като ѝ показва белите си зъби.

— О, наистина има още, милички. Но се опасявам, че продължението съвсем не е така приятно.

Джон тайничко прошепна на Хлое.

— Да не би да съм пропуснал нещо? Имаше ли приятна част?

— Шшш! Струва ми се, че носи важни новини.

— Това е черен ден за Франция — Зу-зу свали ветрилото си. От окото ѝ се отрони сълза.

— Какво се е случило? — Морис бе сериозно разтревожен.

— Братя Сендреак. Заловили са ги — за пръв път в гласа ѝ липсваше онази закачлива интонация.

Хлое и баба ѝ извикаха, щом чуха тази вест.

Техните възклицания последва силно изсумтяване от страна на Дитер.

— О, не и Сендреак! — Хлое бе отчаяна.

— *Mon Dieu*, не може да бъде... цяла Франция ще оплаква този ден! — баба ѝ подсмръкна.

— Но чак цяла — остро вметна Морис.

Джон сбърчи чело. Братя Сендреак бяха известни навред из Франция. Седем братя, и всички графове, при това неженени. До един се славеха като големи ценители на женския пол. А заради тази прословута слабост си бяха спечелили груповия прякор Седемте смъртни гряха. Самият той ги бе срещал няколко пъти на различни соарета.

— Всички ли са хванали? — тъжно попита графинята.

— Не, струва ми се, че един от тях се е измъкнал, но не съм сигурна.

— Кой се е спасил? — Хлое познаваше братя Сендреак, откакто се помнеше. Ето защо тази новина дълбоко я покърти.

— Откъде да знам? А и кой ли би се сетил? — Зу-зу размаха ветрилото си. — Всички толкова си приличат с тези черни коси и с очите а ла Сендреак!

Братята наистина бяха зашеметяващо красиви. Всеки от тях бе наследил прочутите очи а ла Сендреак — странно златисти.

— Познавате ли добре тези мъже, графиньо? — Пърси попита бабата на Хлое, докато подсушаваше очите си с напарфюмирана кърпичка. Вероятно не искаше да се чувства изключен от всеобщата скръб в момента.

— Да, и то много добре — тихо отвърна тя. — Техният замък се намираще точно до моя. Това е ужасна новина. Зу-зу, те бяха ли още живи, когато напусна страната?

— *Oui*, но не за дълго. Чух един от пазачите ми да казва, че денят на екзекуцията им вече бил определен — тя поклати глава. — Половината от жените във Франция ще бъдат покрусени от скръб, включително и аз. Вече се редяха край затвора, хвърляха рози през портите и плачеха сърцераздирателно.

Графиня Фонболар видимо бе посърнала.

— На всички ни ще липсва красотата на духа им и несравнимата им жизненост.

— *O tempora! O mores!* — тържествено пропя Пърси. — О, времена! О, нрави!

— Поне един от тях е успял да се спаси — тихичко продума Хлое, като се чудеше, кой ли е имал този късмет.

— *Dum spiro, spero* — проговори Дитер за изненада на всички присъстващи. Всеки си мислеше, че е проспал целия разговор, а и досега никога не бе говорил на латински.

Пърси го огледа през лорнета си.

— Много правилно, добри ми човече. Докато има живот, има надежда.

Добре казано, но Дитер отново бе заспал.

Джон си мърмореше нещо под носа, докато вървеше обратно към къщата.

Тъкмо когато бе намерил сгоден момент да се извини и да измъкне жена си обратно към спалнята, Пърси го бе притиснал в ъгъла с молбата да го придружи на кратка разходка в градината, за да обсъди с него въпрос от много личен характер и жизненоважно значение.

Джон не можеше да откаже на молбата му, формулирана по този начин. Колкото и да му се искаше да остане насаме с Хлое, той бе принуден да придружи Пърси.

Те повървяха чак до далечното езерце. За Джон разходката бе отвратително дълга и досадна, изпитваше почти болезнено желание да е със съпругата си.

Пърси все дърдореше за това и за онова, докато най-накрая Джон се видя принуден да го попита направо:

— Е, какъв е този жизненоважен въпрос, по който искаш да поговорим?

Сър Сесил-Базил извади кърпичката от джоба си, за да подсуши потното си чело. После, като прочисти гърло, той прикова погледа си върху плискащата се вода на езерцето, явно смутен да погледне Джон в очите.

Нужни му бяха няколко секунди, за да успее да заговори. И когато най-сетне го направи, дрезгаво и едва чуто прошепна:

— Какво мислиш за испанската муха?

Джон примигна слисан.

— Моля?

Пърси прочисти отново гърлото си.

— Казах, какво мислиш за испанската муха?

От всички възможни въпроси Джон най-малко очакваше нещо подобно!

— Ами, аз... — какво трябваше да каже? — Чувал съм, че някои предпочитали абсент^[1].

— Абсент? Какво общо има абсентът с това? — Пърси направи гримаса. — Отвратително на вид вещество. Даже чух, че слагали в него и пелин! Но ти ми кажи какво мислиш за испанската муха, Джон?

— Смяташ да пробваш ли?

— Нали няма да кажеш на никого?

— Разбира се, но...

Пърси въздъхна с облекчение.

— Знаех си, че на теб може да се разчита, Джон. И така, какво мислиш?

— Е, сам трябва да решиш, изборът е твой, разбира се. Аз лично предпочитам естествения подход.

— Да, но напоследък е толкова отегчително — той размаха кърпичката си. Джон почувства как облак одеколонни изпарения погъделичка носа му и почти го засърбя.

— Не е задължително да е скучно. Човек може да измисли толкова много начини да поразведри малко...

— Пробвал съм всичко. Трябва ми нещо ново, нещо стимулиращо.

— Рисковано е, Пърси. Не се знае какви трайни последствия може да предизвика това.

Пърси въздъхна.

— Да, знам. И освен това репутацията ми в това отношение е неопетнена. Мразя да рискувам.

Неопетнена репутация? С жените? Джон погледна контето, невярващ на очите си. Пърси явно бе легендарен герой в собствените си очи.

— Вкусовете на дамите са непредсказуеми — ироничният му отговор почти се изгуби някъде между многобройните пластове дантели в облеклото му.

— Проблемът е друг, Секстън. Мислиш ли, че е прекалено дръзко да опитам?

— А какво казва въпросната дама?

— Въпросната дама? — Пърси явно бе объркан. — Каква дама?

— Тази, с която смяташ да използваш това нещо — млъкна и се втренчи изумено в Пърси. — Дама е, нали?

— Нищо подобно!

Очите на Джон се разшириха от сливане. Той отстъпи назад. И то на две стъпки.

— Смятам да го изпробвам върху себе си. Защо ми е карам някоя дама?

На това Джон вече въобще не знаеше какво да отвърне. Пърси се оказваше далеч по-странен, отколкото бе очаквал.

— Смятам, че много ще отива на тена ми. Освен това вярвам, че скоро ще е последен вик на модата. А аз винаги съм обичал да бъда в авангарда, нали знаеш.

Ще отива на тена му? Лорд Секстън разтърси глава опитвайки се да проясни мислите си.

— За какво точно говориш, Пърси?

— Казах ти, за испанската муха — онзи тъмнозелен цвят! Видях го вече на няколко витрини. Струва ми се, че точно той ще излезе на мода.

На Джон му причерня.

— Нима ме повика тук, за да обсъждаме един... един оттенък на зеленото?! Това ли бил въпросът от много личен характер и жизненоважно значение? — без да чака отговор, прогърмя той. — На тебе ясно ли ти е, че заряха жена си само за да дойда тук?

— Успокой се, Джон. Като се позамислиш, ще разбереш, че модата е наистина жизненоважен въпрос.

Тази забележка бе последвана от порой подобрани ругатни.

Джон се завъртя на пета и се запъти право към къщата.

Сър Пърси наблюдаваше отдалечаването му с безкраен интерес.

Въпреки че устата му бе някак изненадано зяпнала при неочакваното тръгване на лорд Секстън, по нея заигра лека загадъчна усмивчица.

Все още здравата ядосан, Джон тръгна да търси Хлое веднага щом пристъпи прага на къщата.

Но нея я нямаше никъде.

В оранжерията той се натъкна на графинята. Тя пресяваше някакви ароматни растения, изцапана до лактите с кал и очевидно безкрайно доволна от това. Обикновено аристократите не обичаха да цапат ръцете си, но графиня Фонболар бе изключение. И то във всяко отношение.

Както и внучката ѝ.

— Виждали ли сте Хлое, графиньо?

— Да, Джон, тя се оттегли в стаята си, за да си почине — графинята се усмихна, като междувременно затъпкваше пръстта около корена на едното растение — Горкичката, ти си я преуморил!

Друг мъж вероятно доста би се смутил от подобна забележка. Но не и Джон.

Той ѝ хвърли поглед, изпълнен с неподправено задоволство.

Графинята широко се усмихна и поклати пръст срещу него.

— Трябва да си нежен с нея. Тя съвсем не е свикнала с привички като твоите.

— С нея винаги съм нежен — каза той, тръгвайки — И това сигурно е единствената ми слабост в живота.

Напротив, млади ми лорд Секстън, това е най-добрата ти силна черта.

Графинята мислено потупа Джон по рамото и се усмихна на себе си, като постави саксията на една лавица.

Някакво раздвижване сред растенията зад гърба ѝ я стресна. Появи се маркизът, който се приближаваше към нея.

— Морис! Не те видях там!

— *No!* не ме видя — загадъчно отвърна той.

— Откога си тук?

Морис позна, че в момента тя мисли за нещо друго. Нещо, което се бе случило преди няколко дни на същото това място — един твърде многозначителен разговор.

— О, не много дълго време — отвърна той неопределено.

Тя, изглежда, се поотпусна.

Морис я прегърна и целуна рамото ѝ.

— Същият е като чичо си, нали?

Графинята се засмя и се притисна към него.

— Съвсем същият.

— Макар че самият аз никога не съм бил чак толкова див — той потри нос в шията ѝ.

— О, паметта ти май притежава избирателна пропускливост, Морис!

— Вярно — той хвана лицето ѝ в ръце. — Явно съм способен да помня само тази част на живота си, в която присъстваш и ти, *mon amour*.

Той все още можеше да я накара да остане без дъх.

— Морис...

Устните му се притиснаха към нейните.

Никой не би могъл да е по-романтичен от един французин.

Особено ако този французин вече е намислил план за действие.

Хлое лежеше върху покривката на леглото, дълбоко заспала. Лекият ветреца откъм отворения прозорец разклащаше крайчетата на разпуснатите ѝ коси и къдреше бялата муселинена нощничка. Изглеждаше като някаква принцеса от приказките, която очаква своя принц.

Е, той не бе принц, но определено бе готов да я целуне.

Джон свали дрехите си и се настани на леглото до нея. Наведе се над лицето ѝ и започна да го разглежда. Ето ги огромните ѝ виолетови очи, сега затворени и покрити с нежните дъги на миглите ѝ, малкото вирнато носле, решителната брадичка с фина трапчинка в средата и тези пълни, сочни устни.

От онзи ден, когато тя го бе помолила да се ожени за нея, Джон не можеше да откъсне мислите си от тези устни. Те сякаш малко по малко го подлудяваха.

А сега, когато вече познаваше и усещането, което тези устни създават, докосвайки тялото му, той наистина не можеше да мисли за нищо друго.

Имаше нещо особено в начина, по който ги възприемаше. Те бяха различни от всички останали. В мига, когато устните на Хлое се докосваха до него, той моментално биваше разтърсен от сладостните тръпки на желанието. Сякаш цялото му тяло изведнъж се сгриваше от парещо удоволствие.

Струваше му се, че вече губи ума си по нея!

Поне засега, изглежда, не можеше да ѝ се насити.

И може би никога нямаше да успее. Може би вече е безвъзвратно пристрастен към това морковче.

Той отхвърли тази абсурдна мисъл. Направи му впечатление колко невинна и уязвима изглежда тя, легнала върху леглото само по бялата си нощничка. Той се наведе по-близо до нея, при което косата му погали гърдите ѝ.

— Студено... — промълви тя в съня си.

— Хлое — тихичко рече той, за да не я стресне. Приличаше на нежно агънце, както си лежеше така...

Ръката ѝ внезапно се вдигна и се вкопчи яростно в косата му.

Като че ли това бе собствената ѝ завивка, тя задърпа копринената коса към себе си, сякаш да се завие с нея, и се обърна на една страна. Издърпвайки и него със себе си.

Боли бе думичката, която проблесна в съзнанието на Джон.

— Божичко, Хлое, пусни ме!

Тя, изглежда, не го чу.

Джон се пресегна и опита внимателно да освободи косата си. Отне му доста време, но най-сетне успя да се измъкне. Равносметката бе липса на няколко златисти кичура, които останаха да висят от пръстите ѝ като боен трофей.

Разтривайки внимателно кожата на главата си, той се изтегна по гръб до нея.

Ама че агънце. Едва не го скалпира! Отново потърка главата си, като този път ръката му се плъзна и към тила, за да опипа внимателно голямата подутина там. Вече се бе посмалила и сякаш не го болеше толкова...

Прас!

Опакото на ръката ѝ се стовари точно върху окото му.

Той се постара да остане абсолютно неподвижен, докато непоносимата болка попремине.

След това отново се зае да премества мъничката ѝ китка, хванал я внимателно с палеца и показалеца си. После сложи ръката ѝ върху леглото между двама им.

И чак тогава я пусна. Болеше го вече на толкова много места, че направо им загуби бройката. А болката там, под кръста му, сякаш бе

най-лоша. И всички тези болезки бяха причинени от неговата малка гълъбица.

— По дяволите! — ето че вече чувстваше как окото му се подува.

Но вместо да се събуди, тази дива котка се извърна удобно настрани и се сгуши на топло до тялото му. Ноздрите му се разшириха.

Охо, ще спинкаме, така ли? Чудесно, щом иска. Но той в никакъв случай няма да ѝ позволи отново да го малтретира по подобен начин.

Джон се обърна настрани и се намести колкото може по-близо до нея. Като обви крака около нейните, той здраво я прегърна, за да е сигурен, че това сладурче е обезвредено за известно време.

Така. Сега трябва вече да е в безопасност.

И като намести брадичка върху рамото ѝ, той скоро заспа.

Събуди се от ожесточените ѝ опити да се измъкне.

— Пусни ме! Не мога да помръдна!

— Това е целта — провлечено издума той, все още сънен.

— Какво значи това? — тя отново се задърпа.

Той я освободи и се прозя.

Хлое моментално се обърна с лице към него.

— Защо си ме... А, какво ти е на окото? — ахна тя. — Цялото е синьо и подуто.

Той я погледна с каменно изражение.

Пръстите ѝ внимателно попипаха скулата му и подутата част около окото му. От лицето ѝ струеше нежна загриженост.

— Как стана това?

— Ти... — забелязал искреното ѝ състрадание, той се спря. Вместо да каже истината, реши да измисли галантна лъжа: — Блъснах се в една врата.

— Трябва да бъдеш по-внимателен, Джон! — тя обхвана с дланта си подутото място. — Трябва да внимаваш какво правиш.

Ако бе внимавал повече, сигурно щеше да е направо нокаутиран.

Той ѝ се усмихна накриво.

— Имам добро извинение. Мислех си за теб, миличка.

Тя застина насред жеста си, за да го огледа.

— Наистина ли?

— Мм-хмм — той улови ръката, която тя бе положила върху лицето му, и целуна средата на дланта ѝ. Горещият му език описа малко кръгче върху нея.

Хлое почувства ефекта на действията му като горещи тръпки, които пробягаха по цялото ѝ тяло, чак до петите.

— И какво... си мислеше за мен? — тя подканващо вдигна устни към неговите.

— Припомнях си какъв е вкусът ти.

Устата му плени нейната в смазваща целувка. Тя отново се озова притисната силно в прегръдката му, но този път се заизвива от удоволствие.

— Припомнях си какво е да те докосвам...

Ръцете му запълзяха по тялото ѝ, нежно проследявайки извивките на формите ѝ.

— И не видя вратата? — тя го целуна, преди той да успее да отговори.

Той хвана задничето ѝ в дланите си и я потърка о себе си. Тънката материя на нощничката въобще не ѝ пречеше да усети колко твърд е членът му.

— Дори и не я почувствах, котенце.

Тя нежно измърка.

Джон с едно движение съблече нощницата ѝ през главата и я хвърли през рамо назад. При дадените обстоятелства той сметна, че сигурно ще му бъде простено разкрасяването на историята за синината му. Особено като се има предвид колко благородни са мотивите му.

Толкова благородни, колкото можеха да бъдат мотивите на един изпечен прелъстител.

[1] Абсент — горчива зелена алкохолна напитка, която се приготвя с пелин и други билки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

ЕДНО ИНТЕРЕСНО СЪВПАДЕНИЕ

Тази вечер те така и не успяха да слязат за вечеря.

Графинята предвидливо бе наредила да им занесат в спалнята една лека студена закуска.

Хлое се усмихна, когато забеляза китката розмарин, оставена от баба ѝ на подноса. Розмаринът бе символ на приятелството, любовта и верността. По традиция се използваше при сватбени церемонии, но в случая явно ѝ подсказваше нещо.

Баба ѝ изпращаше тайно съобщение да продължава по поетия курс, тъй като наградата си струва усилията.

Значи разбира всичко. И напълно подкрепя избора на внучката си. В този момент Хлое почувства ясно, както никога досега, колко силно обича баба си.

Забелязал умисленото ѝ изражение, Джон повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Какво има?

— Нищо — с колеблива усмивка Хлое се изправи на пръсти, за да целуне лекичко устните му. Ръката му се обви около раменете ѝ и той настойчиво удължи целувката им. Вече се любеха часове наред, но той все не можеше да ѝ се насити.

Хлое се насили да се откъсне от него.

— Искам да се изкъпя, преди да вечеряме, Джон. Имаш ли нещо против да ме изчакаш?

— Съвсем не. Всъщност ще им кажа да донесат още вода. Сто на сто ще ни трябва повече — рече той с насмешливо провлечен глас.

Вярно. Този мъж сякаш никога нямаше да спре да я люби. Не че тя се оплакваше от това. Въпреки че Хлое нямаше база за сравнение, за да прецени какво би могло да означава енергията му, все пак ѝ се струваше доста окуражителен знак. Само един тлеещ поглед на изумрудените му очи, проблеснал изпод онези гъсти тъмни мигли, бе съвсем достатъчен да я накара да се чувства като апетитна порция

деликатесно месо, специално приготвена за него. Никога през живота си не бе изпитвала такава удоволствие!

До този момент Джон пределно ясно бе доказал качествата си на експерт.

Всъщност опияняваше я не толкова това, което той правеше — на практика те едва сега навлизаха в тази област на познанията му, — колкото това, как го прави. Имаше нещо неопишуемо чувствено в Джон. Той притежаваше способността напълно да се потопи в усещането на мига.

Припомняйки си как я докосваше, как се движеше в нея, тя вече отново го желаше. Обожаваше усещането, когато той е в нея. Силен, и все пак нежен; властен, и все пак готов да бъде направляван.

И сега бе съвсем прав — наистина щеше да им трябва още вода.

Хлое кимна в знак на съгласие.

— Защо просто не им кажеш да донесат цяло корито с гореща вода? — съвсем сериозно попита тя.

Джон отметна глава назад и се запревива от смях.

— Да, и това ми мина през ума.

Веднага щом ваната бе напълнена, Хлое доволно се потопи в димящата топла вода. Разни мускулчета, за които досега не бе имала и представа, сега я наболяваха — но болката бе наистина приятна.

— Ах, прекрасно е — тя облегна глава на ръба на ваната.

— Искаш ли да ти помогна?

— Да ми помогнеш? За какво?

— Да се изкъпеш — той я гледаше през спуснати клепачи и с изражението на човек, току-що открил съкровище, най-неочаквано станало негова собственост.

Хлое не бе сигурна дали този поглед ѝ харесва.

— Стига, как така ще ми помагаш да се изкъпя?

Предпазливият ѝ въпрос го развесели.

— Ето така...

Той взе уханния сапун, оставен до ваната. Вдъхна дълбоко лекия му аромат на цветя. Бе същият като на парфюма ѝ, а той особено харесваше това уханье.

Вече всеки път, когато доловеше тази миризма, тя му припомняше невероятното усещане, когато за първи път бе в нея. И не само за първия път. За всеки път.

— Цяла вечер ли ще стоиш там и ще душиш сапуна ми, или смяташ вече да ми покажеш какво имаш предвид? — закачливо подвижна тя от ваната.

Той я погледна, повдигнал едната си вежда.

— Имай търпение, Хлое. Вече започвам.

Коленичи до нея, намокри сапуна и хубавичко го разпени между дланите си. Хлое затвори очи, докато чакаше следващите му действия. А той явно съвсем не бързаше да...

Големите му насапунисани ръце започнаха бавно да обтриват раменете и гърдите ѝ, като особено се стараеха за последните. Хлое чувстваше как всеки път, докато я сапунисва и изплаква, връхчетата на пръстите му се плъзват лекичко около зърната ѝ.

— Ах...

— Харесва ти, нали?

Все още със затворени очи, тя отвърна с въпрос:

— Как позна?

Два пръста се плъзнаха по едната ѝ гърда и като стигнаха до зърното ѝ, вече твърдо като камъче, го стиснаха като в ножица. Болезнено силно при това.

Хлое моментално се изправи във водата.

— Джон!

Той се засмя приглушено.

— По-полека, миличка. Не мисли, че съм свършил.

А тя точно от това се опасяваше.

Той продължи усърдно да я къпе, като плъзна сапунените си ръце надолу до кръста ѝ и още по-надолу по извивката на ханша ѝ. После поспря, колкото отново да натърка със сапун ръцете си, и тогава изми и двата ѝ крака от горната част на бедрата ѝ, чак до пръстите на стъпалата.

— Имаш прелестни крака, Хлое — внезапно гласът му бе станал някак дрезгав. Чувствен.

— Нима? — тя вдигна хубавичкото си краче във въздуха, за да разбере какво толкова е прелестното в него. Е, прилича ѝ на съвсем обикновен крак. Тя сви рамене. Каквото и да е открил в него, то бе накарало гласа му да се снижи с няколко тона. Понякога мъжете наистина се държат много странно.

— Твоите крака са много по-хубави, Джон — тя заразглежда мускулестите очертания на краката му, от бедрата до прасците. Изглеждаха невероятно силни. — Обзалагам се, че можеш да яздиш цял ден, без да се умориш.

Той хвана с два пръста върха на носа си. На бузите му хлътнаха две дълбоки бразди, когато се ухили широко и разтърси глава.

— Маймунке, ти си направо уникална!

— Защо? — тя го погледна съвсем объркано.

— Няма значение — Джон целуна върха на носа ѝ.

— О! — виолетовите ѝ очи се разшириха, когато внезапно схвана двусмислицата в собствената ѝ невинна забележка, а и в същото време почувства как сапунената му ръка се плъзва между бедрата ѝ.

На лицето му се появи дълбока трапчинка.

— Ммм-хмм.

Пръстът му игриво помръдваше между скритите ѝ гънки. Хлое се чувстваше унижена.

— Джон, недей!

— Просто те къпя, миличка — той я погледна невинно, което още повече я вбеси.

Тя го сграбчи за китката.

— Не е вярно! Играеш си и няма да го позволя!

— Няма да позволиш какво? — попита той многозначително, като продължаваше да я гъделичка.

Тя нацупи устни.

— Добре тогава, но помни само едно: смятам да ти върна услугата, ето защо след малко ти ще бъдеш изкъпан. Затова много внимавай какво правиш, всичко ще ти се върне тъпкано!

Той се ухили доволно.

— Това да не беше заплаха?

Хлое го замери с една мокра тривка, която той парира още във въздуха.

С интимно приглушен глас той се наведе към нея и каза:

— Позволи ми да ти дам един съвет. Когато искаш да заплашиш някого, необходимо е да споменеш нещо, което той няма да приеме *на драго сърце*.

И се разсмя с цяло гърло, развеселен от изненаданото ѝ и доста нацупено изражение.

— Край! Аз приключих с банята — тя се изправи във ваната, а от тялото ѝ се стичаха струйки вода. Погледът на Джон я обходи от главата до петите и в очите му проблесна ново желание.

— Нека те избърша.

И още преди тя да успее да откаже, той я зави в един сух чаршаф, а ръката му старателно започна да подсушава особено мокрите места по тялото ѝ.

— Достатъчно! — тя се отдръпна от него и протегна ръка към следващата кофа гореща вода. — Твой ред е.

Той отстъпи назад.

— Нали не смяташ да ме залееш с тази кофа, миличка?

— Разбира се, че не. Това е за ваната — тя му се усмихна благосклонно.

Много внимателно и без да я изпуска из очи, той стъпи във ваната. После седна, като старателно намести едрото си тяло в тясното пространство.

— Така, сега да видим...

Пляс!

Той изчака водата да се оттече от лицето му. И тогава се пресегна да я хване.

Хлое едновременно се превиваше от смях и пищеше:

— Не! Да не си посмял!

— Забравил съм да измия косата ти. Я ела тук, милейди! — той рязко я издърпа във ваната и я просна върху скута си.

— Джон, не ме мокри отново!

Белите му зъби проблеснаха в дяволита усмивка.

— О, едва ли точно това имаш предвид, морковче.

Хлое стана червена като косата си.

— *Mon Dieu*, наистина си ужасен!

Той примигна невинно като ангелче.

— Кой, аз? Ужасен? Съвсем не! — ленивият чаршаф, увит около тялото ѝ, бе издърпан и захвърлен през рамото му право на килима.

— Сега вече се ядосах! Гладна съм и искам да...

Пляс!

Тя почака струйките вода да се стекат по лицето ѝ. Дългите кичури мокра коса бяха залепнали по гърба ѝ.

— Ще си платиш за това! — тя пъргаво грабна ароматния сапун и се нахвърли върху него. Като го въртеше насам-натам като някакво миниатюрно оръжие, тя се зае да го сапунива от главата до петите, съвсем безразборно, оставяше навсякъде вълма бели мехурчета.

Джон се смееше прекалено силно, за да може да я спре. И вече ухаеше на пролетни цветя.

Тя дори нападна и косата му, като я затърка ожесточено със сапуна, докато кичурите му щръкнаха във всички възможни посоки.

— Ето на! Сега сигурно ще се позамислиш, преди... — тя се поспря, за да огледа творението си. Джон имаше сапунена шапка, сапунена брада и сапунени гърди. Хлое покри уста с ръката си.

Той изпърха с мигли срещу нея. И тя прихна в звънък смях.

Джон се разсмя заедно с нея. Като улови брадичката ѝ с насапунения си пръст, той приближи устата ѝ към неговата в една мокра целувка. В същото време другата му ръка лекичко разтриваше задната част на главата ѝ.

Или поне така изглеждаше.

Когато я пусна, той се облегна назад, за да огледа своето собствено произведение на изкуството. На главата на Хлое се мъдреше нещо като шапчица от пяна.

— Желаете ли и едно перце за новата си шапка, мадам?

В отговор тя се изплези.

Силните му пръсти се промъкнаха през мократа ѝ коса и я притеглиха по-близо до него.

— Предизвиквам те да го направиш пак — прошепна той до устните ѝ.

И тя пак се изплези.

При което той бързо улови розовото езиче между зъбите си.

— *Пусни ме!*

— *Ъъък — ъъък!*

И двамата не можеха да говорят ясно. Но това въобще не им попречи да се разберат идеално.

— *Шон!*

Той се изкикоти.

— *Е'но ушлоуие.*

— *Какуо?*

— *Да ме доишкънеш.*

— Доуре — с готовност се съгласи тя.

Той я пусна и се облегна назад на ръба на ваната с разперени ръце.

— Целият съм на ваше разположение, лейди Секстън.

Тя му отвърна с поглед, който недвусмислено гласеше: *Ще съжаляваш за това.*

После отново взе сапуна и продължи с насапунисването на гърдите му, като правеше широки кръгови движения. Продължи надолу по тялото му и стигна до плоския му твърд стомах.

Нещо докосна ръката ѝ.

Хлое сведе поглед. Вместо да го поохлади, както се бе надявала, бързите ѝ делови движения само бяха го възбудили повече. Върхът на члена му се бе подал над повърхността на водата като някакво гигантско подводно създание, излязло, за да си поеме въздух.

Тя зяпна от изненада.

— Змия! Водна змия! — изпищя тя с престорен ужас.

Джон се запревива от смях.

— Ще трябва да я пронижа с харпуна!

Смехът моментално секна. Той светкавично се изправи, както бе седнал.

— Не си го помисляй!

Хлое го погледна хитро, докато изплакваше собствената си коса.

— Значи приключих с къпането ти?

— Така ми се струва, мадам.

Хлое бързо излезе от ваната и започна да се подсушава.

Лорд Секстън бе в много игриво настроение, но пък лейди Секстън бе ужасно гладна.

Джон потопи глава под водата, за да изплакне сапуна от нея. Когато се показва отново на повърхността, за да си поеме дъх, той разтърси косата си и напръска всичко наоколо. Като куче след баня, помисли си Хлое.

Тя се подсмихна. Колкото и да бе вещь в някои отношения, Джон все пак бе запазил и много очарователни момчешки навици.

Решиха да похапнат, седнали на килима пред камината, макар огънят в нея да не бе запален. Нощта бе доста топла като за този сезон и Джон бе отворил френския прозорец към балкона, за да може нежният ветрец спокойно да навлиза в стаята.

И двамата бяха увити в ленени чаршафи. Хлое бе омотала около косата си един чаршаф като тюрбан. Джон закачливо заяви, че тя е султанът, а той — робът за развлечения.

Хлое изсумтя презрително.

— Въобще не се опитвай да се преструваш, че си роб на някоя жена, лорд Секстън. Просто никои няма да ти повярва.

— О, нима — тайнствено вметна той.

Тя бързо смъкна тюрбана от главата си. В очите му блестеше странно пламъче, а тя нямаше представа накъде може да се отплесне буйното му въображение.

Пролетният ветрец, натежал от аромата на множество свежи разцъфнали растения, сега повяваше около тях, докато се хранеха.

Джон й слагаше в устата парченца печено говеждо, картофено-зеленчукова салата и испански маслини, като и двамата използваха една и съща чиния.

За десерт той я изкуши с хапчици джинджифилова питка и ароматен пунш.

Когато свършиха с вечерята, косите им вече бяха сухи. Нощта бе напреднала. Всички свещи, които тя бе запалила по-рано, вече бяха изгорели и сега леко мъждукаха.

Джон стана и протегна ръка, за да й помогне да се изправи.

Когато тя застана пред него, той се пресегна и бавно свали от тялото й ленения чаршаф. Той падна на пода заедно с неговия.

После бързо я грабна на ръце и вместо на леглото, както тя бе очаквала, я отнесе на балкона.

— Джон! — запротестира Хлое, докато се опитваше да се измъкне от прегръдката му. Та нали бяха чисто голи!

Той не обърна внимание на усилията й да се освободи, а просто я занесе до ръба на парапета.

— Погледни. Има пълнолуние.

— Някой ще ни види! Не можем...

— Не, няма да ни видят. Късно е, а този балкон гледа към частните градини отдолу. Всичко е наред. Не е ли красиво?

Все още доста смутена от мисълта, че се намира на един балкон — без значение чий — без никакви дрехи по себе си, Хлое неохотно огледа пейзажа.

Нощта бе донесла някакво спокойно, изобилно великолепие, изрисувано в черно-бели краски, а тишината се нарушаваше само от случайните викове на някаква сова в короната на едно близко дърво.

Лунната светлина се процеждаше през листата и посребряваше градините пред погледа им. В далечината белите лъчи се отразяваха от набраздената повърхност на езерцето и очертаваха силуетите на боровете в горичката до него. Нощта сякаш бе омагьосана.

Въздухът около тях, сладостен до забрава, бе примесен с уханието на хиляди градински цветя, напъпили в ранната пролет. Това опияняващо спокойствие я накара да изпита до болка силна благодарност, че е жива в такава нощ в прегръдките на този мъж.

Съвършената гледка пред тях бе като пейзаж от сънищата, превърнал се в реалност.

— *Chacun a Son Gout* — прошепна тя името на любимото имение, прехласната от великолепие то му. Наследственият замък на рода Харт, който тя бе поверила заедно със самата себе си в ръцете на Джон.

— Моята райска градина — промълви той, като наведе глава за страстна целувка. — Ти ми дари истинско съкровище!

Не говореше само за имението, и двамата го знаеха. Тя обви ръце около врата му, за да го приближи отново към себе си.

— Аз реших на кого ще го даря.

Дълбоко развълнуван, Джон простена дълбоко, докато устните му се долепяха до нейните. Винаги, когато я целуваше, ставаше така...

Онова *нещо* в гърдите му отново подскочи.

Сякаш дъх не му достигаше, а в същото време го обзе някакъв странен екстаз. За него това бе пълна загадка — но той я желаше все повече и повече. Всеки път, когато я целуваше, чувстваше, че *трябва* да я целуне отново. Всеки път, когато навлизаше...

Ясният спомен за интимността им накара Джон да осъзнае неутолимото си желание. Някакъв дрезгав мъркащ стон се откъсна от гърлото му като свидетелство за това.

Хлое отвърна на чувствения стон. Сякаш някаква част от Джон ѝ говореше, една негова страна, за която тя интуитивно съзнаваше, че само тя би могла да я достигне. Не просто да я достигне. *Да я подсили и да я възпламени.*

Двамата създаваха вълшебства.

А Хлое вече започваше да подозира, че и Джон е осъзнал този факт.

Много внимателно той я постави на парапета. Гладката каменна стена бе хладна и широка около две стъпки. Лекият ветрец повдигна косата ѝ с една въздушна ласка и червените къдрици се развяха в нощта.

Джон коленичи пред нея, загледан в косите ѝ, докато същият ветрец разроши и собствените му златни коси, сега посребрени от луната. И той сякаш бе омагьосан от нея.

Хлое нямаше как да разбере, че красотата ѝ просто го оставя без дъх. Цялото ѝ същество сякаш се разкриваше пред него, докато тя седеше на онзи перваз, увенчана с венец от звезди. Той стоеше, заплепен от магията, и сякаш не можеше да стори нищо друго, освен да я наблюдава с този прелестен ореол в нощта.

Големите му ръце обхванаха кръста ѝ от двете страни. Сетне той допря бузата си в коляното ѝ.

— Хлое — най-последно прошепна той.

Връхчетата на пръстите ѝ нежно погалиха копринената коса около лицето му. *Събуди се, Джон*, повеляваше тя на красивия мъж пред себе си. *Моля те, събуди се!*

Той вдигна лице и срещна погледа ѝ с изумрудените си очи, чиито клепки бяха натезали от страст и плътско желание. Не това се бе надявала да види тя... но все пак бе стъпка в правилната посока.

Тя познаваше Джон почти през целия си живот. Познаваше мислите му, настроенията му, а вече и желанията му. Хлое знаеше какво иска той от нея сега.

Странно, но тя ни най-малко не почувства стеснение от това.

Каквито и да бяха чувствата на Джон, Хлое знаеше, че я приема каквато е в действителност. С него винаги се бе чувствала спокойна и отпусната.

Тя повдигна брадичката му с дланта си.

— Искаш да опиташ вкуса ми, нали, лорд Секстън?

В зелените очи пламтеше неутолим глад.

— Да — отвърна той. — О, да!

Ръцете му се плъзнаха надолу и нежно разделиха коленете ѝ. Без да се колебае, той започна да люби фината кожа по вътрешната страна

на бедрата ѝ, а устните му бяха нежни и внимателни, докато ѝ показваше тази непозната форма на любовта.

Хлое гледаше златистата му коса между краката си.

Сатенените устни се плъзгаха по краката ѝ с невероятна лекота и деликатност. Без да бърза, той леко гризваше тук и там бедрото ѝ, приближаваше се, но все не достигаше до крайната цел, сякаш точно тази част бе любим десерт, оставен за най-накрая.

Той потърка лицето си о меката ѝ топла кожа и прошепна нещо неразбираемо, след което съвсем лекичко целуна крака ѝ почти до мястото, където бедрата ѝ се събираха.

После притисна глава към нея, като се сгуши в топлината ѝ.

Хлое обхвана с длани страните му. Той затвори очи и долепи устни до ръката ѝ. Целуна дланта ѝ.

— Поведи ме към себе си. Както първия път.

И тя стори онова, за което той я молеше. Притегли го към себе си, както бе коленичил между бедрата ѝ. Докато почувства горещия му дъх.

Цялата потръпна.

Той я целуна там. Постави устните си върху нейните скрити женски тайни с някакво особено благоговение.

Хлое затвори очи, а главата и се отпусна назад при невероятното усещане на горещия му дъх, на горещите устни на толкова интимно местенце.

Джон промълви нещо почти неразбираемо, нещо, което просто звучеше еротично и чувствено. *Нещо, което означаваше желание.*

Той притисна с длани задничето ѝ и го притегли към себе си, сякаш за да улови по — здраво това специално преживяване и да го запази само за двама им.

Между гънките ѝ се плъзна един копринен мъжки език.

Хлое извика от изумителното усещане.

Той я притисна дори още по-силно към себе си и се плъзна в нея. После поспря. И пак я близна. Отново пауза. И отново...

Хлое стискаше здраво широките му рамене и просто не можеше да повярва, че изпитва подобно нещо, че той е способен да ѝ достави такова удоволствие.

Той плъзгаше езика си в нея и го отдръпваше, за да близне някаква скрита част, която бе твърда и пулсираше. Пръстите ѝ се

заровиха в гъстата му коса и яростно стиснаха коприната му в малкия си юмрук.

Той сякаш се бе изгубил за реалността, притискаше я силно към лицето си, сякаш искаше да се удави в уханието ѝ, в усещането, във вкуса. Дотолкова се бе потопил в насладата, че сякаш въобще не чуваше стоновите ѝ, воплите ѝ на неудържима наслада.

Той просто я любеше с устни.

И именно в този миг Хлое действително разбра защо е бил наречен Лорд Секс. Джон бе свикнал изцяло да се отдава на физическата наслада. Всяка капчица чувствителност, която притежаваше този мъж, биваше насочена към сексуалните му действия. Той бе неудържимо всеотдаен в чувствеността си.

Езикът му танцуваше по нея бавно, равномерно. Тя извика името му с цялата страст, която той събуждаше у нея, но викът ѝ само ускори ритъма на странния му танц. Джон не спираше нито за миг невероятните ласки. Струваше ѝ се, че вече не може да си поема дъх от възбуда. Стенеше гласно.

Той лекичко допря зъбите си до нея и тя отново извика името му.

Отговорът му бе безмълвен, той просто я притисна по-силно към устните си и езикът му се промъкна в нея. Когато почувства как тя потръпва около него, той простена.

Вибрациите на възклицанието му още повече засилиха удивителното усещане. Заляха я бурни вълни и тя се почувства така, сякаш е водопад, изливащ се над стръмна пропаст.

— Сладко е, сладко — изръмжа той, заровил лице в омайната есенция.

Вълните все още я разтърсваха, а той сякаш бе решил да изцеди от нея и последните тръпки.

Хлое отметна глава назад. Ръцете ѝ безволно се отпуснаха върху главата му. Струваше ѝ се, че не може да ги помръдне. Тя отвори очи към луната и небето над тях. Облаците протягаха бели пръсти върху мастиленочерния небосклон като вълшебни подканващи пипала.

Какво съвършенство, помисли си тя. Безкрайно съвършенство.

Щеше да помни тази нощ до последния си дъх. Тя завинаги се бе запечатала в съзнанието ѝ. Една изпълнена с призрачни светлосенки картина на нейната душа.

Движенията на Джон стихнаха до някое леко близване от време на време. Той зарови лице в нея, а ръцете му се обвиха около кръста ѝ. Не искаше да я пусне. Никога.

Никога досега Джон не бе изпитвал нещо подобно това.

Не знаеше точно какво е станало с него, но знаеше, че е нещо много важно. Щом връхчето на езика му вкуси първите капчици роса от тялото ѝ, той сякаш потъна в нереален свят. Горещи тръпки препускаха из тялото му. Отново се бе почувствал като умиращ от глад човек, пред когото е постлана изобилна трапеза.

Какво ставаше с него?

Каквото и да бе, то ставаше все по-страшно — или по-хубаво, стига човек да го погледне от друга страна. Както и преди, колкото повече получаваше, толкова повече желаше да получи.

И това вече започваше да го тревожи.

И все пак нямаше причина за безпокойство. Тя бе тук, с него, и бе негова жена, така че, нямаше причина...

Но защо тогава е толкова неспокоен?

От първата нощ на брака им той бе започнал да се ужасява от вероятността да загуби приятелството ѝ заради настъпилата интимност. И това опасение не бе стихнало. Угрижената мисъл все още бе с него, просто вниманието му значително се бе изместило. Сега грижите му имаха нова посока и друго звучене.

Страстта му към нея вече го надвиваше.

И нещо повече, още от мига, в който я целуна за първи път... Не. Защо да се лъже? Може да бъде честен поне пред себе си. *Винаги* е знаел, че никога няма да се съгласи да я сподели с друг.

А защо тогава я остави да вярва, че ще го стори?

Някакъв глас се обади дълбоко в него: *За да можеш да се ожениш за нея.*

Тази обезпокоителна мисъл отекна в главата му.

Вярно е. Той се ожени за нея под лъжлив предлог. Искаше я само за себе си. А как би могъл да ѝ съобщи това?

Тя може би няма да хареса тази идея — особено като се има предвид, че се бе спазарила с него да запази свободата си.

По дяволите!

Лейди Секстън принадлежи на лорд Секстън и никой освен него няма дори да я докосне с пръст!

Тя просто ще трябва да свикне...

Ами той?

Щеше ли и той да се откаже от стария си начин на живот? Тогава го осени странно прозрение. Вече и пет пари не даваше за другите жени.

Въобще не го интересуваха.

Не и в сравнение с това, което тя...

Той внезапно вдигна поглед към нея, а по лицето му бе изписано удивление. Вече не го интересуваше миналото му! Това бе животът, който истински желаше! Животът в *Chacun a Son Gout*.

— Какво има? — Хлое приглади косата отстрани на лицето му.

— Аз... — той просто не знаеше какво да каже. Какво можеше да каже? Че изведнъж е решил да се отметне от условията на тяхното споразумение и да я запази само за себе си? Как ще отвърне тя на това? Какво обяснение би могъл да й даде? Тя направо ще побеснее и ще е права. Подвел я е.

А и самият той не разбираше какво се е случило. Наистина в момента бе нещо повече от объркан. Освен това онова тревожно чувство се бе завърнало и го предупреждаваше да се оттегли навреме.

Нямаше нужда да се притеснява още отсега, разсъждаваше.

Все още и двамата спазваха условията на договора, имаше предостатъчно време да обмисли подробностите. Той дълбоко си пое дъх.

— Нищо — с този отговор той я притегли към себе си и отново зарови лице в тялото ѝ. — Нищо, за което да си струва се тревожиш, морковчето ми.

Хлое също го гушна, но нито за миг не се заблуди от позата му. Познаваше го прекалено добре. *Нещо* се бе случило с Лорд Секстън. Но какво точно щеше да открие по-късно.

Джон се изправи между краката ѝ и я притегли към себе си и с ръце, обгърнали плътно кръста ѝ, той повдигна краката ѝ и ги обви около стройните си бедра, докато устните му трескаво целуваха гърлото ѝ.

Хлое обхвана с ръка силния му врат и го притисна още по-силно към себе си. Членът му се плъзгаше по нея, но без да навлиза в тялото ѝ, с плавни движения, целящи едновременно да я измъчват и да ѝ доставят невероятна наслада.

— Влез в мен, моля те — прошепна тя, сгушила лице в гърдите му.

— Не още.

Той здраво хвана двете полукълба на дупето ѝ и като я приближи още повече към себе си, продължи да се плъзга по нея.

Леко гризна шията ѝ, като не спираше да се движи и да я възбужда още повече. Хлое долови уханието на рози и жасмин, както и собствения си аромат, примесени върху тялото му. Получаваше се богата и възбуждаща комбинация.

Тя с две думи му съобщи за откритието си.

— Зная — отвърна той със сладен глас. — Това съчетание е съвършено.

— Джон... — тя хвана с ръце лицето му и страстно го целуна.

Той галеше гърба ѝ с една ръка, а с другата все още я притискаше към себе си. Сякаш бе готов да останат така винаги, да се люлее напред и назад, като бавно ускорява ритъма.

Два лебеда се плъзнаха по повърхността на езерцето, облени от лунната светлина. И това сякаш бе част от магията на тази вълшебна нощ. Щом ги зърна, Джон повдигна Хлое пред себе си и я обърна така, че и тя да види тази прелестна гледка.

— Те са брачна двойка — прошепна той зад нея, а ръцете му се обвиха около кръста ѝ и той я притисна към себе си.

— Толкова е красиво!

Топлината, която се излъчваше от него, сякаш отпъждаше от тялото ѝ хладния нощен ветреца.

— Да — промълви той, но вече не гледаше лебедите. Гледаше нея — неговата съпруга. Целуна нежно рамото ѝ, а силното му бедро се промъкна между краката ѝ.

— Хвани се за парапета на балкона — тихо ѝ нареди, а интонацията на дрезгавия му глас ѝ подсказа какво е намислил.

От устните ѝ се отрони леко възклицание. Не бе предполагала, че може да се любят и така.

— Ето така ли? — попита тя, а гласът ѝ бе отмалял от изненада.

— О, да, миличка — усмихна се Джон, очарован от прелестната ѝ неопитност.

Твърдият му жезъл се притисна към входа на тялото ѝ. Хлое рязко си пое дъх.

Той лекичко натисна напред. Чувстваше как тя се стяга, бе някак притеснена от новата поза, но не искаше да си го признае.

— Гледай лебедите, любима. Погледни как се плъзгат по водата — при тези думи той лекичко се помръдна напред и навлезе мъничко в тялото ѝ.

Хлое преглътна.

— Те... толкова са красиви.

— Да, и ти си красива!

Още мъничко навътре.

Тя ахна, а мускулите ѝ се стегнаха.

— Отпусни се! Отпусни се...

Той нежно захапа ухото ѝ, за да отклони вниманието ѝ.

— Аз... аз...

Джон реши да подходи по друг начин.

— Виждаш ли колко величествено е това имение, Хлое? То ни принадлежи — всяко дръвче, всяко стръкче трева, всяко цвете. На нас двамата. Всичко си приляга съвършено, като мъж и жена...

И още мъничко навътре.

Тя се бе вкопчила в силните ръце около кръста ѝ.

— Джон!

— Като нас — дъхът му бе горещ и пареше ухото ѝ. Той отново гризна връхчето на меката му възглавничка. — Усецам те толкова приятно, котенце. Ти си съвършена!

Хлое чувстваше как той се опитва да навлезе в нея още по-пълно. Тази поза му позволяваше да достигне наистина голяма дълбочина. И той се плъзна още мъничко напред.

Джон бе много голям мъж, а тя все още изпитваше лека болка заради доскорошната си неопитност в правенето на любов. Изскимтя, а в стона ѝ бяха примесени и объркване, и страстно желание.

— Не се съпротивлявай на усещането — той близна нежната извивка на рамото ѝ. — Ще ти хареса, миличка, ще видиш... Вярваш ли ми?

Хлое прехапа устни и безмълвно кимна с глава. За това, както и за всичко останало, тя му вярваше безмерно. Щом той твърди, че ще ѝ достави удоволствие, значи наистина ще бъде така. И тя се отпусна.

Безусловното и доверие дълбоко го развълнува. Той я прегърна пламенно.

— Ще се плъзна в теб докрай... докъдето мога да стигна. Ще бъдем като лебедите, Хлое, ще се носим заедно...

И той стори точно каквото бе казал. Плъзна се в нея докрай.

Невероятното усещане, когато я изпълни изцяло и за пулсира в нея, отне дъха ѝ. Чувстваше се направо разпъната от него...

— *Джон!*

Той промълви нещо, а ръката му обхвана брадичката ѝ и я завъртя към лицето му. Наведе глава и прилепи устни до нейните.

— Като лебедите — прошепна до устните ѝ и започна лекичко и плавно да се плъзга напред-назад в нея.

Бялата сова избуха в нощта. Ветрецът разхлаждаше телата им. Те сякаш се бяха слели с нощния пейзаж — част от вълшебството на окъпания в лунни лъчи омагьосан свят.

Лорд Джон я любеше.

Влудяващите движения на тялото му забързаха и станаха по-целестремени. Той сякаш бе завладян от магията на *Chacun a Son Gout*. От очарованието на Хлое.

Долепи ханша ѝ до хълбоците си и я прикова в пламенна прегръдка, а движенията му ставаха все по-силни и по-бързи. Той повтаряше името ѝ отново, и отново. Припомняше си вкуса ѝ и вдишваше аромата ѝ, докато отнасяше двама им все по-далеч и по-далеч в забравата.

Хлое знаеше, че никога няма да забрави тази нощ. Никога.

Главата ѝ се облегна назад върху мускулестите му гърди. Едва успяваше да сдържи словата, с които би разкрила истинските си чувства към него. С невероятни усилия тя все пак успя да се възпре. Още не бе дошло времето да го стори, трябваше да чака още дълго време...

Едната му ръка пусна бедрото ѝ, за да прилепи длан към гърдата ѝ, а другата ръка продължаваше да я притиска силно към тялото му. Той лекичко погали розовото зърно. Тази нежна ласка, толкова различна от енергичните движения на тялото му, я накара до болка да закопнее за него.

Как може една жена да желае един мъж толкова силно?

Страстен вопъл се откъсна от гърдите ѝ.

Джон ѝ отвърна с горещи, жадни целувки. Ръката му се отдалечи от гърдата ѝ, за да погали къдравите косъмчета по-надолу. Тя знаеше

какво ще стори той. Ръката ѝ сграбчи неговата, за да го спре — щеше да е прекалено много.

— Не, моля те, недей — простена, останала без дъх.

Той не обърна внимание на молбата ѝ и зарови пръсти в гъстите червени къдрици. И откри онова, което търсеше, в кладенче от гъст течен мед.

Пръстът му се завъртя около твърдата пъпчица, а тялото му последва движението в нея, като завъртя бедрата си.

Хлое извика, достигнала до върха, а вятърът отнесе стона ѝ в нощта.

С премерена сила Джон яростно нахлу отново в нея, а дивият му вик повтори като ехо нейния, когато и той достигна до облекчението.

Хлое се отпусна в прегръдката му, останала почти безчувствена. Преживяването я бе обезсилило и физически, и емоционално. Джон я притегли в обятията си и я отнесе обратно в спалнята им.

Когато се наведе, за да я положи на леглото, с изненада видя, че по лицето ѝ има сълзи.

— Какво е това? — попита загрижено, а гласът му все още бе някак пресипнал от собствените му емоции.

— Прелестно е — прошепна тя. — Беше толкова прекрасно!

Очите му се изпълниха със съмнителна влага.

— Да, миличка, така е.

Самият той чувстваше, че не му достигат думи, затова просто легна до нея и покри и двамата с меката завивка. Като не пропусна да я сгуши на сигурно място в прегръдките си.

Това бе най-невероятното изживяване през целия му живот.

И то дълбоко го бе разтревожило.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ОБГРАДЕНИ ОТ СМЪРТНИТЕ ГРЕХОВЕ

Няколко дни по-късно, когато Джон минаваше през преддверието на замъка, на входната врата силно се почука. Повдигнал вежди, той застина по средата и се зачуди какви ли нови неприятности са застанали пред прага му. Поне едно нещо бе сигурно относно *Chacun a Son Gout* — тук никога не беше скучно.

Икономът побърза натам, като непрекъснато се извиняваше на лорд Секстън, сякаш шумното тропане бе по негова вина. И когато отвори вратата, се озова пред седмина викащи един през друг французи.

Които на всичко отгоре имаха доста окаян вид.

Горкичкият иконом вдигна ръце и се опита да въведе някакъв ред в суматохата, но французите не искаха и да чуят. Всеки се опитваше да надвика другия, за да се чуе именно неговото мнение.

Джон спокойно пристъпи напред.

— Малък проблем, а, Калоуей?

Икономът прочисти гърло.

— Ъ, да, милорд. И думичка не разбирам какво ми говорят.

— Позволи ми аз да се занимая с тях.

Джон се приближи към живописната групичка и остана крайно изненадан, когато в тяхно лице разпозна братята Сендреак, застанали вкупом на собствения му праг.

— Говорете на английски, момчета — той им се усмихна широко, някак странно зарадван, че все още имат глави на раменете си. Колкото и да бяха шумни и свадливи, те все пак представляваха много приятна групичка.

— Лорд Секстън — заговори единият от тях на съвсем правилен английски и без никакъв френски акцент, като гласът му се извиси над врявата, вдигана от останалите. — Търсим графиня Фонболар и нейната внучка, само че този слуга не ни пуска да влезем.

— А каква работа имате с тях?

— Не се дръжте глупаво! Търсим убежище, разбира се! Току-що избягахме от *Place de Greve*. Ние сме добри приятели със семейство Фонболар. А сега, ако обичате, отдръпнете се, за да минем... — той бе по-млад и малко по-нисък от Джон, но въпреки тези обстоятелства някак успя да погледне виконта отвисоко иззад аристократичния си френски нос. — Преживяхме големи трудности... както и сам можете да се уверите.

И наистина видът им говореше за доста тежки изпитания. Бяха окъсани, мръсни, а вероятно и страшно гладни. Но въпреки състоянието си, все още изглеждаха невероятно изискани.

Очевидно дори и кошмарите на затворническата килия не бяха достатъчни, за да сломят тяхната *joie de vivre*^[1].

Той, разбира се, смяташе да ги пусне. Но чувстваше, че преди това е наложително да изясни на тези луди паленца поне едно нещо.

Като се облегна нагло на рамката на вратата и препречи пътя на онзи, с когото току-що бе разговарял, му попречи бързо-бързо да се вмъкне в къщата.

— Нека си изясним само едно нещо, граф Сендреак.

Седем графски лица го загледаха с надменни изражения.

— Аз съм господарят на това имение. И трябва да търсите именно моето съгласие — *за всичко!*

— Вие? — един от тях се изсмя презрително. — Вие сте просто част от обстановката, доколкото съм чувал!

При тези думи той се опита да си пробие път с лакти навътре, но виконтът упорито отстояваше подстъпите към замъка.

— Хмм. Съжалявам, момчета, но за ваше сведение тази част от обстановката случайно се ожени за господарката на имението, което означава... — той остави мисълта си недоизказана, сигурен, че ще проникне до съзнанията им.

Четиринадесет златисти очи се разшириха едновременно от учудване. *Съобщението прието.*

Бързината, с която започнаха един през друг да му се подмазват, бе направо комична.

Двама от тях го потупаха по гърба; един му намигна; друг кимна одобрително; трети пък обяви, че това е най-добрият възможен избор от страна на графинята.

— Но кой е говорил за графинята? — тихичко попита Джон. — Аз съм съпруг на Хлое.

— О, не! — нещастен вопъл се надигна от групичката. Явно на братята тази мисъл ни най-малко не им допадна. — Но *ние* смятахме да се оженим за нея!

Джон поклати глава.

— И седмината ли?! — иронично попита той.

— Не ставайте смешен! По пътя насам решихме, че Адриан ще се ожени за нея! А сега какво ще правим? — всички вдигнаха трагично ръце във въздуха.

Джон не успя да сдържи усмивката си.

— Не знаех, че някой от вас, приятели, вече е решил да се жени. Доколкото съм чувал историите за вас, те подсказваха, че сте настроени тъкмо на противоположната вълна.

— Ами, да, но сега е различно! — отговори единият.

— И как по-точно?

— Трябва ни имение!

— Нашето бе конфискувано!

— А какво е един граф без имение? — всички го пронизаха с многозначителните си погледи.

Съвсем доскоро и самият Джон бе виконт без имение.

— Повярвайте ми, момчета, все някак ще оцелеете — саркастично отбеляза той. — Хайде, влизайте вътре. Имате вид на хора, които едва се държат на краката си.

Те с благодарност го сториха.

Въпреки дързостта си, братята Сендреак бяха много приятни младежи. Джон не хранеше лоши чувства към тях, а и те бяха близки приятели на семейството на жена му.

— *Merci*, лорд Секстън — каза онзи, който пръв бе разговарял с него. — Благодарни сме ви за гостоприемството. Пътуването ни бе наистина трудно.

— Как стигнахте дотук? — тихо попита Джон.

— Черната роза ни спаси от гилотината, и то буквално когато ножът вече бе опрял до кокала.

Младежът се ухили дръзко на шегичката си, но въпреки това Джон забеляза бледността по лицето му. Явно преживяното не е било

просто безгрижна игра за тях. Той се възхити от храбростта на момчето.

— И той ли ви доведе дотук? — любопитства Джон. Събитията се развиваха доста странно.

— Доведе ни почти до прага ви, лорд Секстън.

Джон се почеса по брадичката.

— Хмм.

Първо Зу-зу, а сега и братя Сендреак. Много интересно. Икономът ги поведе нагоре по стълбището.

— Има и още нещо, мои скъпи графове — всички се обърнаха, за да го погледнат. Наистина имаха крайно изтощен вид. Джон искрено ги съжали.

— *Oui?* — в един глас попитаха те.

Каквото и да имаше да им казва, можеше да почака още известно време. Той любезно им се усмихна.

— Починете си добре. Тук сте в безопасност.

Те му се усмихнаха с благодарност в очите и побързаха нагоре след Калоуей.

Мили боже, та те бяха дори по-млади, отколкото бе предполагал! По-млади и несъмнено по-опасни. Изглеждаха на възраст от около шестнадесет до двадесет и една години, едва ли повече. Все пак той въобще не можеше да различи кой е по-голям и кой — по-малък. Всички толкова си приличаха!

Страхотно! Седем братя, които според слуховете не са били обект на родителски надзор от години, и чийто морал, както е при всички членове на доскорошната аристокрация, вероятно бе прогнил като стар дънер. Репутацията им несъмнено бе ужасна. Направо можеше да съперничи на неговата. Не съвсем, но пък и малко хора можеха да го надминат.

Той се ухили. Седемте смъртни гряха, И то тук, под неговия покрив.

Усмивката бавно се стопи. *Под един и същ покрив с неговата прелестна Хлое?* Кожата на лицето му, обикновено златисто-бронзова, сега бе със значително по-блед оттенък.

Ще ги гилотинира саморъчно, ако не се държат прилично.

На бас, че ще го направи.

Същата вечер, когато Джон се отправи надолу за вечеря, Пърси го причака из засада. А Джон и без това вече бе закъснял.

Хлое целия следобед бе помагала на баба си да бутилира някакви ароматни масла — задача, която, по думите ѝ, тя страшно много обичала особено след дългата зима.

И тъй като почти не бяха излизали от стаята си през последните няколко дни, той я бе пуснал да иде в оранжерията с една бърза целувка и бе решил през времето, когато ще я няма, да изследва поне част от наследството на рода Харт, складирано на тавана на имението.

Бе изровил два много интересни лични дневници и те бяха погълнали вниманието му за целия следобед.

За миг той се учуди какво ли е станало с личните вещи на рода Секстън? Може би е добре да започне да ги издирва и би могъл да откупи поне някои от тях? Идеята му се стори интересна. Отбеляза си наум по-късно да попита Хлое. Хлое чудесно умееше да обмисля подробностите. Ако се наемат с такава задача, помощта ѝ ще е неоценима.

Като си даде сметка, че не е особено вещ в цифрите, той си призна, че сигурно тя ще върши по-голямата част от работата по издирването, описването и откупването на вещите.

Всъщност да ръководи цялата операция.

Той въздъхна дълбоко. Може би не беше честно да иска от нея толкова много. Е, все пак, ако ѝ покаже, че ще работи заедно с нея през цялото време, може би тя ще се съгласи да обмисли предложението му.

Лорд Секс тръгва да издирва антики. Той се подсмихна. Кой ли би приел сериозно подобна новина?

Джон се замисли колко ли забавна ще се окаже тази работа — да проследяват пътя на предметите, да пътуват заедно, за да ги открият — и точно в този момент Пърси го причака в коридора.

И темата отново бе прословутата испанска муха.

Защо ли тръгнах точно по този коридор? Джон потръпна, отвратен от несправедливостите на съдбата.

— Пърси, ще престанеш ли с това? Въобще не ме интересува идиотския цвят на панталоните ти!

Контето изпищя ужасено, а звукът отекна в главата на Джон.

— Панталоните?! ВЪобще не ти говоря за панталони! Говоря ти за нещо къде-къде по-важно — за жилетката!

— Боже, дай ми сили! — проскърца Джон със зъби.

А когато най-сетне стигнаха в трапезарията, всички вече се бяха настанили по местата си около масата и се водеха няколко разговора едновременно.

Пърси се поспря на вратата, колкото да отбележи:

— Виждаш ли, Джон? Същия си като Дон Жуан — духовете на френските аристократи вечерят на една маса с теб.

Като се подсмихна лекичко, той махна с ръка към нетърпеливото множество. Горкичките, явно часовете за храна в *Chacun a Son Gout* им се струваха малко късни в сравнение с онези, с които са свикнали.

— Много забавно, Пърси, няма що! Дано само не вещаят смъртта ми — Джон му смигна и зае мястото си начело на масата.

Пърси вдигна лорнета си, за да огледа внимателно виконта.

— Има всякакви видове смърт, скъпи ми приятелю. На бас, че е така — като се ухили на някаква негова си мисъл, Пърси седна на своето място до графиня Замбо, която пък бе успяла да се настани точно отдясно на Джон.

Джон огледа критично масата и забеляза, че братята Сендреак са вече изкърпани, преоблечени и с пухкави опашки. На двама от тях по едно око бе насинено, а само допреди два часа не изглеждаха така. Странно.

Той забеляза също така и няколко от собствените си дрехи, облечени от по-младите мъже. Стояха им доста зле. Срещу тях, от другата страна на масата, Дитер бе облякъл отново златната му жилетка. А вуйчо му в далечния ѝ край се бе нагиздил с нова риза под тъмното си сако.

Но това е моята риза с цвят на слонова кост!

А той все се чудеше къде ли изчезват дрехите му. В този момент дочу думите на единия от братята Сендреак.

— ... ние сме Сендреак и живеем заради романтиката!

Отлично! Само това оставаше да чуе.

Но нищо не можеше да стори. Той въздъхна и повдигна супената лъжица към устните си.

— Не са ли прелестни? — графиня Замбо постави ръка върху бедрото му и му се усмихна кокетно. — Малко младички са за вкуса

ми — предпочитам по-зрелите и по-опитни мъже.

Джон тъкмо се канеше да опита гъстата супа, но сега се спря наред движението и примигна. Ръката на тази жена се бе запътила нагоре по крака му със скоростта на препуснал в тръс жребец. Бавно и внимателно той вдигна поглед към другия край на масата, за да...

Истинското значение на израза *убийствен поглед* му се изясни едва сега. Жена му повдигна чашата си и отпи премерена глътчица вино. После се обърна към най-близкия Сендреак и го дари с ослепителна усмивка.

Джон побесня. С какво бе заслужил всичко това?

Той се обърна към Зу-зу.

— Графиньо, струва ми се, че сте поставили ръката си не където трябва.

— О, няма? — закачливо попита тя.

Тя бе жена, свикнала винаги да получава онова, което желае. Но пък виконт Секстън нямаше никакво намерение да я окуражава. Нито пък смяташе да позволи на Хлое да продължава да флиртува с онова паленце.

— Не си играйте с мен — съвсем тихо, но доста грубо прошепна той. — Махнете си ръката!

Замбо се нацупи. Но миг след това лицето ѝ просветна.

— О, сигурно сте гладен, нали? Колко съм недосетлива. Е, ще продължим по-късно.

— Нищо подобно няма... — но тя вече се бе обърнала, за да чуе нещо, което Пърси казваше в момента. И Джон реши да изостави темата и да се заеме отново със супата си.

В другия край на масата Морис любопитно наблюдаваше сценката, а хитрият му поглед не преставаше да снове между Хлое и Джон. *Хо-хо!* След малко той отново се вгледа в младите Сендреак и по лицето му бавно се разля усмивка. Беше крайно време да ги вземе под свое покровителство.

— И така, казвате, че Черната роза отново се е появил в критичния момент — Морис отпи от виното си. — Отървали сте се на косъм, а, Жан-Жак?

— Жан-Жак? — объркано попита Джон.

— *Oui*, аз съм Жан-Жак.

Жан-Жак, както Джон скоро узна, бе името на един от братята Сендреак. Хлое весело го информира за имената на останалите.

— Това е Жан-Пол, ето Жан-Луи, Жан-Клод, Жан-Жул, Жан-Пиер и... Адриан.

Устните на Джон помръднаха.

— Адриан? — какво ли му напомняше това?

— *Oui* — отговори този в края на масата.

Джон забеляза, че това е същият брат, който бе разговарял с него в коридора. И, изглежда, братята се вслушваха в думите му. Мили боже, та той май вече можеше да ги различава един от друг!

— Значи вие сте най-големият?

— *Non*, аз съм най-малкият.

Джон зяпна от изненада.

— Но другите, изглежда, ви се подчиняват.

— Аз съм с най-високата титла — той гордо засия. — Папа я запазил за мен.

— Освен това — намеси се Жан-Жул — той е и най-умният от нас. Папа казваше, че с него най-сетне налучкал правилното съотношение.

Адриан се ухили.

— А какво ще кажете за близнаците? — попита Хлое.

— *Близнаците*? — като ехо повтори Джон.

— Да, Жан-Пол и Жан-Клод очевидно са близнаци, Джон.

Как пък е разбрала това? На него всички му изглеждаха съвсем еднакви. Едни и същи черни къдрави коси, бели зъби и златисти очи. Той сви рамене.

— Близнаците са по-големи от мен — философски отвърна Адриан.

Джон вдигна поглед към небето, благодарен, че поне досега не му се е налагало да се разправя с братя близнаци. Макар че тези тук явно бяха щастливи да са заедно — стига човек да не обръща внимание на насинените очи и на постоянните драки. Тъглчетата на устата му се извиха.

Морис се върна към темата за Черната роза.

— Който и да е той, ние сме му безкрайно задължени за това, че е спасил приятелите ни — и махна с ръка към всички около масата.

— Чуйте, чуйте! — повечето от присъстващите задрънчаха лекичко с вилиците си по винените чаши.

— Тост за Черната роза! — Пърси внезапно се изправи, обхванат от възторжено благоразположение спрямо тайнственият спасител. Той вдигна чашата си за тост. — *Anna virunq̄ue capo* — Възпявам оръжията и човека!

Моля те, само това не! Джон сви устни, разбрал какво ще последва. Без да излъже очакванията му, Пърси се впусна в декламация на ужасното си стихче.

— *Търсят го тук, търсят го там...*

Хлое, Морис и двете графини се присъединиха към него:

— *... Къде е той, и аз не знам...*

Олеле, заразата се разпространява. Джон хвана горната част на носа си.

Най-сетне всичко приключи с отвратителния финален стих: *... че все ги надхитрява неуловимата Роза.*

Джон най-сетне се осмели да си поеме отново дъх.

Обаче на братя Сендреак, изглежда, стихчето им хареса, защото всички графове моментално изразиха желание Хлое да ги научи. Джон реши, че ако сега пък започнат да го цитират вкупом, непременно ще ги изхвърли навън, без да дава и пет пари, дали ще ги гилотинират.

— Наистина се отървахме на косъм — тихо заговори Жан-Жул. — Но някои други нямаха този късмет.

— Някой, когото познаваме? — попита Морис.

— Дук дьо Монтен и дъщеря му, баронеса Дюфон.

— Помниш ли ги, Хлое? — попита Жан-Клод. — Той винаги си виреше носа, а тя имаше щръкнали зъби и беше кривогледа.

Той онагледи думите си, като издаде горните си зъби напред и събра очи над носа си.

— Тя не е виновна, че изглежда така. — Защити дамата Жан-Жул, което говореше за чувствителната му душа.

— Наистина — Адриан сви рамене. — Но постоянно се оплаква и хленчи, Жул. Не можеш да го отречеш.

— Е, скоро няма да има възможност да го прави.

Той хвърли салфетката си и напусна трапезарията. Всички останаха много изненадани от внезапното му излизане. Най-сетне Адриан проговори.

— Жан-Жул понесе всичко това много тежко. Той е изключително чувствителен и ужасите, на които бе свидетел го сломиха. В затвора беше болен... — гласът му секна, сякаш и той не искаше да си припомня кошмарните сцени, които бе видял.

— Ще се оправи ли? — Хлое бе искрено разтревожена за любезния младеж.

— Да. Жан-Жул все пак притежава невероятно силен дух.

Джон огледа Адриан с ново уважение. Вече разбираше защо братя Сендреак очакват напътствия от него. Въпреки младостта си, той сякаш бе роден за водач.

— Тези истории са толкова потискащи — Пърси попи очите си с дантелената си кърпичка. — Само като си помисля — седем млади мъже, хвърлени в затвора, само защото са...

— Чакайте малко — Джон се сепна и се поизправи на стола си. — И седмината ли? Графиньо Замбо, не споменахте ли, че само *шест* от тях са били заловени? Че единият е избягал?

Зу-зу изглеждаше много изненадана.

— О, ами да, стори ми се, че са шестима.

Джон прониза Адриан с предизвикателен поглед.

— Какво ще кажете за това, граф Сендреак? Как така един от вас не е бил в затвора, а сега е тук, при нас, заедно с останалите? Може би един от вас е Черната роза, а?

Братя Сендреак се спогледаха.

Адриан очевидно не хареса развоя на събитията.

— Но това е абсурдно, лорд Секстън! Моите уважения, Зу-зу, но сигурно сте се объркали. Всички бяхме заловени!

Замбо сбърчи чело.

— Може би наистина съм сгрешила. Но винаги бих познала мъжа, който ме спаси. И той не бе Сендреак!

Джон все още не беше напълно убеден.

— Не се обвинявайте за това, че ви се ще да разбулите мистерията, Секстън. Всички искат да разберат кой е Черната роза — Пърси преглътна парче пилешко месо. — Казват, че някога бил пират. Как ви се струва, а? Първо, граби богатствата на аристократите само за да се втурне да спасява кожата им на следващия ден!

Всички започнаха да обсъждат тази апетитна клюка. Докато задгробният глас на Дитер не се извиси над бърборенето им.

— *В моето село един мъж умря четири пъти.*

Всички моментално млъкнаха и се вторачиха в човека, изрекъл подобно странно нещо.

— Първия път, когато умря, го погребяхме в гробището — той прониза всеки от заплепената аудитория със злокобно мрачен поглед. Шнапс подсили ефекта, като показва зъба си. — Но той се върна.

Всички ахнаха ужасено.

Освен Хлое, в чиито виолетови очи, както Джон забеляза, се бе появило любопитно пламъче. Какво кръвожадно девойче, каза си той и се изкикоти. Хлое направо си умираше за някоя смразяваща кръвта история.

— Втория път... — гостите около масата се наведоха напред очаквателно — вълците...

И гласът му затихна.

— Вълците? — подкани го Жан-Луи. — Какво за вълците?

Брадичката на Дитер клюмна върху гърдите му, последва силно изхъркване.

— О-о-о! — всички се облегнаха назад в столовете си, безкрайно разочаровани.

Джон успя да потисне смеха си. *Всеки път се хващат на въдицата!*

— А пък аз онзи ден чух много забавна история — Пърси потупа устни със салфетката си. — Нали познаваш граф Лаудър, Джон?

Джон отвори уста, за да отговори. Обаче в онази мъничка пауза, необходима на човек да си поеме дъх, за да каже нещо, Пърси успя да продължи. Сър Сесил-Базил явно и неотклонно се придържаше към максимата, че който се колебае, го прекъсват.

— Та този човек е направо невъзможен хипохондрик. Не може да понася нещо, което би могло дори и мъничко да промени перфектно подреденото му съществуване.

— Звучи ми някак познато — измърмори Джон в чашата си.

— Казват, че не бил отронил и дума от пет години насам.

— Защо? — графинята не беше чувала за това.

— Не знам. Човек би могъл да предположи, че според него изговорените думи променят подредения му живот и по някакъв начин са заразни.

— Ама че ексцентрично — Зу-зу никога не би сметнала някой член на аристокрацията за напълно откачен.

— О, но има и още нещо! Изглежда, са му казали, че някаква писателка щяла да дойде при него, за да се срещнат... май беше Мариан Търнъри — тази, дето е написала онази романтична книга...

— О, тя е направо великолепа! — графинята се усмихна.

Пърси оформи с устни едно „О“ и продължи:

— Само че на графа не му харесала новината. Започнал да крещи: „Спасете ме, спасете ме!“

Всички на масата се разсмяха, включително и Джон. Пърси добави провлачено:

— Изглежда ужасът, че ще се зарази от тази *литературна чума*, е бил достатъчен, за да го излекува от мономанията му.

Всички в трапезарията се запревиваха от смях.

На следващия следобед Джон седеше в кабинета си и се взираше мрачно в дебелите счетоводни книги пред себе си.

Мразеше счетоводни книги.

Защо въобще му трябваше да се захваща с тях? Особено в ден като този? Погледът му се плъзна към френския прозорец отвъд бюрото му и полетя навън в градината. Денят бе прекрасен, слънчев и топъл.

И онова, което истински желаше в момента, бе да отведе Хлое навън в градината и...

Почти нямаше шанс това да се осъществи.

У него се надигна раздражение. По някаква причина Хлое му бе ужасно сърдита. Дори снощи бе отказала да се любят, като му бе обърнала гръб в леглото.

Точно това бе вбесило Джон.

Желаше я толкова силно, че почти се изкушаваше да ѝ заяви, че в ролята си на неин съпруг има известни съпругески права и ако поиска, може да ги упражни.

Обаче навреме се усети как би прозвучало подобно изказване. Досега никога не се бе държал така надут и нямаше намерение тепърва да го прави.

А вината за всичко несъмнено беше на онази Замбо.

Предната вечер, след като мъжете бяха изпили вечерния си портвайн и се бяха присъединили към дамите в салона. Зу-зу бе продължила най-безсрамно да го преследва. През цялата вечер. Колкото и да се старееше да я разубеди, каквито и неща да ѝ казваше, всичко бе напразно. Тя просто не обръщаше внимание на съпротивата му и продължаваше невъздържано да го ухажда.

Хлое бе сигурна, че Джон по някакъв начин е предизвикал благоразположението ѝ, а на всичкото отгоре намекна, че и тя би се държала така при подобно предизвикателство. Според нея Адриан бил най-красивият от братята Сендреак, макар че всички били направо прелестни.

Сега Джон си даде сметка, че в онзи момент май наистина се бе държал някак заповеднически. Беше ѝ заявил по най-недвусмислен начин, че е абсолютно безполезно да си губи времето в размисли, кой ли е най-красивият Сендреак, тъй като това в никакъв случай няма да ѝ е от полза.

Тя сърдито се извърна от него, макар да му се стори, че за миг забеляза на лицето ѝ доволна усмивка. Но после Джон си каза, че сигурно се е излъгал заради слабото осветление в помещението.

Просто не виждаше защо тя да е доволна, когато той ѝ нарежда, *заповядва ѝ* да се държи настрана от френските графове.

В крайна сметка тя си легна, като го остави да ври и кипи в не едно отношение.

Ето на, още едно ново усещане, осигурено му от Хлое.

Сексуално разочарование.

Кой идиот бе казал, че въздържанието било полезно за душата? Пръстите му барабаняха нервно по бюрото. Въобще не му харесваше, а и със сигурност не му се отразяваше добре!

Когато тази сутрин отвори очи — все още болезнено възбуден — той протегна ръце към нея, само за да открие, че Хлое вече не е в леглото! „Ще бера теменужки“, гласеше бележката ѝ.

Той въздъхна. За него това бе много странен развой на събитията: Лорд Секс лишен от секс. И никаква утешителна възможност в отсъствието на жена му.

Той прокара ръка по лицето си.

Най-лошото бе, че въобще не му бе ясно как се е озовал в тази заплетена ситуация. Но тъй като вече му се бе случило, той не

виждаше защо пък трябва да страда.

Отчаян, Джон отвори друга дебела счетоводна книга и се загледа с празен поглед в страницата. Забеляза, че повечето от записките в нея бяха с лъкатушния почерк на графиня Фонболар. Докато преглеждаше колонките, забеляза и едно място, където тя бе поставяла въпросителни в полетата. Тази част бе последвана от дързък и уверен почерк, за който Джон бе сигурен, че принадлежи на вуйчо му.

Той се усмихна, защото веднага разбра какво е станало. Имало е някаква неяснота в счетоводството и Морис веднага е помогнал на графинята.

Двамата са се грижили за Хлое толкова добре, управлявали са имението ѝ с удивителна прилежност. По-скорошните записки, той скоро забеляза това, бяха написани от спретнат, прегледен почерк, който се редуваше с този на вуйчо му, Морис явно е показвал на Хлое как да поддържа счетоводните книги.

За нея той беше почти като роден дядо...

Затова му стана още по-чудно защо ли вуйчо му се е съгласил да я остави в ръцете на Джон, за когото със сигурност знаеше, че е отявлен негодник и женкар.

Защо всички му вярват толкова много?

А сега те в действителност очакват той да ги ръководи! Всичко това съвсем го объркваше.

Джон разсеяно започна да проверява записките.

Има толкова пленително носле! Когато се смее, то се набръчка. Толкова обичаше от време на време да я дразни, като целува върха на носа ѝ...

Ама какво прави той?

Трябва непременно да довърши тези книги! Джон съсредоточи погледа си върху ситните цифрички, изписани с тъмносиньо мастило. Всъщност то е почти виолетово.

Като очите ѝ...

Струваше му се, че може направо да се изгуби в тези очи.

Джон троснато затвори книгата. По-късно. Ще се занимава с книгите по-късно.

Той подпря брадичка на дланта си. Може би трябва да напише писмо на адвокатата си с молба да потърси някакви сведения за наследствените вещи на рода Секстън.

Да, това му се стори добра идея.

Той отвори чекмеджето на бюрото си и извади хартия, перо и мастило. И там, в едно ъгълче на чекмеджето, се спотайваше мъничка къдрица морковеножълта коса, завързана с розова панделка.

Той я извади и леко се усмихна. Бебешката косица на Хлое.

Пръстът му погали меката къдрица. Той много добре помнеше кога косата ѝ бе толкова фина и мека. Тогава тя бе едно мъничко момиченце, което за него бе истинско съкровище.

А сега бе съпруга, която обожаваше.

Откъде се появи тази мисъл? Капчици пот избиха по челото му. Не искаше да се занимава с подобни емоционални обвързвания. Хлое бе просто...

Отвъд френския прозорец чу далечните гласове на братята Сендреак: *...un... deux... trois!*, последвани от нещо, което приличаше на писък от удоволствие. Той поклати глава и се върна към мислите си.

Тя бе...

... un... deux... trois! Този път той наистина чу писък и го идентифицира като възклицание от устните на лейди Секстън.

Джон скочи от стола си като ужилен и се втурна към френския прозорец, за да го отвори широко.

И там, пред очите му, наред поляната, се намираха братята Сендреак, които държаха опънат един чаршаф. А в средата му се намираше собствената му жена, която те подхвърляха във въздуха, сякаш бе нова играчка или смешно малко чучело, предоставено им, за да се забавляват.

Той изскочи на поляната като буреносен облак.

— Моментално я оставете на земята! — изрева Джон.

Всички го зяпнаха слисано, но и с не малка доза страх.

За щастие все още държаха здраво чаршафа, тъй като Хлое в момента летеше надолу.

И се приземи в центъра на импровизирания батут със звучно тупване.

— Не ме ли чухте? — гласът му бе ужасно тих и ужасно заплашителен.

Седмината братя пуснаха чаршафа и се разотидоха.

Хлое седеше в средата му, заобиколена от теменужки, които се бяха разпилели навсякъде: върху нея, по чаршафа и по земята. Ръцете

й бяха подпрени решително на кръста, а прекрасното й лице бе засенчено от сърдито неодобрително изражение.

Явно не бе особено доволна.

— Джон, какво ти става?

— Ти луда ли си? Ами те те хвърляха във въздуха!

— И какво от това?

— Какво от това? Но ти... можеше... те не биваше... — без да е наясно какво всъщност иска да каже, но сигурен, че иска непременно да й го съобщи, Джон кръстоса ръце на гърдите си и се намръщи.

По лицето на Хлое се разля широка усмивка.

— Ела тук, Джон — каза тя и потупа местенцето до себе си.

Той повдигна вежди, но все пак, макар и неохотно, приседна до нея на земята.

— Какво? — измърмори той.

Трапчинките по страните й станаха още по-дълбоки.

— Да не би да ревнуваш?

Той изсумтя.

— Не ставай смешна!

— Обаче ми се струва, че наистина ревнуваш.

Някак небрежно тя поглади с ръка плата до себе си.

Той хвана раменете й, за да привлече цялото й внимание.

— Но не ревнувам повече, отколкото ти снощи заради графинята.

Хлое го погледна право в очите.

— Значи наистина страшно много ме ревнуваш!

От устните му се отрони дълбока въздишка. Тя отново го изненадваше.

— Хлое... — той се поколеба. После лицето му помръкна. — Не си играй с мен. Не ми харесва това. Не и от твоя страна.

— Не си играя с теб, милорд — тя се притисна към него и той почувства топлината й.

Джон я гледаше мълчаливо.

— Никога не бих си играла с теб — тя приглади една къдрица от косата му, паднала върху челото. — Освен ако не се нуждаеш от това — поясни след миг.

Това бе повече, отколкото можеше да понесе. Досега никога не бяха играли на подобни игрички.

Той сграбчи китката ѝ, като спря интимния ѝ жест. Изумрудените му очи хвърляха искри.

— Не си търси белята, мадам — отвърна рязко и заплашително, — защото непременно ще я намериш.

Хлое трепна, изненадана от грубостта му. Малцина познаваха и тази страна на Джон. Решителната му сила, която се изправяше като захлопната врата, когато нещо одраска повърхността на чувствата му.

Сега тя за пръв път бе опитала да го стори и за пръв път той бе изправил тази преграда между двама им. И това дълбоко я нарани.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя се отдръпна от него.

Джон моментално бе обзет от угризения, а и нещо се стегна в гърдите му.

Като постави ръце на раменете ѝ, той я притегли отново към себе си.

— Съжалявам, котенце. Не исках думите ми да прозвучат така.

Въпреки че извинението му направо я шокира, Хлое моментално осъзна какъв скок е направил той. Като подсмръкна лекичко, тя вдигна поглед към него.

— А как искаше да прозвучат?

Той отвори уста, но не откри правилния отговор.

— Не знам — призна най-сетне.

Хлое го гледаше любопитно. На лицето му се бе появило прелестно объркано изражение. За нея то бе картина, по-красива дори и от най-прочутите произведения на изкуството!

Объркването бе *отличен* резултат!

Тя обхвана непокорната му брадичка и нежно целуна устните му.

— Нека засега забравим това, Джон — прошепна тя. — Както и да е, мисля, че ми се дремва.

Тя се престори че се прозява, като му хвърли един възпламеняващ поглед изпод полупритворените си клепки.

Лорд Секстън моментално засия.

Дремването му се стори прекрасна тема за разговор.

И при това, напълно безопасна.

[1] joie de vivre (фр.) — жизнерадост — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

ЧЕРНАТА РОЗА СЕ ПОЯВЯВА ОТНОВО

Няколко дни по-късно дук Дьо Монтен, дъщеря му, баронеса Дюфон, и няколко други бегълци французи се появиха пред прага на *Chacun a Son Gout*.

И всички разказваха все същата история.

Били спасени от гилотината от Черната роза. На Джон вече не му се струваше странно, че идват точно в неговата Къща. Стори му се направо подозрително.

Освен това започваше полека-лека да подозира, че Черната роза също се приютил под неговия покрив.

Заклучението му се основаваше на няколко факта. Първо, много от спасените бяха лични приятели на семейство Фонболар. Второ, след като спасяваше тези хора, тайнственият герой сигурно се нуждаеше и от място, където да ги приютява. Разположението на *Chacun a Son Gout*, в Южна Англия между Дувър и Брайтън, превръщаше имението в отличен изходен пункт за набезите на спасителя.

Оттук бе съвсем лесно човек да пресече Ламанша, като от Дувър стигне в Кале, а може и въобще да не слиза на сушата, а просто да пресече Ламанша до Хавър и да тръгне нагоре по течението на Сена, до самото сърце на Париж. Ако пътува само по вода, той би трябвало да е на произвола на ветровете. Но пък понякога бе напълно възможно вятърът да му помага и този път да е най-удобен.

Пътят по суша, от Кале до Париж, бе най-често използваният и би изложил човек на риска да бъде разкрит. По-добър вариант би бил от Брайтън в Англия, като прекоси Ламанша до Булон, да продължи по суша оттам към Париж. Така ще е далеч по-бързо, защото няма да се бори с насрещното течение на реката чак до Париж.

Разбира се, колкото повече време прекара на сушата, особено на френска земя, толкова по-голям ще е рискът да го открият. А освен всичко друго Черната роза ще трябва непременно да разполага с

отпочинали коне на равни интервали по пътя, пък и с някой, на когото може изцяло да се довери в тази враждебно настроена към него страна.

Джон можеше да се обзаложи, че този човек се прехвърля в Булон или някъде там, а после плава по обратния път заедно с освободените затворници — така няма да стои на френска земя по-дълго, отколкото е необходимо, особено в компанията на освободените аристократи.

Като се има предвид, че Замбо и братята Сендреак са били освободени много бързо в последния момент, това означаваше, че човекът може да язди като светкавица, да се бие като самия дявол и да плава по море като вятъра.

А клюката, донесена от Пърси, че този човек някога е бил пират, вероятно съвсем не бе далеч от истината.

Джон се опита да си припомни кой кога е присъствал в замъка и кой кога е отсъствал. Но това бе ужасно трудна задача — в къщата имаше толкова много гости, а и точно по това време той съвсем не бе обръщал внимание на околните. Доколкото си спомняше, почти цялата седмица бе прекарана само с Хлое. На няколко пъти бяха слизали при останалите от имението, но между тези случаи имаше толкова големи промеждутъци от време, че тогава всеки би могъл да идва и да си отива незабелязано.

Ето например групичката от тази сутрин.

Няколко от тях споменаха, че не били доведени съвсем до къщата, а скрити през нощта в стара колиба някъде в покрайнините на някакво село, чието местонахождение не им бе известно. После били придружени до *Chacun a Son Gout*. И тъй като спасителят им винаги се появявал маскиран по различен начин, те не били сигурни дори дали един и същи човек ги е довел от Франция дотук.

Джон смяташе, че не е. Също така вярваше, че който и да е, успява да се върне в къщата дори и цял ден преди пристигането на бегълците, за да отклони подозренията от себе си. Зависеше на каква помощ може да разчита. А това Джон нямаше как да разбере.

Черната роза, отново скрит на безопасно място в собствената му къща, очакваше заедно с останалите да дойдат новите пришълци французи и изразяваше подobaваща изненада при пристигането им.

Така, но кой ли може да бъде?

Джон мислено състави списък на заподозрените.

Интересното бе, че и Морис, и Пърси, и Дитер през последните дни няколко пъти бяха повиквани извън имението, и все с различни извинения.

Морис бе отишъл да нагледа собственото си имение, понеже получил бележка, че в едно от крилата възникнал пожар. Той се бе завърнал вчера с историята, че не е имало никакъв пожар и никой не знаел кой е изпратил съобщението.

На Джон много му се искаше да вярва на вуйчо си, но бе наясно с буйното минало на Морис в младежките му години, а и не би се изненадал, ако този французин е сметнал, че е негов дълг да спасява сънародниците си.

Дитер не се бе появявал два дни и когато го попитаха, той твърдеше, че някой го е упоил и че е спал непробудно. И никой не се сетил да види какво става с него — факт, който явно много го бе разсърдил. А и напълно сериозно попита Джон на никого ли не му се струва странно, че е спал толкова дълго време.

На Джон му бе почти невъзможно да признае, че не му се струва странно. Дитер бе голяма загадка. И все пак Джон доста се затрудни, когато се опита да си представи мрачния баварец в ролята на такъв дързък герой.

Оставаше Пърси. Контето бе решило да посети някакъв приятел в съседния град за няколко дни и лорд Секстън нямаше никакво намерение да осуетява похвалното му намерение. Що се отнася до идеята, точно той да е Черната роза... е, това бе доста абсурдно при каквито и да е обстоятелства. Ето защо Джон реши да премине към следващия кандидат.

Или по-точно кандидати, тъй като имаше предвид братята Сендреак. Всъщност един от братята Сендреак, за да бъдем точни.

Според Джон тази догадка се намираще най-близо до истината. Но кой от тях? Беше ужасно трудно да ги следиш, а и както си приличаха, ако не са всички заедно на едно място, бе почти невъзможно да разбереш дали някой от тях отсъства.

Те биха млади, безразсъдни и глупаво храбри. Да се превъплъщават в различни образи и да си правят майтап с гражданската армия, бе точно това, което би привлякло един жаден за приключения млад граф.

Като се замисли човек, можеше да се окаже, че става въпрос за повече от един... да, но пък Зу-зу каза, че ги е видяла в затвора и Джон ѝ вярваше. Вярваше ѝ обаче и че е видяла само *шестима*, а не всичките седмина братя Сендреак. Седмият я е спасил от обезглавяване, а после се е върнал и е освободил и братята си.

И продължаваше в същия дух.

А сега, при толкова народ в къщата, бе почти невъзможно да следи кой кога и къде отива. Снощи дори им се наложи да се преместят в голямата банкетна зала. Някои слязоха на вечеря, други не.

Това бе прекрасно прикритие.

Все пак Джон бе твърдо решен да открие кой е Черната роза. Затова реши да си държи очите и ушите отворени, а и сам да се заеме с малко шпиониране. Ако се наложи, той можеше да бъде много вещ в хитрините.

Дори и така знаеше, че ще има поне един човек, с когото ще трябва да обсъди положението. Хлое. Не след дълго тя сама ще се досети, че нещо не е наред. Морковчето винаги бе проявявала изключителна прозорливост.

Ето защо той не бе особено изненадан, когато същата вечер, щом се вмъкнаха в леглото, Хлое го попита:

— Не си ли забелязал някаква странна закономерност относно...

— Да.

Челото ѝ се набръчка замислено.

— Кой мислиш, че може да е?

— Все още не знам, но ще ти кажа едно...

— Какво?

Той я прегърна и я притисна към себе си.

— Със сигурност не е баронеса Дюфон.

Хлое се изкикоти. За краткото време, откакто бе пристигнала, вдовицата бе успяла да дотегне на всички с постоянните си оплаквания и прищевки. Баща ѝ, дукът бе дори по-лош случай. Изглежда, единствено Жан-Жул бе способен да я търпи. Даже често я защитаваше, което пък ужасно смущаваше братята му.

— Имаш ли вече някакви предположения? — попита Хлое, като потри личицето си в топлата кожа на гърдите му.

Джон винаги бе толкова приятен при допир, а и миришеше прекрасно. Баба ѝ бе направила за него специален аромат и всяка

Коледа му подаряваше сапуни и одеколон с това горско ухание. Той, изглежда, много го харесваше, тъй като използваше само него, макар и пестеливо.

— Да, вече да — той я галеше разсеяно. — Мисля, че е един от Седемте смъртни гряха.

— Братята Сендреак? — тя се замисли над изказването му, при което набръчка нослето си.

Джон се наведе и целуна върха му.

— Но защо да е Сендреак?

Той ѝ обясни по какъв път е стигнал до това заключение.

— Хмм... Не смятам така, Джон. Дори и само за това, че са прекалено млади и не толкова опитни, за да се справят с подобни дръзки подвизи.

— Някои от тях са по-големи от теб, а младостта често е пламенна.

Тя повдигна едната си вежда въпросително.

— Охо, а какво е твоето извинение?

— Не е смешно, слонче.

— Мразя да ми казваш така!

Той се ухили.

— Да, знам.

— И все пак не смятам, че е някой от братята Сендреак.

Долната ѝ устна леко се изду, когато тя отново премисли ситуацията.

— Защо? — той улови тази примамлива устна и я засмука между зъбите си.

След това много неохотно пусна апетитната хапчица, за да може тя да му отговори.

— Ами, нали Пърси каза, че Черната роза преди е бил пират, а никой от братята Сендреак не се е проявявал на това поприще. И това автоматично ги изключва от списъка на заподозрените.

— Не. Пърси каза, че имало такъв слух. Но това не означава, че Черната роза наистина е бил пират.

— Все още не съм убедена.

— Добре, а ти какво предполагаш? — ръцете му галеха гърба ѝ, като лекичко го масажираха.

— Мисля, че е някой, когото ние не познаваме... Някой, който не е гост в къщата, но знае, че сме френски аристократи. Той смята, че ние ще бъдем съпричастни на каузата му и със сигурност никога не бихме отказали подслон на някой съотечественик. Той дори може да се представя за някой от прислугата ни, а ние нищо да не подозираме.

— Не съм съгласен.

Хлое се подпря с длани на гърдите му, за да се поотдалечи от него и да го погледне в очите.

— Защо?

— Защото — Джон отново я притегли към тялото си — той знаеше точно кои са вашите приятели и се постара да спаси именно тях.

— Е, добре, какво пречи да е някой от слугите в къщата? Той ще е чул разговорите ни и това обяснява всичко.

Той поклати глава.

— Просто не ми изглежда вероятно.

Хлое го погледна през миглите си.

— Да се обзаложим ли?

Той вдигна вежди.

— За да видим кой от нас ще излезе прав?

Тя кимна, а на бузите ѝ се появиха две пакостливи трапчинки.

— Отлично, мадам. На какво предлагате да се обзаложим? — гласът му преливаше от двусмислени интонации.

— Нека басът е за... — тя млъкна, за да помисли. — Че ако аз се окажа права, за една нощ ти ще правиш абсолютно всичко, което си пожелаеш.

Джон вдигна очи към тавана и поклати глава, невярващ на ушите си. После отново сведе очи към обърканото ѝ лице и отвърна с предизвикателна усмивка и блеснал поглед:

— Хлое, Хлое, забрави ли какво ти казах, когато се къпахме? Трябва да избираш наказание, което другият да не приема на драго сърце.

Тя отново се нацупи, осъзнала грешката си.

Той се подсмихна.

— Обаче аз с радост приемам условията ти, миличка — и Джон потърка нос в нейния.

— Добре — грейна тя, като вече се разпалваше при мисълта за перспективите, откриващи се пред нея, ако може изцяло да разполага с Джон в продължение на една нощ. — Трябва да направим план как да го проследим.

— Това всъщност няма да е толкова трудно.

Хлое го погледна въпросително.

— Сега, когато вече знаем, че действа във и около имението — обясни той, — всичко, което трябва да сторим, е да следим входа на замъка през късните часове на нощта. Повечето от „пратките“ пристигат рано сутринта. Нещо ми подсказва обаче, че следващите пратки, ако има такива, ще пристигнат посред нощ.

— Защо мислиш така?

— Той е прекалено хитър, за да поема излишни рискове. Сигурно вече предполага, че някой от нас се е досетил за истината и го търси. А нощта ще му предложи идеална защита, за да скрие самоличността си.

— Това ми звучи логично. Никога не съм предполагала, че си толкова умен, Джон — тя го погъделичка по ребрата.

Той бързо грабна ръката ѝ. Точно там Джон имаше ужасен гъдел и тя добре знаеше слабото му място.

— Понеже току-що пристигна една пратка бегълци, смятам, че през следващите няколко дни няма да има други. Но от утре вечер започвам да го дебна.

— Да предположим, че той се появи. Тогава какво?

— Тогава ще го проследя.

Хлое леко пребледня.

— Не мислиш ли, че може да се окаже опасен, Джон? Искам да кажа, ако наистина е бил пират... Не искам да се излагаш на опасност!

— Благодаря ти, морковчето ми — иронично отвърна той. — Все пак мога да те уверя, че ни най-малко не се страхувам.

Говореше се, че Джон е отличен стрелец, а бил много добър и с шпагата. Вече бе участвал в достатъчно дуели с ревниви любовници и вбесени съпрузи, за да го докаже. С неговата репутация той би трябвало да е най-добрият фехтувач в цяла Англия.

Тя се намръщи при тази неприятна мисъл. После го ритна по пиццала.

— Ох! Защо направи това?

— Имам си причини.

— А имаш ли нещо против да ми ги съобщиш?

— Имам — и тя сърдито вирна брадичка.

Джон все си мислеше, че вече е опознал жените, но те винаги изненадваха горкичката мъжка половина на човечеството с нещо ново и неразгадаемо.

Той въздъхна дълбоко и реши да остави този въпрос. Нямаше представа, кое ли негово престъпно деяние я е ядосало този път.

— Ще кажа на готвача да ни приготви малко храна.

Челото му се набръчка от объркване.

— За какво?

— В случаи че огладнеем по време на нощното бдение.

— *Огладнеем?* Някои да е споменавал нещо за нас? Ти няма да дойдеш, Хлое.

— Напротив, ще дойда — пръстът ѝ проследи линията по средата на стомаха му.

Той обаче я спря, когато, достигна до пъпа му.

— Не, няма да дойдеш. Прекалено опасно е.

— Нали току-що каза, че не е опасно!

— За мен. Но ти въобще няма да се приближаваш до Черната роза.

— Е, Джон, ако е прекалено опасно за мен, тогава е прекалено опасно и за теб и аз просто няма да те пусна.

Джон зяпна удивено.

— *Какво?!*

— Съжалявам, но това е положението — тя го потупа утешително по бузата.

Негодникът направо бе онемял. Досега никой никога дори не се бе опитвал да му нарежда какво може и какво не може да прави, дори и вуйчо му.

— Една жена не може да нарежда на мъжа си какво да прави! — изтърси той.

— Но тази жена пред теб може — тя се прозя и се сгуши до гърдите му.

— А какво те кара да си мислиш, че ще го позволя Хлое? — попита той много тихо.

Хлое ни най-малко не се обезпокои. Тя близна плоското зърно на гърдите му.

— Значи смяташ да ме оставиш тук сама... с братя Сендреак? — попита тя сладко.

Последва мъртва тишина. В продължение на няколко минути.

— Ще вземем едни кон, само моя. И е добре да се приготвиш за дълго бдение.

Тя тайничко се подсмихна.

— Ще говоря с готвача за храната.

Той отново въздъхна нетърпеливо.

— Това не е някакъв си пикник, Хлое!

— Ще видиш колко ще си доволен, че съм се погрижила за това. А се чудех дали да не приготвя и едно одеяло...

Джон отчаяно вдигна ръце във въздуха.

— Хлое!

— Много добре, Джон, ще се откажа от одеялото — лицето ѝ се озари от вълнение. — О, колко интересно е всичко това! Само си представи — та ние може да се окажем щастливците, които ще разкрият кой е Черната роза.

Само че на кого ли ще го кажем, чудеше се Джон.

Хлое лекичко гризна ключицата му.

— Колко време смяташ, че ще ни отнеме?

— Да открием кой е Черната роза ли?

— Не — тя го целуна под брадичката. — Да ми покажеш...

Той я наблюдаваше със сладно очакване, а ясните му зелени очи искряха.

— Да ти покажа...?

Устните ѝ очертаха по мускулестите му гърди дълга въображаема линия, като се поспряха до пъпа му, колкото да го погъделичкат по-обстойно. За целта тя използва езика си, като го завъртя около въпросната област с кратки отсечени движения. Джон потръпна.

— Да ти покажа...? — подкани я той, изненадан, но и много доволен от дръзките ѝ действия.

Устните ѝ продължиха надолу, като лизнаха чувствителната кожа под стегнатия му корем. Джон вече чувстваше как отмалява под въздействието на сладостната магия на устните ѝ. И точно това желаше Хлое.

— Да ми покажеш *всичко*, което знаеш. Колко време смяташ, че ще ти отнеме? — и тя наблегна на въпроса си, като хвана члена му и

прокара езичето си по върха му с бързо леко движение.

Нужен му беше един момент, за да осмисли думите ѝ, омаян от прелестното усещане при ласките ѝ.

Джон си пое дълбоко дъх само миг преди да осъзнае какво всъщност го пита тя. Интересуваше се колко време остава, докато може да заживее като най-видната жена развратник в цяла Англия.

— Ще ми трябва много време, Хлое — тихо отвърна той. Много тихо.

Пръстите ѝ лекичко потупваха жезъла му, докато тя обмисляше отговора.

После наведе глава и го пое в устата си за миг, преди да спре, за да попита:

— Нима знаеш толкова много, Джон?

Той хвана с ръце главата ѝ и я притегли обратно към себе си.

— Да — отвърна задавено. — Знам наистина много.

Устните ѝ се притиснаха към него.

— И нямаш нищо против да ни отнеме дълго време? — тя го пое изцяло в устата си и го засмука.

Джон простена гласно.

— Не, любима, нямам нищо против — дрезгаво промълви, а обикновено плътният му глас сега бе някак пресипнал.

Хлое се усмихна на себе си. За такъв прословут женкар Джон се справяше направо чудесно. И тя бе особено горда с него. Този лорд Секстън има наистина чудесен вкус, реши тя. Вкус на неописуеми възможности.

Вкус на мъжа, когото обича.

Джон затвори очи, като се остави на магията на устните ѝ. Струваше му се, че единственото нещо, за което може да мисли, са тези устни върху тялото му. *Тези устни...* Тези невероятни устни, мисълта за които не го оставяше ни денем, ни нощем, които направо го влудяваха!

Фактът, че тя бе съвсем неопитна в това занимание, сякаш само още повече засилваше удоволствието му. Струваше му се, че никога не е изпитвал нещо толкова прелестно като усещането в този момент.

Без да брой случаите, когато бе в нея, разбира се.

Нейното пъргаво настойчиво езиче направо щеше да го подлуди. Тя лекичко го гризна, което накара пръстите му да се вкопчат в гъстите

й коси. И той отново простена.

Хлое го наблюдаваше. Очите му бяха затворени и той изглеждаше изцяло отдаден на момента. Почти прехласнат. Тъмните му ресници почиваха върху високите скули в дълги извити дъги.

Когато тези пленителни очи бяха затворени, чертите на лицето му се очертаваха с изящна яснота и тя отново се зачуди каква класическа красота притежават те. Той просто бе невероятно красив мъж.

И освен това бе един прекрасен човек със сложна душа и невероятна дълбочина на характера.

— Хлое — прошепна той името й, докато тя нежно го галеше и целуваше. Дългите й коси гъделичкаха бедрата му. От гърлото му се разнесе дълбок стон.

За нея това бе знак, който й подсказа да се отдръпне леко назад и да отметне глава напред, така че косите й се посипаха като водопад върху него. Тя се позачуди каква ли ще е реакцията му, ако въобще...

Той издаде някакъв неясен звук, който прозвуча съвсем диво през стиснатите му зъби. Най-ненадейно ръцете му я сграбчиха и я повдигнаха, за да я поставят седнала върху него.

— Джон!

Той потъна в тялото й, а силните му длани неумолимо притискаха хълбоците й.

Усещането, когато Джон я изпълни докрай, бе просто неопишуемо.

Устните й се разтвориха и от тях се отрони едва доловима въздишка. Но тя разбра, че Джон я е чул, тъй като почувства как той помръдва в нея.

Очите му едва-едва се отвориха.

Изпод прелестните тъмни ресници я наблюдаваха две дълбоки зелени очи със зеници, разширени от страст. Той завъртя бедрата си.

Хлое извика в екстаз.

— Винаги съм смятал, че трябва да давам от себе си не по-малко, отколкото получавам, мадам.

Каdifеният му глас сега звучеше като сладно ръмжене.

— И затова ти, моя прекрасна съпруго, ще получиш нещо много, много... хубаво.

С това кратко предупреждение коленете му се повдигнаха, като я принудиха да се наведе напред и надолу към него. Той навлезе дори още по-дълбоко в нея.

— *Mon Dieu!* — възкликна Хлое, подпряла длани на гърдите му.

Когато Хлое заговореше на френски, Джон знаеше, че е тръгнал по правилния път, за да я влуди до крайност. И сега не ѝ даде време да привикне към новото усещане, а направо я дари и с още едно.

Със свити колене, той се изправи до седнало положение, като се подпираше с ръце на възглавниците зад себе си. После постави краката ѝ от двете си страни и силните му ръце се заключиха около нея в здрава прегръдка.

— *Mer...*

Устните му се впиха в нейните в дълбока пламенна целувка, а езикът му се промуши навътре, докато той нахлуваше отново, и отново в тялото ѝ.

Хлое простена, запленена от парещите му устни. Той отново се завъртя под нея.

Докато я целуваше дълбоко и страстно, той я притегли силно към себе си, и отново се плъзна навътре. Усещанията, които създаваше в нея, бяха толкова неустойими, че Хлое сграбчи раменете му и заби пръсти в гладката му кожа. И започна направо да скимти в прегръдката му.

Джон продължаваше да се движи в нея.

Тя извика от удоволствие при това неопишуемо преживяване.

Изведнъж Хлое осъзна в каква опасност се намира, Джон бе прекалено съсредоточен — ами ако тя изгуби контрол? Това трябва да спре! Тя се оттласна от раменете му, уплашена, че той може и да я накара да изгуби власт над себе си.

Опита да се отдръпне от него, но Джон не я пускаше.

Вместо това той я притисна още по-силно, ръцете му я сграбчиха още по-здраво и той продължи да се движи в тялото ѝ.

Ноктите ѝ се забиваха в гърба му, а дъхът ѝ излизаше на пресекулки. А Хлое дори не съзнаваше, че му причинява болка.

— Да... — сладно мъркаше Джон току до устните ѝ. — О, да...

Той нахлуваше на тласъци в нея, като отказваше да я пусне от прегръдката си или да освободи устните ѝ.

Тя започна да вика на френски.

— *Джон!* — задъхваше се тя. — *C'est coup de maitre!*

Устните на Джон се разтегнаха тайничко в усмивка, докато продължаваше да я опожарява в страстта ѝ. Хлое току-що му бе казала на френски, че ѝ е нанесъл майсторски удар.

— Мм-хмм — съгласи се той с готовност, като продължи да прониква дълбоко в тялото ѝ.

— *Fin! Fin!* — молеше се тя, за да го накара да сложи край на това сладостно мъчение.

— Но аз тъкмо започвам, любов моя — изръмжа той. Като хвана глезена ѝ, той повдигна крака ѝ върху сгъвката на ръката си.

Хлое бе шокирана.

— Но... но какво правиш?

— Ето това!

Той отново се плъзна дълбоко в нея и това енергично движение, особено в странната им поза, моментално и донесе конвулсиите на облекчението.

— Ооо...

Още преди да затихнат тръпките ѝ, той се претърколи заедно с нея по леглото и спря така, че тя се озова точно под него.

Хлое го гледаше зашеметено, а косата ѝ бе залепнала по потното ѝ чело, сякаш някой я бе прекарал през въртящи се воденични колела.

Джон приклеци двете ѝ китки към леглото и така я прикова неподвижно под себе си.

Надигна се над нея и се поспря за миг, за да я погледне в очите. Златните му коси увиснаха напред и я погъделичка предизвикателно по връхчетата на гърдите.

Без да продума, Хлое го наблюдаваше със затаен дъх.

Тогавя Джон бавно се впусна напред в росната ѝ топлина. Движенията му станаха бавни и премерени, сякаш той разполагаше с всичкото време на този свят, за да я отведе в рая.

— О, Джон... моля те... моля те...!

Горещият му сладостен дъх повя до устните ѝ. Мънички капчици пот оросиха челото му. Той наведе лице към нея така, че устните му почти, но не съвсем, докоснаха нейните, за да прошепнат като едва доловимо дихание:

— *Tant mieux.*

Много по-добре.

Той улови розовото връхче на гърдта ѝ и започна да го смуче, като не преставаше да се движи плавно и равномерно в нея. Темпото, което бе наложил, само я разпали още повече. Той я водеше все по-напред в забързващия се танц.

Верижката около врата му се плъзна напред, а мъничкото морковче затанцува върху гърдите ѝ. Когато вдигна глава, той остави морковчето да се плъзне по всяко от настръхналите зърна на гърдите ѝ.

Златото бе като нажежено от допира с кожата му и сякаш прогоряваше следи по тялото ѝ. Ето личния печат на Джон.

Тя се извиваше, като не спираше да стене. Ръцете ѝ се гърчеха, но той не пускаше китките ѝ.

Когато започна да прави същите движения като преди малко — да завърта бедрата си, докато е дълбоко в нея, Хлое направо простена: *No... No*, сякаш той я измъчваше. А май наистина бе така.

Чувствените му устни леко се извиха, докато той продължаваше с онова, което си бе наумил. Продължаваше неумолимо да се плъзга и завърта в нея. О, това направо я убиваше! *Като някаква блажена смърт*. Хлое прехапа устни, за да не изрече онова, което не искаше в никакъв случай да му разкрие.

— Погледни ме! — силният му глас проникна до замъгленото ѝ съзнание. Тя отвори очи и се втренчи в лицето му. Изглеждаше невероятно див, мъжествен, прекрасен.

И той изрече само една думичка:

— *Сега!*

Устните му отново се впиха в нейните. Той започна да се движи в нея невероятно мощно с решителни тласъци. Ръцете му пуснаха китките ѝ, като се плъзнаха по дланите ѝ, и той вплете пръсти в нейните, сякаш ръцете им бяха едно цяло.

Хлое ридаеше в устните му, а неумолимите тласъци на тялото му сякаш я убиваха. Скоро тя почувства разтърсващия трепет отново, да се надига в нея. Тръпките обхванаха цялото ѝ тяло, от главата до петите, когато за втори път достигна до шеметния връх на екстаза.

С един последен мощен тласък Джон завъртя в кръг бедрата си, сякаш за да постави удивителен знак на края на това невероятно постижение.

Тогава силно извика, достигнал до собственото си облекчение.

После се отпусна тежко върху нея, опитвайки се да уравни дишането си.

— *Voilà tout* — прошепна той дрезгаво до врата ѝ на френски.

Казваше на съпругата си, че засега е приключил. Но Хлое така и не чу последните му думи. Тя сякаш бе изгубила чувствителността си към всичко останало, отмаляла от невероятното удоволствие, с което съпругът ѝ я бе дарил.

Джон наистина ѝ бе дал от себе си нещо много, много хубаво.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

КОРАБИ, ПРЕМИНАВАЩИ В НОЩТА

Отново дворът започна да се изпълва с карети. Градът пристигаше.

Благодарение на местоположението си близо до Брайтън, имението винаги бе представлявало любимо място за гостуване на представителите на висшето общество. Поради тази причина то обикновено привличаше повече гости, отколкото бе нормално. Като прибавим към това и факта, че престолонаследникът, принцът на Уелс, често се отбива в личната си ферма на запад от Стейн, *Chacun a Son Gout* оказваше и удобно местенце за почивка, когато пътниците от града решаваха да се поосвежат за няколко часа, преди да продължат нататък към Брайтън.

За щастие къщата бе разположена достатъчно далеч от главния път, така че тези случаи не бяха отегчителна рутина, а напротив, нещо като дългоочаквано събитие. Гостите, пристигащи от време на време от Лондон, оживяваха къщата между периодите на сравнително спокойствие.

Джон винаги бе смятал, че имението е с идеално разположение. Тъй като се намирал само на пет часа път с карета от Лондон, то предоставяше възможността за спокоен живот в провинцията, без да ги лишава от развлеченията, които предлага градът, и то на поносимо кратко разстояние.

А очевидно и Черната роза бе на мнение, че имението е с идеално разположение.

Без значение по какви неведоми пътища се разпространяват клюките, скоро всички разбраха, че в имението се появявали много френски аристократи, по чудо спасени от обезглавяване не от друг, а от самия прочут герой Черната роза.

Всички направо си умираха от любопитство да чуят разказите от извора. Не след дълго *Chacun a Son Gout* се превърна в мястото, където трябва непременно да бъдеш, за да си в крак с модата.

И ето че гостите заприиждаха.

Нахвърлиха се върху имението и върху новия му господар като скакалци върху ечемичена нива. Не мина много време, и къщата отново се пукаше по шевовете от гости, а Хлое се чудеше и маеше къде ли ще настани следващата група спасени, ако такива въобще пристигнат.

Баба ѝ се бе оттеглила в убежището си, тоест в оранжерията, Морис се криеше някъде. Дитер вероятно бе заспал в някое забутано ъгълче, и никой не се сещаше да го събуди, а Пърси се мяркаше тук-там, мотаеше се наляво-надясно и където и да идеше, ръсеше безценни образци на остроумие и многозначителни забележки.

Графинята бе заплашила, че няма да покаже носа си навън, докато замъкът не се върне към нормалния си живот. Това бе накарало лорд Секстън да се разсмее и насмешливо да отбележи, че в тази къща *никога* не е било възможно нормално да се живее.

А сега, с всичките тези хора в къщата, за Джон и Хлое бе направо невъзможно да следят кой влиза и кой излиза, особено пък братя Сендреак, за които Джон все още предполагаше, че един от тях е Черната роза.

Братята знаеха, че са обект на подозрение, и това ги караше да се чувстват едновременно и объркани, и горди. Очевидно младежите се мислеха за много храбри и дръзки, за да родят подозренията, че някой от тях е тайнственият герой.

Но всичко това ни най-малко не пречеше на седмината да се забъркват в какви ли не каши час по час.

Освен че преследваха всички жени в имението, братята имаха странното свойство да причиняват страхотни бъркотии навсякъде, където се появят. Помощник-готвачката бе казала на Хлое, че един от братята отишъл в килера, за да търси нещо за похапване и за нула време успял да събори от стените половината от рафтовете. След това на прислугата им бе отнело половин ден да разчистят пораженията. А главният готвач Лафен се бе оттеглил от полесражението и бе отказал да приготви вечерята, тъй като нервите му не издържали.

И той не бе единственият.

Камериерките категорично бяха отказали да влизат в която и да е от стаите на братя Сендреак, тъй като се страхували някой от буйните младежи да не ги притисне в ъгъла. Тогава Джон се видя принуден да

поговори за това с момчетата, но се чувстваше ужасно неудобно да играе тази роля.

Лорд Секс да изнася пред младежите лекции на тема благоприлично поведение — това се оказа горе-долу толкова резултатно, колкото и един изпечен разбойник да чете конско на някой дребен джебчия относно неблагопристойността на кражбата като занаят.

В края на краищата Джон просто ги заплаши с телесни повреди. Това братята разбраха. И прехвърлиха вниманието си само върху гостите от нежния пол — това не бе кой знае какво постижение, но така поне имаха чисти чаршафи в спалните си.

Главният градинар докладва, че трима от ония чернокоси френски дяволи са полудували в градината, при което са прекатурили няколко декоративни урни и една статуя на ангел, която веднага се счупила на две, а главата ѝ се търкулнала от раменете и се отъркаляла точно до краката на внушителната маркиза Лакламп.

Когато маркизата видяла как към нея се търкаля отрязана глава, моментално припаднала върху горкичкия дребничък маркиз Лакламп и той сега беше прикован към леглото си с натъртен гръбнак.

Междувременно дрехите на Джон изчезваха от гардероба му със завидна бързина.

— Не се ли радваш, че се ожени за мен, Джон? — изпробва чувството му за хумор Хлое. — Виж само какви чудесии щеше да изпуснеш, ако не го бе сторил.

Джон се разсмя и я прегърна.

— Пак щях да се намирам тук. Просто нямаше да се очаква от мен да се справям с бъркотията.

Лицето на Хлое засия.

— Не бях се сетила за това.

Той подръпна една къдрица от косата ѝ.

— Е, разбира се, можем просто да изчезнем в нашата спалня, както правят останалите членове на семейството, и да оставим лудостта да си вилнее, докато ние...

Хлое въздъхна отчаяно.

— Не можем, Джон.

— Защо не? — попита той с многозначителна интонация.

— Нали знаеш как се унасяш в работата си, лорд Секстън — тя кръстоса ръце върху гърдите си и игриво затропа с краче.

— А, да, всичките онези въздишки и стенания и страстни викове, които аз издавам — той я погледна с искрящи очи, като устните му лекичко се разтегнаха в развеселена усмивка.

— Сега пък за какво се смееш? — Хлое поклати пръст срещу него.

— Смея се, защото виждам как баронеса Дюфон се е запътила насам, за да се оплаква за нещо, а пък аз смятам да изчезна.

— О, не! Не и тя! Джон, да не си посмял да ме оставиш сама да се разправам с... Върни се веднага!

Но Джон вече бе излязъл през вратата.

— Ще ми плати за това по-късно — закани се Хлое под носа си.

— Виконтесо! — повика я пискливият носов глас.

Хлое заскърца със зъби, пое си дълбоко дъх и се насили да се усмихне приветливо.

— Да, баронесо Дюфон?

Тази изнервяща жена се придържаше неотклонно към старите дворцови моди от времето на нейния крал, Луи XVI. Напудрената ѝ коса бе изтеглена нагоре в прическа, висока почти колкото самата нея. На върха на тази извисяваща се грамада се мъдреше малък макет на кораб, чиито платна сега се издуваха от лекия ветреца, появяващ от отворените врати.

— Има проблем със стаята ми.

— Наистина съжалявам. За какво става дума? — Хлое се вгледа по-отблизо в корабчето и видя, че това е един макет, който Морис бе подарил на Джон. Съвсем доскоро той се намираще в старата му спалня на бюрото му. Макетът му бе особено любим. О, божичко!

Тя се замисли. *Може би Джон няма да го познае?*

— Сутрин стаята е много шумна — оплака се баронесата, вирнала нос. — Чувам пристигащите карети с посетители и не мога да спя!

— Извинявам се за неудобството, но нали разбирате, има толкова много гости, повечето стаи са заети. Ще ми е много трудно да ви преместя точно сега.

Баронеса Дюфон, чийто баща бе дук, сега погледна виконтесата иззад носа си с онова надменно нацупено изражение на крайно

неудоволствие, което можеше да бъде усвоено единствено от каймака на френската аристокрация.

Хлое виждаше това изражение почти непрекъснато още откакто тази жена бе пристигнала в имението. И вече направо ѝ се гадеше от него.

Въпреки че баронесата не бе точно кривогледа, както бяха казали някои от братята Сендреак, мъничките ѝ черни очи наистина имаха склонността да се приближават към носа ѝ, когато е недоволна. А, изглежда, през повечето време тя бе именно в това състояние. Издадените ѝ напред горни зъби също спомагаха за интензивността на изражението, което тя бе довела до съвършенство.

Хлое просто не знаеше какво да каже. Как би могла да угоди на тази жена? Нямахше къде да я премести. И ето че бе спасена от най-неочакван герой.

Жан-Жул се появи зад гърба им и се оказа, че е дочул по-голямата част от разговора.

— Можете да се настаните в моята стая, баронесо. Тя гледа към горите на изток и е много приятна.

В жената настъпи изненадваща промяна. Лицето ѝ придоби почти благо изражение. Тя кимна доволно и запърха с ветрилото си.

— *Merci*, граф Сендреак. Вие сте истински джентълмен!

Хлое бе доста изненадана от жеста на Жан-Жул, но не и шокирана. Дори още преди да пристигне тази дама, той все я защитаваше. Беше доста озадачаващо.

— Ще съобщя на Калоуей, че сте ви трябва да бъдат разменени — и тя се усмихна окуражително на жената.

— Благодаря ви, виконтеса Секстън — баронесата се извърна да си върви и се плъзна към френския прозорец. Хлое можеше да се закълне, че вижда как малкото корабче вдига котва и потегля през вълните на прическата ѝ.

Джон, който се намираше навън, забеляза един Сендреак близо до жена си и реши да се върне в стаята. Докато влизаше в къщата, той се размина с баронеса Дюфон и погледът му случайно попадна върху корабчето, което преплава покрай носа му. Той се намръщи разсеяно на странната прическа и продължи.

Две крачки по-късно се закова на мястото си.

Бавно се извърна, подпрял ръце на кръста си, и изгледа ядно декорацията на прическата ѝ.

— Моят макет! — измърмори той под носа си.

В изумрудените му очи пламна негодувание. Джон моментално промени курса си и последва кулата от коса навън. Бе решен да преследва този кораб!

Хлое видя как Джон се запъти след жената с буреносно изражение. Ръката ѝ притисна устните, за да заглуши смеха ѝ. Ни най-малко не се съмняваше, че корабчето все още ще се мъдри на главата на баронесата, когато я види на вечеря. Джон неминуемо ще бъде удостоен с прословутия поглед а ла Дюфон.

— Тази прическа е наистина много оригинална — Жан-Жул се обади до нея, а на устните му играеше закачлива усмивка.

Хлое му се усмихна широко.

— Изглежда, вие сте неин пръв закрилник, Жул.

— Така ли?

Хлое поклати глава.

— Може ли да ви попитам нещо?

Той повдигна вежди и точно в този момент тя сякаш зърна мъжа, в който щеше да се превърне след десетина години.

— Да не би да изпитвате към нея нещо като *tendresse*, Жан-Жул?

Той неопределено сви рамене.

— Една нощ, когато бяхме в затвора, тя бе мила с мен.

Хлое повдигна вежди многозначително.

— *Non*, не в този смисъл.

— Какво се случи тогава?

— Бях много зле. Разболях се от някаква треска. Една нощ, най-тежката нощ... — по скулите му изби тъмна червенина, издаваща колебанието му, дали да продължи да разказа за това прекалено лично изживяване.

— Да? — подкани го Хлое.

Той си пое дълбоко дъх.

— Тя държеше главата ми в скута си и постави ръка на челото ми. После ми каза, че съм прекалено храбър, за да умра по този начин в един мръсен затвор, който вони на зло.

Златистите му очи се загледаха в някаква птичка, която подскачаше отвън на моравата.

— В онази нощ треската отслабна. Спомням си, в един момент изпитах огромна радост, че ще живея. После дойдоха няколко войници, за да отведат следващата група към гилотината и видях всичко в друга светлина. Но през онази нощ тя бе мила с мен.

Хлое наблюдаваше как графът се бори с чувствата си. Мислеше си колко впечатлителен е този младеж, чувствителен и с добро сърце.

Една нощ една осъдена жена е открила у себе си достатъчно доброта, за да се държи мило с този младеж, застанал на прага на смъртта. И го е дарила с майчинска ласка.

Най-дребните прояви на доброта се запомнят най-много, осъзна Хлое. Жан-Жул никога няма да обръща внимание на неприятния характер на баронеса Дюфон, защото в онзи момент тя се е издигнала до най-доброто в себе си и му е показала, че в душата си не е лоша.

— Благодаря ти, че го сподели с мен, Жан-Жул. Винаги ще го помня.

Жан-Жул кимна лекичко, някак смутен от разкритието си. После бързо се извини и се отдалечи, за да потърси братята си.

Същия ден на вечеря Хлое забеляза, че корабчето все още се мъдри весело върху високата прическа на баронеса Дюфон. Джон седеше начело на масата, а красивото му лице бе помрачено от сърдито изражение.

Не остана особено изненадана от този резултат. Горкичкият Джон. Просто бе с прекалено добро сърце. Половината от гостите се размотаваха наоколо, накипрени поне с една от личните му вещи.

Адриан Сендреак, седнал точно до нея, използва тази възможност да се приближи още повече и да я попита за риболова в едни поток, който случайно открил в северната част на имението.

В банкетната зала бе толкова шумно, че ѝ се наложи да се наведе още повече към ухото му, за да успее да му отговори и да бъде чута.

Когато спря да говори, тя вдигна поглед и слисано откри, че две зелени очи, присвити и опасни, се забиваха като свредел в нея от другия край на масата.

Джон явно не харесваше интимното ѝ държание с всички братя Сендреак. *Много добре.*

Просто за да го ядоса още повече, Хлое му се усмихна лъчезарно от своя край на масата и лекичко помахна с пръсти.

Той я гледаше с каменно изражение.

Хлое моментално се обърна наляво, за да заговори човека до себе си.

За нещастие това пък бе друг Сендреак.

Жан-Пол, разположен от другата ѝ страна, започна да я забавлява с комичен анекдот за някакъв пекар и един циганин. Историята я заинтригува, а когато най-сетне той стигна до финала, Адриан го изпревари с поантата на целия виц, което моментално предизвика гневното избухване на по-възрастния брат. Хлое прихна да се смее, развеселена от избухливостта им. Бяха толкова забавни...

Студени тръпки пробягаха по гърба ѝ, Хлое вдигна очи към Джон.

На долната челюст на мъжа ѝ беше затрепкало едно мускулче.

Vien! Хлое отпи глътка от виното си, неизразимо щастлива поради напредъка, постигнат от този развратник. Подобно каменно изражение със сигурност означаваше, че я ревнува. А ревността бе ключът към другите чувства.

Тя реши да покуражи още малко братята Сендреак. Като се престори, че ги намира за ужасно забавни. Джон очевидно изпитваше нежни чувства към нея.

В другия край на масата Джон обмисляше варианта да стане и нежно да извие хубавото ѝ вратле.

Какво иска да постигне, като подкокоросва така онези луди палета? Не разбира ли какво прави? И без това те вече я наобикалят като пчели уханно цвете. И седмината. Трябваше да ги наблюдава непрестанно, за да е сигурен, че някой от тях няма да я метне на рамо и да я отнесе в някое ъгълче.

Явно се налагаше да проведе още един сериозен разговор с женичката си. Очевидно тя не схваща колко сериозно се отнася той към условията на споразумението му.

Като вдигна чашата си, той отпи малко вино, без да я изпуска от погледа си над ръба на чашата. Вече едва се сдържаше.

Хлое почувства изпепеляващия му поглед чак от другия край на стаята.

Сепната, тя се задави с виното си и вдигна ръка към гърлото си. Може би малко преиграва с вниманието към братя Сендреак? Джон изглеждаше някак... вбесен.

Да, като че ли се бе държала като безсрамна флиртаджийка.

А сега какво да прави? Трябваше бързо да го успокои, защото точно тази вечер те смятаха да започнат с нощните бдения, за да открият Черната роза.

А Джон въобще няма да е приятна компания, ако все още ври и кипи от гняв.

Хрумна ѝ една идея.

Като се изправи, тя се извини набързо и се отправи към другия край на масата, където се намираше Джон. Когато стигна до мястото му, виконтът се престори, че въобще не е наблюдавал всяко нейно движение и бавно и спокойно отпи глътка вино.

Отлично, Джон. Сякаш не знам, че нито за миг не отделяше поглед от мен!

Тя сложи ръка на рамото му и се наведе, за да прошепне:

— Ужасно съжалявам за корабчето ти, Джон. Може би ще успея да ти намеря друго, съвсем същото като него?

Ядът на Джон нарасна с още една степен. *Сякаш настроението ми се дължи изцяло на загубата на малкото корабче!*

Символичният ѝ жест не успя да го заблуди нито за миг. Като остави чашата си, той се обърна, за да я изгледа през рамо.

— Колко мило от твоя страна, лейди Секстън! — сухо отвърна той.

Хлое си помисли, че способността да се оттеглиш навреме е не по-малка добродетел от храбростта. Тя понечи да се върне на мястото си с надеждата, че след малко той ще се поуспокои. Но една силна ръка стисна китката ѝ.

Той я издърпа обратно до себе си, като буквално я накара да падне върху скута му.

— Джон! Всички ни гледат! — Хлое се подпря на силните му рамене.

— Да не мислиш, че ми пука от това? — той я наблюдаваше изпод натежали клепачи.

— Джон, престани! Ужасно неудобно ми е.

Другата му ръка обхвана тила ѝ и притегли главата ѝ към лицето си. После здраво я притисна към устните си.

Това не бе любовна целувка.

Бе *съвсем* собственическа. И бе предназначена за братята Сендреак.

Щом видяха домакина и домакинята така романтично прегърнати, гостите около масата започнаха да тропат по покривката и да подрънкват с чашите си в знак на весела добронамереност.

Джон рязко я пусна. Като се обърна отново към вечерята си, той недвусмислено ѝ обърна гръб и тя си остана там, *съвсем* пренебрегната и объркана от поведението му.

Адриан Сендреак привлече вниманието на Морис на съседната маса и му намигна, преди да вдигне тост с чашата си и да обяви на всеослушание:

— Нещата говорят сами за себе си.

Джон направи кисела физиономия, когато всички го поздравиха с чаши.

Така ти се пада, лорд Секстън, сърдито си помисли Хлое. След като правиш такива сцени, само и само да...

Хлое се сепна. Всъщност така Джон предявява правата си над нея! Правата си на единствен притежател!

Приятно изненадана, тя погледна негодника, но той не пожела да отвърне на погледа ѝ. Вместо това предпочете да се обърне към Замбо и да завърже с нея някакъв доста интимен разговор, от което Хлое *съвсем* не се почувства по-щастлива. Все пак, като се има предвид какво бе сторил току-що, тя бе склонна да му прости поредната забегка.

Досега Джон никога през живота си не се бе държал собственически с която и да е жена. Защо го стори сега? Дали това бе просто проявата на мъжкар, който маркира територията си, или зад жеста му се крие и нещо друго? Споразумението им все още бе в сила, така че защо ли Джон се чувства... *заплашен? Дали въобще е така?*

Тя разглеждаше замислено профила му, без да смее да се надява.

Точно в този миг графиня Замбо намигна на лорд Секстън и плъзна ветрилото си по ръката му.

Ето на, все още е само половин съпруг. Но и половин женкар. Хлое се нацупи. Явно Джон се дърпаше от юздите.

Внезапно я завладя ужасът, че все още е възможно да изгуби всичко.

На челото ѝ изби пот. Изведнъж ѝ стана зле и с някакво прибързано извинение тя напусна трапезарията и се отправи към стаята си.

Там набързо се съблече и се мушна между студените чаршафи на леглото. Искаше да остане сама в тъмната стая само с една свещ — тази на неспокойните ѝ мисли.

Нямаше причина да се чувства така. Нали Джон все пак напредваше изключително бързо и...

Заля я вълна на униние.

Хлое прие като причина за това липсата на достатъчно сън наскоро — Джон все я държеше будна до малките часове на нощта, за да правят любов — и тя реши да си поспи и да види как ще се чувства. Ако и тогава все още се безпокои за него, сигурно ще ѝ се наложи отново да го удари с нещо по главата.

Хлое въздъхна натъжено.

Макар и да го правеше за негово добро, тя се съмняваше, че лорд Секстън ще остане доволен от този метод на лечение.

Хлое вече се унасяше, когато почувства как леглото до нея леко хлътва.

— Джон? — измърмори тя сънено.

— Моли се да е той, иначе... — прегърна я. — Какво има? Нали не си болна?

В гласа му звучеше загриженост.

— Не, просто...

Той приглади една къдрица, която бе паднала върху лицето ѝ.

— Просто какво, Хлое? — устните му се притиснаха към челото ѝ.

— Аз... — тя го погледна в очите.

— Какво? — прошепна той. — Каж ми какво има.

Но тя в никакъв случай не можеше да го стори.

— Аз... просто искам да поспя, Джон.

Той, изглежда, остана разочарован от отговора.

— Разбира се, Хлое. Както искаш.

Въпреки това той продължаваше да я държи в прегръдките си.

— Много съм уморена, Джон.

— Тогава спи, миличка. Ще те събудя по-късно, когато вече е време да тръгваме.

Тя кимна и зарови лице в топлите му гърди. Добре познатият горски аромат, който друг път така я утешаваше, сега по някаква причина накара очите ѝ да се изпълнят със сълзи.

Ами ако той никога не разбере... Не! *Дори не си го помисляй, Хлое!*

Джон почувства влагата на очите ѝ до гърдите си. Съвсем объркан, той погледна надолу към жената в прегръдките си и се зачуди какво ли я бе разстроило толкова.

Нали той именно бе ядосаният заради държанието ѝ с братята Сендреак! Нима тя толкова ги желае? Много зле. Той въобще няма да ѝ го позволи! И явно вече трябва да ѝ даде да разбере това съвсем недвусмислено.

Няма да има други мъже.

Тя бе негова.

Точка!

Когато се събуди, Хлое наистина се почувства по-добре.

Възвърнала обичайното си жизнерадостно настроение от ободрителния сън, сега тя кипеше от нетърпение да тръгнат по следите на Черната роза, а не ѝ липсваха сили, ако се наложи, дори и да удари съпруга си по главата.

Всъщност, оказа се, че Хлое трябва да го събужда, а не той нея. Тя задърпа завивката, докато най-сетне Джон се изтърколи от леглото, увит като пашкул в оплетените чаршафи.

И тупна като камък на земята.

— Оу! По дяволите, Хлое! — той разтри главата си и си помисли, че ако получи още един удар от нея, ще може да се кандидатира за поста селски идиот.

— Ставай, Джон. Трябва да тръгваме, ако искаме да имаме някакви шансове да го заловим.

— Не си мисли, че той е там долу и ни чака, Хлое — измърмори той. — Ще ни се наложи да се скрием и да дебнем за появяването му.

А има голяма вероятност и въобще да не се появи тази... *Какво си облякла, за бога?!*

— Харесва ли ти? — Хлое се завъртя, за да я огледа по-добре. Носеше черни кожени панталони. Които бяха плътно прилепнали по закръгленото ѝ задниче.

— Откъде намери това? — попита тихо той, стиснал зъби.

— Братята Сендреак ми помогнаха. Те...

— Казаха си на Сендреак — гласът му бе нисък и някак безизразен. — Не на друг, а на главните заподозрени.

— О, не за това — тя нетърпеливо махна с ръка. — Просто им казах, че ми трябва чифт панталони.

Джон затвори очи и поклати глава. Хлое прехапа устни.

— Всички ми предлагаха собствените си панталони, но бяха прекалено големи и...

Очите на Джон моментално се отвориха.

— Пробвала си панталоните им?

— Ами...

Мускулчето на челюстта му отново затрепка.

— Само един чифт — добави тя успокоително. — Но тъй като ми бяха прекалено големи, братята откриха тези... някъде.

На тавана, ако трябва да сме точни.

— Струва ми се, че са принадлежали на прачичо ми Хари. Пъкления Хари. Наричали го така, защото имал ужасен нрав! Мисля, че се е дължало на ниския му ръст. Цялото му недоволство е било събрано на прекалено малко място и...

Джон стисна горната част на носа си.

— Хлое.

— Какво? — тя сложи ръце на кръста си и се намръщи.

— Просто се погрижи да си вземеш и голямо наметало.

— Заради нощния хлад?

— Не. За да прикриеш нелепото си облекло.

— О, това ли било? Знаеш ли, братята сметнаха, че е много очарователно.

Той я погледна с пламнал поглед. После се освободи от чаршафите и стана от пода чисто гол. Приблужи се до нея и я притисна до стената.

Подпря длани от двете страни на главата ѝ и умишлено я притисна. Няколко кичура от златистата му коса паднаха върху челото му, когато той наведе глава, за да се втренчи в нея с присвити пламтящи очи.

— Стои далеч от тях, когато си сама, мадам — каза той с умишлено нисък глас. — Ясен ли съм?

Тя едва успя да сдържи доволната си усмивка.

— Да, Джон.

Като обви ръце около врата му, тя се повдигна на пръсти и лекичко го целуна по устните.

Той затвори едното си око и повдигна веждата на другото. Това му придаваше особено негоднически вид.

— Говоря сериозно, Хлое.

— Разбирам. Противоречи на условията на споразумението ни.

— Това няма нищо общо с...

Но Хлое вече се бе мушнала под ръката му и бе избягала. Сега започна да хвърля към него дрехите му и го припираше да побърза.

— Имам чувството, че тази нощ той ще се появи.

Джон кипеше от гняв. Струваше му се, че не е успял да постави това морковче на мястото му, но поне така тя нямаше да се озове сама в компанията на игривите графове.

— Ммм — бе всичко, което продума в отговор, докато се намъкваше в панталоните си и ги закопчаваше над стройните си бедра.

— Просто смятам, че трябва да попиташ някого, нищо повече.

— Казах, че ще го откроя.

Джон вече го повтаряше от няколко часа. Намираха се върху жребеца му и яздеха през мъгливата нощ, отправени бог знае накъде, защото Джон със сигурност не знаеше, въпреки че твърдеше обратното.

По-рано същата нощ те се бяха настанили на едно местенце, удобно за наблюдение на входа на имението.

Скоро Джон се бе отегчил и ръцете му започнаха да се отплесват насам-натам. Най-вече по цялото тяло на Хлое. А един удобен плевник едва не им попречи да го видят. Черната роза!

Той изникна от мъглата, облечен, в съответствие с името си, изцяло в черно и възседнал як черен кон. Зад себе си водеше група окаяни французи в разнебитена каруца.

Доведе ги току до портите на имението, после изведнъж се отдалечи от тях и изчезна зад дърветата покрай алеята.

Хлое ахна.

— Видя ли...

Но Джон вече бе на крака и действаше.

Удивително бързо и ловко той я метна пред себе си на коня и препусна в галоп, като внимаваше да се държи на разстояние от черния ездач, за да не бъде забелязан.

Следиха Черната роза два часа и най-накрая, когато той влезе в някакво селце, го изгубиха от поглед. Там мъжът се вмъкна в една крайпътна кръчма и така и не излезе.

Или поне така им се струваше.

Джон нареди на Хлое да се скрие до коня и влезе в кръчмата, за да се опита да открие нещичко. Остави ѝ пистолета си и ѝ каза да стреля във въздуха, ако се наложи.

Явно мисълта да остави Хлое сама за по-дълго време не му се нравеше особено, защото бързо-бързо излезе от кръчмата. Жена му доволно гризеше някакво парче пилешко месо. Той поклати глава, невярващ на очите си.

— Кръчмарят си спомни за него. Каза, че човекът разпитвал за Рандълф, някакво малко селце на запад. Сигурно някак е успял да се измъкне, без да го видим.

Джон вдигна Хлое на коня си и се качи зад нея.

— Вероятно точно в този момент той вече препуска към Рандълф.

— Знаеш ли пътя натам? — попита тя, докато му подаваше една пилешка кълка. Той се поколеба за момент, преди охотно да я захапне.

Хлое се усмихна скришом. Трябваше да вземе и допълнително одеяло.

— Ще го открия — отвърна той и обърна коня по пътя, водещ на запад.

Всичко това се бе случило преди няколко часа. Всъщност Хлое бе сигурна, че вече са минавали покрай това езеро. И то два пъти.

— Загубихме ли се? — жално попита тя.

— Не.

— Сигурен ли си? Струва ми се, че вече минахме покрай това езеро и...

— Не сме се загубили.

— Но, Джон...

— Хлое!

Тя шумно въздъхна. Знаеше, че са се загубили! Защо не иска да си признае? *Мъже!* Пред тях се привидя нещо, което приличаше на крайпътен хан.

— Виж, страноприемница! Защо просто не влезеш и не попиташ за посоката към...

— Не сме се загубили!

— Повтаряш го от часове. Не разбирам защо просто не попиташ някого как да стигнем дотам! Вече цяла вечност се въртим в кръг!

Джон стисна зъби.

— Мадам, ще го откроя.

Раменете на Хлое увиснаха. Мъжете бяха толкова опърничави животни!

Измина още един час и зората вече се разпукваше. Пред очите им изникна същият крайпътен хан.

Хлое възкликна с отвращение.

Джон мълчеше подозрително.

— Е, вече спокойно можем да се откажем. Човекът сигурно е стигнал чак до Уелс — хапливо вметна тя.

— Ще опитаме друга нощ — и той тръгна обратно към имението. Или поне се надяваше, че пътят, който е поел, води натам.

Когато най-сетне стигнаха до входните стъпала, измръзнали и уморени от нощното пътуване през влажни гори и мъгливи долини, Хлое въобще не искаше да му говори.

И не друг, а точно Пърси се озова на входните стъпала, за да ги поздрави.

— Охо, малка сутрешна разходчица, а? — той им се усмихна весело. — Не знаех, че си падаш по ездата рано сутрин, Секстън. Но пък една прелестна невеста несъмнено може да промени мъжа към подобро! — той размаха пищно украсения си с дантелки ръкав. — *Nulla dies sine linea* — нито ден без нещо свършено!

Джон дълбоко си пое дъх и се втренчи с каменно изражение в контето. И то на латински. *Пърсиус, направус ще те удушас.*

— Всъщност двамата с Джон решихме да разгледаме цялата околност от Брайтън до Портсмут. И то няколко пъти — саркастично се обади Хлое, докато скачаше от коня. Въобще не изчака Джон да ѝ помогне. — Изглежда, лорд Секстън е *експерт* по пейзажите.

С тези думи тя троснато влезе в къщата и остави двамата мъже навън сами.

— Олеле! — Пърси гледаше как тя влиза в преддверието. — Нещата май не вървят особено добре за теб, старче. Може би ще ми позволиш да ти дам няколко съвета? — добави услужливо той.

Джон го погледна невярващо. Не му стигаше тежката нощ, ами сега и това: Пърси му предлагаше съвети на тема, как да се справи с една жена!

— Стъпи на земята, лорд Сесил-Базил! — измърмори сухо той, преди да се отправя към входа.

— Точно така — Пърси примигна, а отрупаната му с пръстени ръка почеса тила на напудрената му глава.

И пак се усмихна едва забележимо.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА ЗА ТЪМНИ ГАРДЕРОБИ И ТЪМНИ КОНЕ...

Хлое профуча през къщата и нагоре по централното стълбище точно покрай Дитер и Шнапс, които тъкмо слизаха на закуска.

Мрачният германец я изгледа как ядосано минава със замислено изражение.

Няколко секунди по-късно на хоризонта се появи и Джон, който с твърди стъпки пое по пътя, току-що изминат от жена му — нагоре по централното стълбище.

Дитер го спря, точно когато се разминаваха.

— Може ли две думички, Джон — направо му нареди той по обичайния си отсечен начин.

— Не може ли да почака, Дитер? Трябва да...

— Ще се разходим навън до беседката. Шнапс се нуждае от малко свеж въздух — и с това изявление той пое тържествено надолу по стълбите, като не се и съмняваше, че лорд Секстън го следва по петите.

Без да спира да си мърмори нещо под носа, Джон тръгна след него. Нямаше никаква представа за какво може да става въпрос.

Дитер премина сковано през моравата с къси отсечени стъпки и се насочи към края на гористата долчинка.

Джон въобще не бе в настроение за това. Бе уморен и мечтаеше единствено за гореща вана и горещо легло — като последният епитет би трябвало да е комплимент за невероятната способност на жена му да генерира топлина под завивките. Във всяко отношение.

В действителност той забеляза, че много се с разглезил от топлото й кадифено присъствие в леглото, сгушена до него, когато спят. Онази нощ, когато за мъничко напусна леглото им, той забеляза, че въобще не може да заспи, докато тя не се върне при него.

А вероятно в момента е в леглото.

Образът на Хлое, сънена и топла в средата на голямото им легло, очакваща го, бе достатъчен да направи Джон изключително

нетърпелив.

— Дитер, би ли могъл просто да ми кажеш какво...

— Шшт! — той го погледна строго. — Шнапс се нуждае от тишина.

— За какво? — Джон бе раздразнен и объркан.

— За да свърши работата си.

Шнапс погледна Джон с обидено изражение. Дитер внимателно постави малкото кученце на земята. Джон вдигна очи към небето.

— За бога! Искам просто да...

— Шшт!

Джон кипеше от гняв. Мълчаливо.

Шнапс премина на пръсти но края на ливадата, сякаш бе направен от стъкло и е прекалено фин за подобна прозаична работа.

Джон потри очи. Всъщност, като се замисли колко ядосано се бе отдалечила Хлое, бе доста съмнително, че сега го чака в леглото.

Най-сетне Шнапс приключи и изтича обратно в сигурната прегръдка на господаря си.

Лорд Секстън не пропусна да забележи паралела между тази гледка и желанието му самият той да изтича обратно в прегръдката на жена си в леглото. *Мили Боже, започнал съм да мисля като куче! При това като капризно куче!*

Дитер небрежно потупа главичката на любимеца си.

— Знаеш ли как да угодиш на една жена?

Отначало Джон не бе сигурен дали Дитер говори на него, или на кучето. Но когато баварецът го прониза с нетрепващия си поглед, Джон разбра, че очевидно говори на него.

Дали знае как да угоди на една жена! Та къде е бил този човек през последните тринадесет години? *А, да, спял е.*

— Все някак — отвърна той саркастично. Дори не искаше да гадае накъде води този въпрос.

— Те са толкова деликатни същества. Трябва винаги да се отнасят с тях романтично.

— Ммм — тонът на Джон бе съвсем неопределен. А и представата, как Дитер се отнася с някого романтично, бе прекалено трудна за смилане на празен стомах.

— Забелязах, че искаш жена ти да ти обръща повече внимание.

Джон се сепна.

— Какво?

Дитер не обърна внимание на невярващото му изражение, а невъзмутимо продължи.

— Налага се да угаждаш на прищевките й, а?

О, това бе прекалено. Дитер го съветваше как да се държи с жените! *Първо, Пърси, а сега и този. Сигурно е нещо заразно.*

Дитер се намръщи, когато Джон изсумтя презрително.

— Веднъж в моето село имаше един човек...

Не, не и още една от селските му истории! Джон изпъшка.

— Той угаждаше на много жени, но не можеше да угоди на една жена.

Джон го погледна, присвил очи.

— Завързахме го за плевника за две години.

— Това ли е всичко, Дитер?

— Да. Помни, Джон — ухажвай я!

Лорд Секстън вече се бе отправил към къщата. И въобще не смяташе да я ухажва. Онова, което си бе наумил, не можеше да се нарече точно ухажване.

Все пак Джон Секстън не бе наречен от всички Лорд Ухажване.

Хлое се загърна с халата си и надникна в гардероба, за да потърси нещо нормално за обличане.

Екипът, който бе носила по време на ездата им тази нощ, бе хвърлен небрежно на един стол. И нямаше да й трябва поне няколко дни. *По дяволите!*

След като Черната роза тази нощ бе довел поредната пратка до прага им, съвсем логично бе да не предприема никакви действия поне още няколко дни.

Тя сви устни. Ако Джон не беше толкова твърдоглав и бе попитал някого за пътя до Рандълф, можеше вече да са се срещнали с него!

Тази вбесяваща мисъл отново я накара да закипи от гняв.

Затова пристъпи в гардероба и затвори вратата.

Ситуацията изискваше някои слова, които въобще не подobaваха на една млада дама.

Джон и влезе в стаята и остана много изненадан, че никъде не вижда Хлое. Поне отначало.

Докато не долови слабия звук от френски словоизлияния, долитащ откъм гардероба.

Скоро разпозна името си, многократно споменавано и пищно украсено с какви ли не епитети.

Хмм. Може би е добре да опита да ухажва по секстънски.

Хлое чу, че вратата на гардероба се отвори.

Веднага млъкна и видя тясна ивица светлина на тавана на тъмния шкаф. Тъй като се бе заровила в далечния край на огромната мебел, тя не успя да види нищо друго освен дрехите пред себе си.

Светлата ивица се стесни и изчезна. Тя чу съвсем ясно звука от затварящата се врата на гардероба и това я върна в мастиленочерната самота, от която се нуждаеше.

Сигурно е била някоя от камериерките, каза си и сви рамене.

Като си припомни какъв инат е лорд Секстън във всяко отношение, Хлое поде излиянията си оттам, откъдето ги бе прекъснала, като между другото го нарече и отвратителен тираничен негодник — все на френски.

Гардеробът леко се разклати. Последва шумолене на муселинени рокли.

Нещо се движеше към нея. Хлое преглътна нервно. Някой бе вътре в гардероба заедно с нея!

Една силна ръка обхвана глезена ѝ. Откъм Хлое се разнесе звук, приличен на пискливо изквичаване. Тайнствената ръка я задържа към себе си. Тя започна да се плъзга от седнало положение към легнало, а гърбът ѝ се свличаше от задната стена на гардероба.

Съвсем скоро тя се озова легнала по гръб на пода.

В тъмнината мъжката ръка пропълзя върху тялото ѝ и с едно движение отметна копринената роба от гърдите ѝ. В отговор розовите им връхчета моментално настръхнаха, въпреки уплахата ѝ.

После тя усети как коланът на халата ѝ бе развързан и изведнъж хладният въздух обля цялото ѝ тяло.

Горещата ръка се плъзна по кожата ѝ с копринено нежна ласка. Тя погали страните на гърдите ѝ, като лекичко докосна фината кожа

под тях.

Един пръст пропълзя по корема ѝ и се спря до пъпа ѝ, за да се мушне в него с игриво движение. После се завъртя около него, а нокътят му съвсем леко закачи кожата на чувствителното място по невероятно възбуждащ начин.

Сатенено меките пръсти продължиха по-надолу.

Промушиха се между къдравите косъмчета по хълмчето ѝ, като ги разрошиха с леки, кратки движения. Еротичните ласки невероятно изостряха сетивата.

Хлое тихо простена.

Пръстите се промушиха по-навътре между краката ѝ. Погалиха меката кожа по бедрото и стигнаха до коляното ѝ, след това се върнаха към скритото интимно кътче.

Още една ръка се присъедини към първата и погали ханша ѝ, а след това се спря, гореща и силна, за да обхване задничето ѝ.

Хлое чуваше собственото си дишане в мрака на гардероба. Учестено и задъхано.

Горещи устни уловиха зърното ѝ. От устните ѝ се отрони стон на неопишуема наслада.

Устните продължаваха да се движат по нея. Влажни, настойчиви, умели.

Хлое зарови ръцете си в копринената коса и прокара пръсти по дългите кичури, за да ги освободи от тънката лента, завързана над силния му врат.

И тогава той се плъзна върху нея.

Сатенените устни запълзяха нагоре по гърдите ѝ, лизнаха нежно извивката на рамото ѝ и се прилепиха върху шията ѝ. Хлое леко помръдваше под него, прикована към пода от тежкото му тяло.

Ръката, вмъкната между телата им и започна да разкопчава копчетата на панталоните му. Другата ръка, обхванала задничето ѝ, я притисна плътно към мъжествеността му.

Той гореше, мек като кадифе и дълъг, силен и твърд.

Дъхът на Хлое спря за миг.

Пулсиращият член се плъзна напред-назад в навлажнената ѝ цепнатина в кратка увертюра и след това внезапно навлезе в тялото ѝ.

В мощен прилив на страст тя извика името му.

— Откъде разбра, че съм аз? — провлачено попита той, докато лекичко гризеше извивката на ухото ѝ.

Хлое захапа рамото му.

— По-уместно ще е да попитам, Лорд Секс, как *вие* разбрахте, че съм аз? — подразни го тя.

Той се спря за секунда, дълбоко навлязъл в нея. Джон знаеше точно какво намеква. Че за него едва ли е по-различна от всички останали. Но колко много се заблуждаваше тя!

Дъхът му опари кожата по врата ѝ, когато той прошепна с дрезгав сподавен глас:

— Хлое... дори и само ако те усещах така... — и той помръдна дълбоко в нея, — щях да те позная!

Лека въздишка се отрони от устните ѝ, докато той пулсираше в тялото ѝ.

— Ако можех само да те чуя да въздишаш така — продължи той, притискайки се силно към нея и завъртайки бедрата си, — пак щях да те позная!

— Джон — прошепна тя с отмаляло гласче.

— Ако можех да вдихам дори и само аромата ти — и той вдъхна дълбоко уханието на горски цветя, което се излъчваше от тялото ѝ, — пак щях да те позная!

Хлое го прегърна силно, като обви крака около бедрата му.

— И дори само да те вкусвам, котенце — парещите му устни се плъзнаха по гърлото ѝ, затанцуваха върху ключицата ѝ и отново уловиха разтворената ѝ уста в пламенна целувка, — пак щях да те позная, и пак, и пак...

Той шепнеше тези слова с приглушено ръмжене, като не спираше да се движи неуморно в нея.

Тъмният задушен гардероб се превърна в омайно кътче на страстта.

Умелите движения на Джон, горещият му дъх, чувствените думи, страстните ласки само още повече усилваха желанието ѝ.

Той я обладаваше в мрака. На дъното на един гардероб. Докато тя се молеше за още.

Хлое Секстън напълно забрави колко сърдита е била само допреди малко на Джон Секстън.

И си помисли, че сигурно именно затова подобни хора се наричат негодници.

Камериерката влезе в господарската спалня с няколко току-що изпрани и изгладени дрехи на виконтесата, праметнати през ръката ѝ. Тя отвори гардероба на нейна светлост и за момент се поспря намръщена, забелязала чифт черни мъжки ботуши да се подават с подметките нагоре от купчина чисто дантелено бельо.

— Как ли са се озовали в гардероба на нейна светлост? — измърмори си под носа камериерката. — Сигурно го е сторило онова новото момиче. Тя все обърква нещата.

Камериерката се наведе да извади ботушите, но точно в този миг те помръднаха.

— *Исусе Христе и Дева Марийо!* — и с тези думи тя нададе смразяващ кръвта писък.

Разрошената златиста глава на виконта изскочи от дрехите в гардероба.

Той не се изненада особено щом разбра, че това е същата камериерка, която го бе видяла да тича гол по коридора през първата му брачна нощ. Обикновено такъв му бе късметът.

— Божичко помилуй! — тя постави ръка на сърцето си. — Какво, за бога, правите тука, ваше благородие?

— Аз, ъ, аз просто... — Джон внезапно разбра, че думите му май не достигат.

— Изгубих си едно копче, Фиона. Виконтът просто ми помагаше да го намеря — долетя приглушен глас откъм дълбините на огромния шкаф.

Камериерката позна, че този глас принадлежи на господарката ѝ.

— Копче ли, милейди? Е, отдръпнете се, милорд. Ще се радвам да ви помогна и да го потърся вместо вас. Няма нужда точно вий да се...

— Не! — извикаха и двамата едновременно.

Камериерката отстъпи назад.

— Сигурни ли сте? Не ми пречи и аз да...

— Сигурни сме — Джон се усмихна доста накриво на жената. — Все пак благодаря ви.

И той прочисти гърлото си.

Тия господа и госпожи с титлите май са много странна сбирщина, каза си камериерката, и то не за пръв път.

— Просто сложете тези дрехи на леглото и можете да ни оставите, Фиона — нареди дълбокият глас на лорд Секстън.

Фиона стори, каквото ѝ бе наредено, като затвори вратата на стаята зад гърба си с доста силно захлопване.

Хлое се изкикоти.

— А ти каза, че никои нямало да ни открие тук.

— Е, не трябваше да забравям в каква къща се намирам все пак — той се ухили. — Копче, така ли, моя уважаема съпруго?

Хлое прихна да се смее.

— Сигурно е ей това тук — два пръста уловиха върха носа ѝ и го щипнаха закачливо. — А може би тези копчета?

При тези думи пръстите му лекичко чукнаха зърната ѝ. Малките пъпки моментално станаха твърди като камъчета.

Хлое отново се изкикоти.

— А може би това — пръстът му погъделичка вдлъбнатинката на пъпа ѝ.

— Не, не мисля, че е то, милорд — Хлое се ухили и му се закани с пръст.

— Значи трябва да е... — той протегна ръка между краката ѝ, за да открие онова специално тайно бутонче. Пръстът помръдна стимулиращо.

— Джон!

Една мъжка ръка се протегна от гардероба и отново затвори вратата с рязко хлопване.

— Джон!

— Просто ви помагам, мадам, с вашите... копчета.

И той наистина правеше точно това.

По-късно същия ден всички решиха да отидат на конните надбягвания, които се провеждаха по това време близо Брайтън. Отначало Джон не искаше и да чуе, но най-накрая Хлое успя да го убеди да дойде с тях.

Групата бе наистина внушителна.

Имаше и много провинциални аристократи от околните имения и градове, както и гостите от имението на престолонаследника близо до Стейн.

Уелският принц, който едно време бе запален любител на конните надбягвания, сега нямаше да присъства. Той се бе оттеглил от конния спорт преди няколко години заради на шумелия скандал с един от конете му, Искейп, и жокей на име Чифни.

Искейп бе загубил състезанието предния ден, а на следващия като по чудо бе победил, когато залозите многократно се бяха увеличили. Тогава плъзнаха какви ли не слухове за нагласено състезание. Принцът изглеждаше невинен, но жокейският клуб бе отсъдил против неговия жокей Чифни с изискването, той повече да не се явява на надбягвания.

Принцът неохотно се бе съгласил. Но на практика оттогава повече никога не участваше. Въпреки че продължаваше да се включва в обзалаганията, свързани с този спорт.

Първото състезание за деня бе спечелено от една тригодишна кобила.

Джон закачливо попита Хлое:

— Защо не участваш с Нети? Трябва просто да поставиш малко храна на финала и бъди сигурна, че ще спечели.

Хлое здравата го смушка с лакът в ребрата. Той се ухили, на бузите му се появиха двете дълбоки трапчинки.

— Дори няма да й трябва жокей.

— Джон, не е смешно. Нети е много мил кон.

— Но не толкова мил колкото теб, морковче — той я притегли към себе си и я целуна по челото.

Хлое се изчерви при тази публична проява на привързаност.

— Джон, всички ни гледат!

Тя се опита да се измъкне от прегръдката му.

— Всички? Аз пък си мислех, че са дошли да гледат състезанието — подразни я той.

— Чух, че сте се хванали в капана, Секстън — проговори някакъв надменен глас зад гърба му. — Но не можах да по-вярвам.

И двамата се обърнаха. Лорд Снелсдън стоеше зад тях, заобиколен от обичайната групичка приятелчета.

Джон никога не бе харесвал особено лорд Снелсдън. Този човек бе подъл самохвалко, който извличаше огромно удоволствие от унижаването на други, без късмета му да бъдат графски синове.

Винаги си намираще обкръжение от противни мъже, споделящи неговата злонамереност. Лорд Крандъл, лорд Хауърдсби, лорд Лейкстън... Те не зачитаха никой друг освен себе си.

Много пъти Джон бе виждал как нарочно блъскат разни хора, като се движат и четиримата един до друг по тротоара. Случваше се понякога тези нещастници дори да пострадат сериозно.

Разбира се, тази групичка беше учила и в колежа Итън.

Джон не бе учил в Итън. По онова време младият виконт водеше мизерно съществуване, като се опитваше да оцелее в провинцията. Когато го откри Морис — който никога не бе поддържал жестоките методи на обучение в английските средни училища — бе предпочел да наеме частни учители за племенника си.

А и без друго свободолюбието и безгрижният дух на Джон нямаше да го направят добър възпитаник на Итън.

Освен това маркизът вярваше, че момчето е страдало достатъчно през младежките си години. И нямаше намерение да го подлага на униженията, практикувани в това привидно благородно учебно заведение.

В по-късните години Джон винаги бе приветствал вуйчо си за избора му. От всичко, което бе чувал за това място, бе направил заключението, че никога няма да изпрати член на семейството си да учи там. Силата на характера, вярваше той, се възпитава по други начини.

И доказателството за неговата теория бяха тези нагли, зловни мъже, които сега стояха пред него и най-вероятно бяха придобили навиците си, когато са били хвърлени заедно в онази адска дупка, наречена Итън. Тъй като Джон не бе един от тях, те винаги се стараеха да го поставят на мястото му или поне се опитваха. Но при безгрижието и лекомислието на лорд Секстън подобно поведение сякаш никога не успяваше да постигне целта си. Обидите като че ли отскачаха от широкия гръб на виконта.

Успехът му сред жените явно много ги дразнеше и завистта често ги караше дори още повече да се стараят да го унижат.

И естествено всичко това винаги бе облечено в ефирните одежди на английската благовъзпитаност и учтивост.

Хлое вътрешно кипеше от гняв. Знаеше точно какво са си наумили тези негодници. И съжалението, което изпитваше към съпруга си, сега взе връх над останалите ѝ чувства. Джон бе прекалено добър човек, за да бъде подлаган на подобни подигравки. Тя плъзна ръката си в неговата.

Той лекичко я стисна, преди да отвърне на лорд Снелсдън:

— Да, но колко жалко, че не успяхте да присъствате на сватбата ми, Снелсдън. Половината град бе дошъл.

Браво, Джон! Хлое мислено потупа съпруга си по гърба. Снелсдън бе пропуснал събитието, станало най-често засяганата тема за разговори през този сезон.

Снелсдън настръхна.

— Случи се малко прибързано, а? Всички бяха направо шокирани — и той се втренчи многозначително в корема на Хлое.

Този път стрелата му улучи. Джон не се засягаше, но нямаше да позволи на никого да обижда Хлое. Зелените му очи пламнаха. Той пристъпи напред, но Хлое го задържа.

Тя се усмихна мило на групичката.

— На всички така им се струваше, но ние винаги сме искали да се оженим. Просто ме чакаше да порасна, нали, Джон?

Той сведе поглед към нея, а очите му изглеждаха странно замислени.

— Да — тихо каза. — Точно така.

— Ах, колко романтично! — Адриан Сендреак се приближи към тях и шляпна Джон по гърба. — Направо не мога да повярвам, че не е роден французин!

Графът се втренчи в интересната групичка. Особено като се има предвид, че неговата титла бе по-висока от тези на всички останали.

И те моментално се съгласиха: да, наистина колко било романтично.

Адриан тайничко намигна на Хлое. В отговор тя му се усмихна.

Лорд Снелсдън обаче не се отказваше толкова лесно.

— Много ли сте заложили за голямото надбягване, а, Секстън?

Освен на шега Джон никога не се обзалагаше. Никога. И целият град го знаеше. Често хората си казваха: колко странно, че виконтът

може да е такъв разсипник в едно отношение, а в друго да се въздържа с подобна неотклонна решителност.

Единствено Хлое знаеше истината.

След онова, което баща му бе причинил на него и майка му, Джон никога не би могъл да се отдаде на отровното развлечение. Никога не би заложил нещо с някаква стойност за него на случайността, с която се обръща една карта.

А сега, когато другите му се бяха доверили за управляването на имението, убежденията му бяха станали дори по-твърди.

— Аз не се обзалагам — отговорът му бе рязък и студен.

— Може би ви липсва куражът за това, а? — продължи нападките лорд Снелсдън. Тези мъже смятаха, че човек се доказва на хазартната маса. Джон винаги се бе присмивал на абсурдната им идея. Едничкото нещо, в което винаги се бе чувствал напълно сигурен и не изпитваше необходимост да се доказва, бе неговата мъжественост.

Лорд Секс погледна надолу към по-ниския човек и присви очи.

— Не ми е необходимо да доказвам мъжествеността си по такъв начин.

Този път обидата бе едва прикрита. Лорд Снелсдън почервенея като домати. Всички знаеха, че никога не е имал късмет с жените.

— Извинете ме, лорд Секстън, но виждам маркиз Лангтън и трябва да говоря с него.

Джон рязко кимна и групичката се отдалечи.

— Затова ли не искаше да идваш, Джон? Ако е така, наистина съжалявам, че те убедих да дойдеш — лицето на Хлое изразяваше искреното ѝ съжаление.

Джон се усмихна и целуна връхчето на носа ѝ.

— Не, миличка. Това няма нищо общо. Просто не одобрявам начина, по който се отнасят с конете.

Нослето ѝ се набръчка.

— Какво искаш да кажеш?

— Държат ги в ужасно горещи и задушни конюшни, съсипват ги от тренировки и въобще не ги извеждат на чист въздух освен когато трябва да бягат до пълно изтощение. Понякога се чудя как въобще успяват дори да вървят по трасето.

Хлое пребледня.

— Не знаех това.

— Не искам да имам нищо общо с хората, които ги подлагат на такъв режим.

— Нито пък аз — прозвуча глас със силен чуждестранен акцент.

Хлое и Джон се обърнаха и с изненада видяха, че до тях стои един арабин. Бе обвит от главата до петите в широки дълги одежди с качулка, която прикриваше по-голямата част от лицето му.

До него стоеше великолепен кон, какъвто никога не бяха виждали. Животното бе чисто черно и с невероятна осанка.

На лицето на Джон се появи одобрителна усмивка.

— Какъв прекрасен кон!

Сякаш разбрал думите му, конят лекичко изпръхтя и отърка муцуната си в Джон.

Той се ухили и почеса меката кожа над носа му.

— Здравей, приятелче.

— Опасявам се, че е голям самохвалко — отбеляза арабинът, а в гласа му личеше дълбоката му привързаност към животното. — Но е страхотен бегач.

— Каква порода е този кон? — попита Хлое, която също протегна ръка, за да погали прекрасното животно. Никога не бе виждала подобен.

— Арабски е, разбира се — заяви арабинът и се засмя на собствената си шегичка.

Джон се подсмихна.

— Но никога не съм виждал черен арабски кон.

— Наистина има много малко черни коне от тази порода.

— Защо? — попита Хлое, а през това време конят се опитваше да захапне косата ѝ. Тя избута муцуната му встрани.

— Ха, мисли, че това е морков — подразни я Джон.

Хлое се нацупи.

— Черните коне са били унищожени почти напълно — обясни арабинът.

— Но защо? — ахна Хлое. — Толкова са красиви!

— Прекалено лесно се забелязват в пустинята. На фона на белите пясъци цветът им изпъква и прави ездача прекрасна мишена.

— Ама че абсурдна причина да убиваш коне! — Хлое бе наистина възмутена и чувството ѝ за честна игра бе сериозно засегнато от подобна несправедливост.

— И аз така мисля. Точно затова го спасих. Аз съм шейх Али Ал Хюсеин, а това е Шираз — и той потупа коня по врата. — Днес ще се състезава. А вие, милейди, ще имате шанса да видите един кон с истински състезателен дух.

— Той е великолепен — Джон продължаваше да се възхищава на осанката на животното.

— Видях коня, който вие яздехте — онзи сив жребец. Той също е забележителен.

Джон кимна в знак на благодарност за комплимента.

— Може би и вие желаете да се състезавате? — попита с надежда арабинът. Когато Джон се поколеба какво да отговори, той хитро добави: — И без това другите коне няма да представляват никаква трудност за Шираз. Все едно, че ще се състезаваме само ние двамата. Само ние двамата в едно истинско надбягване!

Хлое забеляза, че Джон обмисля предложението.

— Не се обзалагам.

Под качулката проблеснаха два реда снежнобели зъби.

— Кой говори за обзалагане? Самото състезание ще ни бъде награда. Един истински оспорван двубой.

Джон се усмихна и бавно кимна. В очите му заискри нетърпеливата дяволитост.

— Значи ще се срещнем на пистата.

Мъжът кимна леко на Хлое и се отдалечи заедно с гордия жребец.

— Мислиш ли, че ще успееш да го победиш? — прошепна тя на съпруга си. Джон бе отличен ездач. *В много отношения.*

Той се изсмя.

— С неговия кон? Нямам никакви шансове.

Тя зяпна от изненада.

— Тогава защо се съгласи да се надбягвате?

— Е, поне мога да опитам, Хлое — той й намигна и се извини, че трябва да я остави за малко, за да се приготви за състезанието.

Хлое, крайно озадачена, го изгледа как се отдалечава. Мъжете бяха толкова странни...

Покрай нея премина баронеса Дюфон, а корабчето увенчаващо прическата ѝ, бе издуло платна при попятния вятър.

Във виолетовите очи на Хлое проблесна дяволито пламъче. Джон може и да не се обзалага, но на нея нищо не ѝ пречеше да го стори. Особено при такива специални случаи.

Когато например собственият ѝ съпруг се състезава.

Хлое стоеше до Дитер и Шнапс отстриани на трасето за надбягвания, а тълпата вече се бе скупчила около пътя и нетърпеливо очакваше началото на състезанието.

Виждаше как Джон и шейх Ал Хюсеин се насочват към по-добри позиции на старта и се опитват да сдържат буйните си коне, Шираз протегна врат и лекичко захвапа коня до себе си, след което сякаш се ухили доволно от наглото си деяние. И по всичко личеше, че няма търпение да се втурне напред.

Хлое поклати глава и се усмихна. Това бе очарователен кон. Но нямаше шанс да спечели. Нали тя бе заложила на Джон!

Силен изстрел извести старта на състезанието и ездачите препуснаха напред. Конете профучаха в галоп покрай зрителите, а изпод копитата им излитаха откъртени туфи трева.

Адриан, Дитер и Хлое нададоха радостни възгласи, опитвайки се да надвикат шумната тълпа. Всички възбудено крещяха, за да окуражават участниците, на които са заложили парите си.

Трасето бе доста дълго — около три мили сред хълмистата местност, а финалът се намираше на правия участък на пътя точно пред тях.

Хлое се надигна на пръсти, за да наблюдава напредването им. Състезанието бе организирано добре: когато ездачите се скриват от погледа на публиката, коментаторите съобщаваха какво се случва по трасето. За целта на равни разстояния по пътя бяха наредени специални наблюдатели.

И тримата сега очакваха със затаен дъх първите резултати.

Когато те бяха съобщени, компанията остана малко разочарована. И Джон, и шейхът се намираха някъде в средата на основната група.

— Той пази силите си — обясни Дитер. — Веднъж в моето село един мъж се състезава...

— Не сега, Дитер! — Адриан посочи скамейката на коментатора, издигната над тълпата. — Ще обявят следващите данни.

— *Лорд Секстън току-що застана начело...*

Мощен радостен възглас се надигна от тълпата. Те не бяха единствените, които искаха Джон да победи. Освен че бе известен като отличен ездач, той също така бе харесван от повечето присъстваци. Освен това поне една трета от публиката се състоеше от гостите в собственото му имение. А да поддържаш домакина си, бе елементарна проява на благовъзпитано поведение.

Хлое скачаше на място и пляскаше с ръце.

Пристигна и третото съобщение.

— *Виконт Секстън бе изпреварен от черния кон!*

Тълпата ахна разочаровано.

— О, не! — Хлое задърпа ризата на Адриан. — Мислиш ли, че може пак да го задмине?

— Не знам... Нека слушаме внимателно!

Джон се бе навел ниско над врата на коня си и присвил очи, наблюдаваше конника пред себе си. От това положение конят му се струваше някак странно познат.

Шейхът вече беше на около две дължини пред него. Другите състезатели бяха далеч назад. Дишаха само праха им точно както Ал Хюсеин бе предсказал, че ще стане.

Изведнъж пред Шираз се появи висок плет. Вместо да заобиколи, както се препоръчваше в упътванията за трасето, той дръзко го прескочи, без да намалява темпото.

Джон го последва с не по-малко опасен скок.

Вятърът донесе до слуха му нисък смях.

— Отлично, виконте! Предлагате ми истинско състезание!

Джон не отвърна. Просто се сведе още по-ниско над врата на жребеца си, за да ускори темпото още повече. *В този кон има нещо дяволски познато...*

Конниците свиха зад последния завой на трасето и се понесоха по финалната права.

— Ето го! Ето го! — Хлое без малко щеше да разкъса ризата на Адриан, толкова силно дърпаше във въодушевлението си. Джон се бе приближил към черния жребец — сега ги делеше около една конска дължина. Дали ще успее да го изпревари до финала?

С приближаването на развързката тълпата сякаш обезумя от възбуда. Притиснати към оградата край пътя, всички се блъскаха един в друг и крещяха неистово.

Внезапно някакъв здрав мъжага бутна с лакът Дитер в ребрата, при което Шнапс излетя от ръцете му — и се приземи точно в средата на пистата.

Хлое изпищя и закри с ръце очите си. *О, не, Шнапс!*

Дитер понечи да изскочи на трасето, за да спаси любимото си животинче, но Адриан успя да го задържи.

— Ще те прегазят! — успя да надвика тълпата той.

Джон, който все още се опитваше да настигне Шираз, погледна напред към финала и с ужас забеляза Шнапс точно в средата на пътя. Какво прави там? Това паленце почти никога не се отделяше от ръцете на стопанина си. Но когато хвърли един поглед към публиката и видя как граф Сендреак едва успява да удържи Дитер зад оградата, моментално му стана ясно какво може да се е случило.

Джон си пое дълбоко дъх. Трябва да се опита да спаси животинчето!

Беше опасно. Намираше се на по-далечната страна на пистата, а това означаваше, че ще се наложи да свърне рязко с коня си пред редицата останали ездачи, които приближаваха зад гърба му. Никой няма да успее да спре навреме, ако той не съумее да го стори от първия опит.

Освен това не бе сигурен дали конят му би се справил с такова рязко свиване при скоростта, с която препускаше в момента.

Стиснал зъби, той тъкмо се канеше да завие, когато черният жребец в миг свърна от пътя си по един направо невероятен начин.

Това бе незабравима гледка. Движението му бе изпълнено с толкова грация и изкусност!

Кон и ездач се движеха като едно същество. Шейх Ал Хюсеин се наведе и с едно светкавично движение грабна Шнапс от пътя, за да го спаси от задаващата се беда.

Галопиращият черен жребец зави и прескочи страничните заграждения тъкмо в мига, в който Джон профуча покрай него, с което се оказва, че той печели състезанието.

Без да чака хвалебствените възгласи на тълпата, Джон извърна жребеца си и се приближи до мястото, където стоеше жена му. Шейхът тъкмо връчваше Шнапс на Дитер, който пое любимото си животинче със сълзи на очи.

— Това бе благородна постъпка, шейх Ал Хюсеин — каза Джон на арабина. — Приемете благодарности от мое име и от името на моите близки.

Мъжът сви рамене, сякаш ставаше въпрос за някакъв дребен жест.

— От пръв поглед личи, че той е като член на семейството ви — той се усмихна на Джон. — Поздравления за победата ви.

— Вие бяхте този, който щеше да спечели.

Мъжът отново сви рамене.

— А сега ние смятаме да се приберем у дома. Желаете ли да се присъедините към нас и да ни погостувате в имението? — Джон се подсмихна, като хвърли един многозначителен поглед към тълпата; поне половината от присъстващите бяха негови гости. — В нашето имение май се е заформило нещо като постоянен купон.

Мъжът поклати глава.

— Благодаря, но трябва да тръгвам. Просто съм поел един ангажимент, нали разбирате. Може би друг път.

— Задължително — искрено го покани Джон.

— Да — намеси се и Хлое. — Безкрайно съм ви благодарна, че го спасихте. Ние всички сме страшно привързани към него. Има очарователен характер.

Джон я изгледа косо. Предположи, че това може наистина да е вярно, ако човек приема показването на един зъб за очарователен характер.

— Вие сте добър човек, шейх Ал Хюсеин — Хлое му се усмихна с благодарност в очите.

— Не знам, виконтесо.

— Да, първо спасявате Шираз, после Шнапс... Според мен това говори доста красноречиво за природата ви.

Под сянката на качулката му проблесна снежнобяла усмивка.

— Е, щом така смятате... може да се каже, че много си падам по *спасяванията*.

И като ги поздрави с дълбок поклон, той пришпори жребеца си и изчезна сред тълпата.

Но едва след като се скри от погледите им, Джон осъзна, че е изговорил последните думи на перфектен английски, без никакъв акцент. *Пада си по спасяванията?*

Внезапно Джон си припомни къде е виждал този кон.

Той сграбчи Хлое за ръката и я отведе малко по-настрани от останалите.

— Това бе Черната роза! — възбудено възкликна той.

Хлое се изсмя.

— Невъзможно! Та той е арабски шейх!

Джон дълбоко си пое дъх.

— Не. Той просто е невероятно добър в маскировката.

Хлое пребледня.

— Нима смяташ, че ни е предупреждавал?

— Съвсем не — устата му се разтегна в доволна усмивка. — Май просто си играеше с нас.

По-късно същата вечер сър Пърси попита Джон дали се е забавлявал на надбягванията. Джон го погледна озадачено.

— Нима не си бил там?

Пърси вдигна ръце във въздуха.

— Мили боже, не! Не мога да понасям всичкия този прах, който се вдига във въздуха. Поврежда дантелите ми.

— О, нима? — тихо попита Джон. Защото върху долния ръб на левия ботуш на контетото той забеляза тънък слой именно от споменатия прах.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА ВРАТАТА СЕ ОТКРЕХВА

— Но вече пробвах всички възможни начини! Този човек е абсолютно непоклатим в привързаността си!

— Сигурна ли си, Зу-зу? Наистина ли опита всичко? — двете жени се бяха разположили в оранжерията и пиеха чая си.

— *Oui!* Приклецвах го в тъмни коридори; направо го канех в покоите си; дори го опипвах по най-недвусмисления начин — нищо не е в състояние да го разколебае!

Графиня Фонболар сви устни и се замисли.

— Ти си експерт в тази област, Зу-зу. Щом устоява на твоите провокации...

— Казвам ти, въобще не поглежда към други жени! Нещата говорят сами за себе си, Симон. Защо не ги оставиш намира?

Графинята сложи чашката си в чинийката с рязко извънтяване.

— Грешиш относно мотивите ми, скъпа. Не това се стремя да постигна! Не искам да ги разделям, а точно напротив — искам да ги събера!

Зу-зу пренебрежително махна с ръка.

— Ами те вече са заедно. Какво повече би могла да желаш?

— Много повече — тихо отвърна тя.

Графиня Замбо потупа приятелката си по коляното.

— Разбирам те, но тези неща понякога трябва да бъдат оставени да следват собствения си ход. Може би е най-добре човек да не се меси в подобни проблеми — тя сви рамене с примиренческо изражение, което явно бе френският начин да бъде изразено отношение към всички усложнения на явлението *amour*.

— Глупости! Аз съм нейна баба и съм длъжна да се намеса.

Двете жени се спогледаха и се разсмяха.

— Даваш ли си сметка, че Хлое почти не ми говори? Какво ли си е помислила за мен?

Графинята махна небрежно на грижите й.

— Ще го преодолее. Хлое не умее да се сърди на никого. В това отношение тя е като баба си — и тя хвърли един многозначителен поглед към Замбо.

Зу-зу се нацупи.

— Така и не успя да ми простиш за онзи път с Морис.

— Не желая да обсъждаме точно *тази* тема.

— О, нека най-сетне изплюем камъчето, скъпа моя Симон. Какво значение има след толкова години?

Както обикновено, когато тази тема изникваше между тях, графинята започваше да се ядосва. Зу-зу винаги можеше да познае, че е раздразнена, защото тогава движенията на приятелката ѝ ставаха някак отсечени, а думите — резки.

— Казах ти, че нямам намерение да го обсъждам!

— Напротив, ще го обсъдим — Зу-зу остави чашата си с чай. —
Защо не си се омъжила за Морис? Не го ли обичаш?

— Разбира се, че го обичам! Но то няма нищо общо с това!

— Значи е заради онова, което си мислиш, че се е случило преди толкова много години?

— *Non* — графинята дълбоко си пое дъх. — За *онова* вече съм му простила.

— Колко благородно от твоя страна, Симон. Особено като се има предвид, че въобще няма за какво да му прощаваш!

Графинята вдигна поглед, невярваща на ушите си.

— Да не би да очакваш, че ще ти повярвам? Зу-зу, та ти си спала с всички! Защо не и с Морис? Той пренощува в твоя замък онази нощ.

Зу-зу стовари ръката си върху масата. Чаят в чашките се разля по покривката.

— Не съм спала с всички!

Графинята изсумтя презрително.

— Добре де... Спала съм почти с всички... Но не и с Морис.

— Ако думите ти са верни, тогава защо не си го направила?

— Искях, не ме разбирай погрешно — той беше и все още си е невероятно красив, очарователен мъж. Но *той* не искаше.

Това бе доста изненадващо. В младежките си години Морис бе имал репутацията на истински *bon vivant*, ненаситен за красиви жени.

— Но защо?

— Той те обичаше, Симон — Зу-зу дълбоко въздъхна. — Винаги те е обичал.

Графинята бе направо онемяла. Морис е бил верен? Още тогава? Зу-зу се облегна на стола си.

— Така и не успях да го разбера.

— Искаш да кажеш, че той никога не е...

— Абсолютно.

Графинята известно време мълчаливо смилаше тази изненадваща информация.

— И така, щом не е заради онази нощ, тогава защо не си се омъжила за него, Симон?

— О, ами, това държи мъжете винаги под напрежение, нали? На тях толкова им харесва преследването. Струва ми се, че много повече им харесва, когато ги караш да чакат.

— В продължение на *двадесет* години?

— Не желая да говорим за това — графинята се нацупи.

— Отлично — Зу-зу въздъхна. — Но що се отнася до Джон, мисля, че трябва да се откажеш. Той просто не е заинтересован, скъпа, а, изглежда, и на Хлое не ѝ се играе ролята на жената собственичка на съпруга си.

Графинята се замисли върху това. Може би наистина трябваше да остави природата да се погрижи за нещата.

— Симон?

— Да? — разсеяно отвърна тя.

Графиня Замбо си повя с ветрилото по недвусмислен и кокетен начин, а устните ѝ потрепнаха.

— Мислиш ли, че Жан-Жак е прекалено млад за мен?

Приятелката ѝ я зяпна изумено.

— Зу-зу!

Спокойно отпуснат на обичайното тайно местенце в прелестната оранжерия, Морис вече се замисляше дали пък това кътче не е разковничето към всички скрити мотиви в *Chacun a Son Gout*.

И се усмихна загадъчно.

— Как, за бога, успя да го измъкнеш от нея?

Хлое тъкмо бе връчила на Джон малкото корабче. Намираха се в спалнята си и си почиваха преди вечеря. Тя се усмихна самодоволно.

— Сключихме мъничък облог с нея относно изхода на състезанието.

Върху чувствените устни на Джон играеше едва забележима усмивка.

— Да не би да си заложила на мен, щурче такава? Дори и след като вече бе видяла черния жребец?

— Разбира се!

Той се разсмя и поклати глава.

— Значи е било чудесно стечение на обстоятелствата, че Шнапс е паднал на пътя... А да не би да е било планирано предварително, за да разсее шейха и да го забави? — попита той, като вдигна вежди подозрително.

Хлое се засмя.

— Не бях се сетила за това, честно да си кажа. Но бях твърдо решена да отмъкна макета от главата ѝ. О, само да я беше видял! Въобще не искаше да се раздели с него.

Джон я притегли върху скута си.

— А ти как я накара да го стори? — той потърка нос в бузата ѝ.

— Това бе лесно. Нали знаеш онзи грозен мъничък кон, който държиш върху старото си писалище? Металния с жълтите боядисани очички? Е, тя каза, че това нещо щяло да изглежда зашеметяващо върху главата ѝ, особено на конни надбягвания. И аз естествено се съгласих.

Джон замръзна.

— Не си го заложила, нали?

— Напротив — тя се обърна в скута му, забелязала странното смълчаване. — Какво има? Нали не си бил кой знае колко привързан към него?

— Той принадлежеше на майка ми — тихо рече Джон.

Хлое почувства внезапен пристъп на угризения.

— О, Джон, нямах представа, че е така!

— И очите му не са боядисани, миличка. Те са от жълти диаманти.

Хлое се втренчи в него, онемяла от учудване.

— Нима си притежавал този предмет през всичките онези години, когато едва си оцелял... когато си умираше от глад? И е бил толкова ценен! Защо не си го продал? Поне щеше да имаш с какво да преживяваш!

— Бях само едно дете. Страхувах се, че ако го покажа на някого, той ще ми го открадне или пък ще ме измамат — той се поколеба. — Но не това е истинската причина, поради която го запазих.

— А защо тогава?

— Това бе всичко, което имах... за да ми напомня кой съм. Много отдавна баща ми го подарил на мама и той бе единственото нещо, от което тя не искаше да се откаже. Когато умря, го притискаше силно към гърдите си и все още викаше името на баща ми — на челото му се появи дълбока резка. — След всичко, което той ни бе причинил, тя все пак... му бе простила.

Той си пое дълбоко дъх.

— Никога не можах да я разбера.

Хлое нежно го прегърна, а очите ѝ се наляха със сълзи. Той никога не я е разбрал, но въпреки това е запазил мъничкия кон. А за Хлое всичко бе толкова ясно.

— Наистина съжалявам, Джон. Нямах представа за всичко това. Е, много добре тогава, че спечели състезанието — и тя се опита да му се усмихне.

Вниманието му отново се върна върху нея.

— Каквото и да се бе случило, никога не бих ѝ го дала. Дори и ако трябваше да ѝ предложи стократната стойност на този предмет.

Хлое се почувства още по-зле.

— Наистина ужасно съжалявам — прошепна тя. — Просто исках да ти върна корабчето.

Джон внезапно осъзна колко е разстроена от разкритието му.

Той се наведе към нея и целуна връхчето на носа ѝ.

— Зная... Не се тревожи за това. Беше чудесен жест от твоя страна и ти благодаря за него.

Дланите на Хлое обгърнаха красивото му лице и го приближиха към устните ѝ за още една целувка.

— Просто за в бъдеще ще бъда много по-внимателна, когато залагам нещо.

— Умно решение — измърмори той и я целуна.

И едва след няколко часа Хлое осъзна, че той е запазил коня точно по същата причина, по която е запазил и *нейното морковче*.

Няколко нощи по-късно Джон и Хлое решиха да подновят бденията си пред къщата, за да разкрият кой е Черната роза.

От последното спасяване на французи бе изминало достатъчно време. Тайнственият герой сигурно вече си е починал и е готов да се изправи пред новата френска армия с още един дързък план за освобождаване на осъдени на смърт.

Бяха заели местата си отстрани на къщата, добре прикрити и готови да чакат дори и през цялата нощ, когато Джон забеляза, че Хлое е забравила наметалото си.

— Тичай и си го вземи. Нощите все още са доста хладни.

— Не е чак толкова зле — заяви тя, въобще не ѝ се искаше да пропусне дори и един миг от вълнуващото приключение, да не би точно тогава да се случи нещо.

— Навън е много влажно и е доста вероятно да стоим тук цяла нощ. Не можем да сме сигурни, че ще се появи точно тази вечер. А не искам да се простудиш. Хайде, тичай.

Хлое подпря ръце на кръста си.

— Не можеш просто ей така да ми заповядваш!

Той я погледна през рамо и повдигна вежди многозначително.

— О, стига, ставаш направо непоносим!

Той се ухили, а в тъмнината проблеснаха белите му зъби.

— Много благодаря, мадам.

— Ами ако изпусна нещо?

Той изсумтя, вече раздразнен.

— Какво мислиш, че ще изпуснеш за пет минути? Играта на лунните лъчи по алеята?

— Много смешно, милорд. Обещавах ли, че ако се случи нещо, ще ме чакаш?

— Да, ще те чакам. А сега се качи горе и си вземи наметалото!

Много неохотно Хлое се отдалечи и влезе в къщата през една странична врата. По едно от задните стълбища пъргаво изтича до стаята си и взе топлата дреха.

Наметна се и реши, че ще стигне много по-бързо, ако мине през западното крило. Там имаше някакво стълбище за прислугата, водещо точно до мястото, откъдето наблюдаваха алеята.

Бързо-бързо прекоси тъмния коридор натам.

За щастие благодарение на късния час тук бе съвсем тихо и спокойно. Повечето гости явно вече спяха. Въпреки че наметалото прикриваше необичайния ѝ костюм, тя все пак не желаше да се окаже принудена да обяснява какво търси самичка по това време в този коридор. Пределно ясно ѝ бе какви клюки ще роди подобно събитие. Първо, ще се позачудят защо ли не е с мъжа си. После пък ще се зачудят кого ли е тръгнала да посети.

Шансовете да срещне някого бяха толкова незначителни, че тя остана много изненадана, когато една врата внезапно се отвори и някакъв мъж пристъпи в коридора и тихо затвори.

Горното копче на панталоните му беше разкопчано, а бялата му риза бе разтворена отпред, разкривайки загорелите му мускулести гърди. По раменете му се спускаше дълга, черна като обсидиан, коса с фин копринен блясък. Той бе неустоймо красив.

Но кой беше?

Тя със сигурност щеше да си го спомня, ако бе видяла толкова красив мъж сред гостите?

Очевидно тъкмо се връщаше в стаята си от тайна среща. Хлое хвърли един поглед към вратата, от която току-що бе излязъл, и се опита да си припомни кой бе настанен именно в тази стая.

А, да, прелестната вдовица, лейди Къртни. Нищо чудно, че е бил толкова зает.

Когато тя се приближи към него, той се обърна и очевидно остана не по-малко изненадан от самата нея, че вижда някого в този коридор.

Очите му бяха с онзи неповторим син цвят като на яйцето на червеношийката.

Дори и в полумрака на коридора те искряха със странно бледо сияние, контрастиращо с черната му коса. Омагьосана от тези очи, Хлое едва не се блъсна в него. Странно, но той ѝ се стори някак познат.

— Извинете ме — Хлое проговори първа. — Не ви видях.

— О, няма нищо, мадам — отвърна ѝ дълбок спокоен глас.

Сега, когато вече бе близо до нея, тя го виждаше съвсем ясно и се убеди, че пред нея стои един наистина невероятен мъжки екземпляр. Направо неустоим.

За миг се зачуди с кого ли е дошъл, после сви рамене и продължи по коридора. Джон я очакваше и не ѝ се щеше да пропусне срещата с Черната роза!

Мъжът се размина с нея и продължи да крачи по коридора.

Някаква загадъчна, бавна усмивка се разля по тайнственото му лице.

Тя дори не ме позна...

Приглушен смях се надигна в гърдите му.

По-късно същата нощ един уморен съпруг и една уморена съпруга се влачеха по стълбището към спалнята си.

Бяха го чакали почти цяла нощ, а Черната роза не се бе появил.

Около четири и половина Джон прекрати бдението, като обяви, че не му се вярва вече да си дойде. Зората вече бе приближила и човекът сигурно няма да рискува да бъде разкрит на дневна светлина.

Хлое бе много разочарована, но пък се зарадва много на леглото си. Едва държеше очите си отворени, а нощната влага се бе просмукала направо до мозъка на костите ѝ. Джон се бе оказал прав относно онова наметало. Тя наистина се радваше, че бе изтичала да си го вземе.

И двамата се съблякоха със завидна бързина и се шмугнаха под топлите завивки, за да се сгушат заедно за оставащите до разсъмване часове.

Хлое заспа почти на момента, докато Джон, не по-малко уморен от жена си, явно не можеше да се отпусне.

За кой ли път вече се въртеше в леглото. Най-сетне се обърна така, че да гледа как Хлое спи спокойно до него.

В слабата светлина на приближаващата зора той едва-едва различаваше миловидните ѝ черти.

Лежеше настрани с лице към него. Едната ѝ ръка се бе отпуснала до лицето ѝ с дланта нагоре и със свити пръсти, като на заспало дете, невинно и безгрижно в съня си.

Той се усмихна. Бе я виждал как спи по този начин почти през целия ѝ живот. Тогава всъщност му хрумна за пръв път, отколко дълго време познава Хлое. Почти половината от неговия живот и почти целия неин. Познаваше настроенята ѝ, какво харесва, какво не харесва, чувството ѝ за хумор, мирогледа ѝ, мненията ѝ, чувството ѝ за справедливост, а откакто се бяха оженили, знаеше още толкова много неща. Познаваше я така интимно, както мъжът може да познава жената. Познаваше страстта ѝ. Забравата ѝ. Какво е да я докосва. Да я чувства до себе си. Да я вкусва. Аромата ѝ. Как потръпваше, когато той влизаше в нея...

Погледът му се спря върху устните ѝ. Тези пълни, сочни устни, които той толкова...

А какво се случваше в нея?

Той я наблюдаваше мълчаливо.

Тя сякаш крие нещо от него.

Джон не бе съвсем наясно кога точно се е промъкнала в съзнанието му тази мисъл, но понеже вече се бе загнездила там, той просто не можеше да се отърве от нея. Тревожеше го — като някакъв непрестанен, досаден подсъзнателен дразнител, който просто не ще и не ще да изчезне.

Всъщност долавяше я все по-ясно и по-ясно.

Нежно, за да не я събуди, той целуна тези сладостни меки устни. Устни, които знаеха как да го отведат в рая.

После се измъкна от леглото, като внимаваше да не наруши съня ѝ.

Облече зеления си халат и прекоси бос стаята. Тихо отвори френския прозорец и излезе на балкона.

Слънцето тъкмо се показваше на източния хоризонт. Лъчите му се разливаха над градините и моравите на *Chacun a Son Gout*, къпеха със златиста светлина върховете на дърветата и горите отвъд парка. Всичко бе приказно тихо и спокойно.

В очакване на пробуждането.

По гърба му премина тръпка.

Чувстваше се до такава степен част от всичко около себе си, че се зачуди дали и той не е...

Опита се да се отърси от странната мисъл, като се загледа в един мъничък заек, който прекоси с подскоци поляната, а рижавите му уши

помръдваха.

Зайчето Хлое.

Усмихна се нежно, а мислите му се върнаха отново към спомените.

Онази нощ бяха излезли на тази тераса. Той я бе поставил на този перваз и я бе любил. Лунната светлина я обливаше в сребърен порой точно както слънчевите лъчи го къпеха сега.

И той бе осъзнал колко силно желае този живот, това имение, тази...

Дълбоко замислен, той прокара пръст по каменната стена, където тя бе седяла, загледана в него, загледана по онзи неин котешки начин. Струваше му се, че дори и сега топлината ѝ се излъчва от камъка.

Какво криеше тя от него?

Той не знаеше, но каквото и да бе то, лорд Секстън реши, че го желае с цялото си същество.

— Много съм разочарован от вас.

Седем красиви глави се наведоха засрамено.

— Но ние опитахме всичко, маркиз Шавано! — както обикновено, Адриан говореше от името на всички. — Изглежда, нищо не ѝ действа.

— *Oui!* — Жан-Жак пристъпи напред, за да ги защити от несправедливите обвинения. — Въобще не се интересува от бягство с някой от нас.

Морис вдигна ръце към небето, сякаш търсеше подкрепа свише.

— Разбира се, че не се интересува! Задачата ви бе, да накарате Джон да си *мисли*, че тя се интересува! И това ми било французи!

Седемте къдрави глави отново клюмнаха омърлушено.

— Но какво друго можем да сторим? — попита Жан-Клод по-възрастния и съответно по-мъдър мъж. Говореше се, че маркизът е много вещ по отношение на така интересувашката ни *atour*.

Морис въздъхна.

— Трябва да накарате Джон да ревнува! Направете така, че да ви свари в компрометираща ситуация с Хлое!

— Това няма да е честно спрямо нея — тържествено възрази Жан-Клод. — Ами ако я обвини?

Маркизът заклати глава и започна да си мърмори нещо на френски.

— Днешната младеж нищичко не разбира! Какво би казал баща ви, ако можеше да ви види, а? Да не можете да накарате един англичанин да ревнува жена си от вас!

Седемте глави увиснаха още по-ниско.

— Може би трябва да я отведем в лабиринта? — осмели се да предложи Жан-Клод.

— Ами да! И тогава ще съблечем ризите си, сякаш...

— *Mon Dieu!* И седмината ли? Той пък ще извади пистолет и ще ви застреля до един на място!

Братя Сендреак преbledняха като платно. Всички преглътнаха едновременно.

Морис едва се сдържа да не се изсмее на глас. Тези палави паленца щяха да си навлекат сериозна беля, а дори не подозираха.

Морис поклати глава с разочаровано изражение.

— *Non, non*, вече ми е ясно, че нищо няма да излезе. По-добре да изоставим тази идея.

Те моментално се стегнаха в столовете си.

— Но ние искаме да ви помогнем!

— Да, вие бяхте големи приятели с папа.

— Графинята винаги е била толкова мила с нас.

— Ще измислим начин да заинтригуваме Хлое...

Морис вдигна ръце, за да спре потока от слова.

— Виждам, че имате още много да се учите, момчета, да се учите за неведомите пътища на романтичната любов.

— Но ние живеем заради романтиката! — извикаха всички в един глас.

— Добре. Това е чудесно. Един французин трябва да живее заради романтиката. Само че... има някои тънкости, които трябва да научите. По принцип баща ви е трябвало да ви научи на тези неща. Но за нещастие това няма как да стане... — Морис остави мисълта си недоизказана.

Адриан се почеса по ухото.

— Това, което казвате, е самата истина. Действително ще ни бъдат от полза някои напътствия.

Морис кимна.

— Маркизе, като се има предвид отколешното приятелство на нашите семейства... бихте ли се съгласили вие да ни научите?

— *Moi?* — попита Морис, като се престори на изненадан.

— *Oui*, вие сте много вещь в това отношение, а и папа винаги е имал доверие във вас.

— Хмм — Морис се престори, че обмисля предложението.

Братята се наведоха напред, нетърпеливо очаквайки отговора му, а по лицата им грееше надежда.

— Да, смятам, че мога да го сторя.

Еднакви усмивки озариха лицата им.

— Но при някои условия, разбира се — хитро добави Морис.

— Условия? Какви условия, маркизе? — Жан-Пол го погледна разтревожено.

— Тази вечер графинята организира специален прощален бал, като се надява, че гостите ще схванат намека и най-сетне ще си тръгнат. Към края на бала и аз ще замина, ще се прибера в имението си в Съмърсет.

Адриан бе озадачен.

— Графинята знае ли за решението ви?

— Не още — тайнствено отвърна Морис. — Но това не ви засяга. Ако желаете аз да се заема с обучението ви, трябва да сте готови да ме слушате, така както бихте слушали баща си. Иначе не съм съгласен.

При това изявление всички се смълчаха.

— Естествено можете да се повеселите на бала, но веднага след това очаквам да ме последвате в имението ми в Съмърсет. Там ще се заема да ви науча на обноските, необходими на мъже във вашето положение.

Това, изглежда, не се понрави особено на младите графове. Те бяха свикнали със свободата си. Всъщност не познаваха друг начин на живот.

— Как мислите, че ще си намерите заможна булка, ако продължавате да се държите по този начин? Какво можете да предложите сега?

За това не се бяха замисляли.

— Ние... ние нямаме вече имения. Отнеха ни всичко — тъжно продума Адриан.

— Аз ще ви взема под покровителството си, но само при тези условия — той на практика им съобщаваше, че името Шавано ще бъде зад гърба им, ако се съгласят да се поставят под опеката му.

Братята се колебаеха под тежестта на такова отговорно решение.

Морис извади от джоба си часовник и го отвори, с което искаше да намекне, че е прекалено зает, та да чака дълго време отговора им.

— Съгласни ли сте?

Братя Сендреак се спогледаха.

— Ще трябва ли и да спрем да се караме помежду си?

— Да.

Те въздъхнаха.

— Баща ви също би желал да го сторите — тихо рече Морис.

— Добре тогава — отговори Адриан от името на всичките. — Съгласни сме.

— Да — отвърнаха глухо те, но съвсем не бяха сигурни дали са толкова съгласни.

— *Bien*. А сега идете и се пригответе за бала, а аз очаквам от вас тази вечер да се държите прилично.

— *Oui*, маркиз Шавано — отвърнаха те в един глас.

— Е, какво чакате още? Тръгвайте! — и той ги подкани да вървят.

Столовете им заскърцаха по пода, докато те ги избутваха настрана. После се втурнаха към вратата и излязоха.

Морис се усмихна и поклати глава. Бяха наистина очарователни, но действително се нуждаеха от обучение. А що се отнася до графинята...

Той започна да си тананика любимата си песничка, за онази мишка, която погълнала котката.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ДА ТАНЦУВАШ С ИСТИНАТА

— Изглеждаш прелестно, Хлое.

Балът бе в разгара си и всички гости, французи или англичани, се наслаждаваха на щедростта на семейство Секстън.

Джон въртеше съпругата си из балната зала в ритъма на един селски танц.

Неконвенционалната му жена бе решила да се появи на бала облечена в изумруденозелена рокля вместо във вечните бели одежди, които всички жени сякаш много харесваха напоследък. Интензивният цвят невероятно много отиваше на червената ѝ коса и на тена ѝ. Тя изглеждаше направо зашеметяващо.

Джон бе на мнение, че Хлое е истинска красавица — и на външен вид и по характер. Несъзнателно той я притисна по-силно към себе си, докато се носеха по паркета.

— Благодаря ти, Джон. Толкова си красив тази вечер — тя му се усмихна очарователно. — Но мисля, че ти винаги изглеждаш невероятно.

Така мислеха и повечето жени в залата, които не откъсваха погледи от зашеметяващия ѝ съпруг.

Джон бе облечен в тъмножълти панталони с черен пояс, черна жилетка и ботуши. Бялата му копринена риза ярко контрастираше с тях и се получаваше чудесна комбинация от цветове. Златистата му коса бе разпусната по раменете му и блестеше под светлината на стотиците свещи.

Джон забеляза как го наблюдава Хлое. Сякаш бе кутия от любимите ѝ трюфели. Той се подсмихна. В някои отношения тя въобще не умееше да крие мислите си. Но пък от друга страна...

Мисълта, която от известно време не го оставяше намира, сега отново изплува в съзнанието му. Какво криеше тя от него?

Той смяташе най-сетне да открие това. *Тази нощ.*

— Искам да те отнеса горе още сега — измърмори той, сякаш на себе си.

Хлое бе направо шокирана. Та те бяха домакините на бала! Не можеха току-така да си тръгнат.

— Джон, не можем!

— Хмм? — той я погледна объркано, тъй като въобще не бе усетил, че говори на глас.

Хлое се усмихна. Е, какво друго да очаква от Лорд Секс? Явно тази тема вечно бе на преден план в съзнанието му. Или на някои други места, помисли си тя насмешливо, докато той я въртеше в ритъма на танца.

Осмоъгълната бална зала на замъка *Chacun a Son Gout* бе дълга осемдесет фута и бе осветена от цели шест великолепни полилея. Заради размерите и тържествеността си тя не се използваше особено често. Но тази вечер бе специална.

Джон оглеждаше препълнената до пръсване зала и вътрешно негодуваше. Засега явно никой не бе схванал намека. Никой не бе наредил каретата му да бъде приготвена за следващата сутрин. Очевидно всички се забавляваха прекалено много, за да си помислят за тръгване.

Вече започваше да се ядосва.

— Как да се отървем от тях, Хлое?

Тя се разсмя при вида на разочарованото му лице. За човек, съвсем доскоро водил безгрижния живот на развратник, сега той определено се сблъскваше с предостатъчно трудни ситуации, с които сам трябваше да се справя.

Хлое се престори, че много задълбочено обмисля положението.

— Това е трудна задача, милорд.

Джон повдигна вежди.

— Но ти със сигурност ще успееш да я разрешиш, нали, котенце? Доколкото си спомням, винаги много те е бивало по съставянето на планове.

Хлое се сепна. Какво ли искаше да каже с това? Тя го погледна внимателно изпод полупритворени клепки.

И си отдъхна с облекчение. Явно Джон нямаше нещо точно определено предвид.

— Ами... — нослето ѝ се набръчка. — Би могъл да намекнеш, че в съседното имение е избухнала някаква опасна зараза.

Джон я погледна разтревожено.

— Наистина ли?

— Не, но можеш просто да намекнеш, че е така — две дяволити трапчинки се очертаха на бузите ѝ.

— Хлое, ти си била голяма хитруша — върху красивото му лице се изписа одобрителна усмивка. Той ѝ намигна: — Възхищавам се на острия ти ум.

Тя му се усмихна съзаклятнически.

— Само виж как бързо-бързо ще се изметат оттук, милорд.

Джон се изкикоти.

— Струва ми се, че веднага след вечеря ще се заема с разпространяването на слуха. Прислугата положи невероятни усилия да приготви всичко за трапезата — няма да е честно да оставим труда им да отиде на вятъра.

— О, напълно съм съгласна, милорд. Признавам си, че очаквах с нетърпение това празненство, така че защо да си проваляме вечерта?

— За мен вечерта в никакъв случай няма да е провалена, щом те държа в прегръдките си — и той я дари с обезоръжаваща усмивка.

Сърцето на Хлое подскочи. Въпреки репутацията си на непоправим женкар виконт Секстън никога не изричаше нещо, ако не го мисли съвсем искрено. Никога не бе говорил празни ласкателства. Хлое винаги бе смятала, че именно този факт е съществена част от чара му за жените от града. Те бяха свикнали да чуват прекалено много фалшиви комплименти и точно затова толкова много ценяха естествеността му. И винаги знаеха точно какво иска той. Секс.

И нищо повече.

Ето защо думите му сега означаваха толкова много за Хлое.

— Много мило, че ми каза това, Джон — виолетовите ѝ очи сияеха насреща му.

— Предполагам, че според теб съм ненаситник, който направо плаче за наказание — добави той, за да я подразни, като при това целуна върха на нослето ѝ.

Устните ѝ се заоблиха като за едно беззвучно О.

— Никак не е смешно!

— Нима? — той тайничко се подсмихна.

Хлое го погледна намръщено и се зачуди, дали моментът не изисква да го настъпи по крака. Само че благодарение на твърдите си ботуши, той надали щеше да усети някаква болка. Тя въздъхна.

— Може ли да ви отнема дамата? — сър Пърси се усмихна на двойката, протегнал ръка към Хлое.

Макар и с неохота, Джон все пак я връчи на сър Сесил-Базил.

Точно когато Хлое поемаше ръката на контето, върхът на пръста ѝ закачи един от многото пръстени, с които той се бе нагиздил.

— Извинявам се, лейди Секстън.

— О, вината беше моя, Пърси, просто... Я виж! Пръстенът се отварял!

Хлое хвана ръката му, за да разгледа по-отблизо интересния пръстен.

Украсената с инкрустации горна част на бижутото бе направена така, че много хитро да се отваря на незабележими пантички. От вътрешната страна се виждаше сложна украса. Пръстенът сякаш можеше да се използва и като някакъв вид печат.

Джон, който все още стоеше до тях, се наведе любопитно, за да разгледа и той пръстена.

Пърси сякаш се стегна от неудобство.

— Колко е красив! — отбеляза Хлое. — Какво е това? Прилича на някакво цвете, обвито в тъмен плат.

— Това е огнивче, милейди. Гербът на семейството ми. Джон замръзна на мястото си. *Огнивче...* от семейството на игликата. Тъмен плат... *Черната роза!*

Окаменял от изненада, той вдигна поглед от пръстена, за да го прикове в светлосините очи на Пърси.

За миг двамата останаха безмълвно загледани един в друг.

Пърси пръв отмести погледа си, като затвори пръстена с рязко движение.

— О, Джон, какъв ужас! — възкликна Хлое, за да привлече вниманието му върху нещо друго. — Виж, идва онзи отвратителен лорд Снелсдън!

Тя сви устни с отвращение.

— Какво пък търси тук точно той?

— Нямам представа — измърмори Джон, който засега трябваше да откъсне мислите си от невероятното откритие.

Лорд Снелсдън се приближаваше към тях. Заедно с него на бала бе дошъл и още някакъв мъж.

— Не мога да повярвам! — изсъска Хлое. — Каква наглост! Да доведе този човек в къщата ми!

Джон не познаваше човека заедно със Снелсдън, но Пърси очевидно знаеше кой е той, защото видимо се стегна.

Лорд Снелсдън поздрави домакините.

— Добър вечер, лорд и лейди Секстън, сър Сесил-Базил. Прекрасно тържество... Позволете ми да ви представя един мой приятел. Това е гражданинът Мало.

— Аз вече познавам гражданина Мало — хладно отвърна Хлое.

Джон никога не бе виждал жена си да се държи грубо. Не познаваше този човек, но във външния му вид имаше нещо, което обясняваше реакцията ѝ. От пръв поглед създаваше ужасно неприятно впечатление. Джон кимна леко на новодошлия.

— Мало.

— Приятно ми е да се запознаем, ваша светлост — отвърна мъжът с някак съскащ глас.

— Гръм да ме поразит! Та това е посланикът!

Пърси изигра цяла сценка от поклони, преди да прошепне толкова ясно и ситно, че цялата зала да го чуе:

— Не бива да носите такива бозави дрехи, човече, прекалено плебейско е!

Близкостоящите гости, дочули забележката на Пърси, сега се изкикотиха за сметка на Мало.

Мало настръхна, когато чу добре прицелената забележка. За щастие тъкмо тогава някой махна на Снелсдън и двамата мъже се отдалечиха сред тълпата.

Хлое бе направо бясна.

— Баба страшно ще се ядоса.

— Кой е той? — тихо попита Джон.

— Нещо като оръженосец на Робеспьер — информира го Пърси. — Казват, че лично е изпратил хиляди на гилотината. Представлява нещо като касарин, маскиран в одеждите на дипломат.

Очите на Джон срещнаха погледа на сър Сесил-Базил.

— Разбирам.

— Как смее да си покаже носа тук! — Хлое бе стиснала юмручета. Поне половината от гостите ѝ едва се бяха отървали от представата на този човек за правосъдие.

Пърси извади ароматизираната си кърпичка и я размаха във въздуха, сякаш за да разпръсне вонливите изпарения от този човек.

— Нека само се надяваме, че на никого няма да хрумне да го екзекутира още тази вечер. На Джон сигурно няма да му е особено приятно да се справя с последствията от подобен международен инцидент. Пък и може да навреди на апетита ни за вечеря, ако главата му се търкулне в пудинга.

Комичната забележка на Пърси сякаш малко поразведри настроението на Хлое. Тя леко се засмя.

— Ти си направо уникален, Пърси.

— И аз така мисля — и той протегна ръка към нея, за да я покани на обещания танц.

Джон използва тази възможност, да даде знак на оркестъра, и те засвириха менует. Този танц със ситни стъпки бе неговият начин да поздрави френските бегълци, потърсили убежище в къщата му. Аристокрацията се бе зарекла да запази уникалния танц жив.

Хлое отправи към съпруга си поглед, изпълнен с благодарност, а очите ѝ блестяха.

И докато двамата с Пърси танцуваха, Джон потърси с поглед Мало. Откри го близо до купата с пунш. Мъничките му очи пронизваха един по един всеки от гостите в залата.

Джон нямаше да бъде далеч от истината, ако предположеше, че на този човек музиката ни най-малко не му допада. И изражението на лицето му го подсказваше недвусмислено. Менуетът бе направо обида спрямо новия режим във Франция.

Джон замислено погледна съпругата си, която танцуваше с Пърси.

С престъпника, когото бе приютил в своя дом. Този бивш пират и бог знае какво още. Мъжът, прочул се под името Черната роза.

На вечерното угощение ясно се долавяше напрежението. Лорд Снелсдън и неговият гост някак бяха успели да си осигурят места на главната маса.

Хлое подозираше, че противният Мало се е промъкнал тайно в залата и е разменил картичките с имената на гостите.

Също така предполагаше, че той има основателна причина да присъства на тяхното празненство именно тази вечер.

Черната роза направо бе направил за смях новия френски режим.

Мало несъмнено бе изпратен да издири и залови този престъпник според наскоро установеното гражданско правителство. Фактът, че много от спасените се бяха озовали в имението *Chacun a Son Gout*, естествено бе довел този човек именно тук в търсенето му.

Джон се опита да разведри атмосферата, като поведе разговор на приятни теми с братята Сендреак, които пък до един се бяха намръщили и хвърляха убийствени погледи към другия край на масата, където седеше Мало. Джон не знаеше, че именно този негодник е отговорен за изземването на техните наследствени имения.

Говореше се, че сега Мало живеел в замъка на Сендреак, който уж бил конфискуван в полза на държавата. Много хора вярваха, че точно той е подписал смъртните присъди на момчетата просто защото много му се понаряло прекрасното разположение на замъка им.

Братята до един копнееха собственоръчно да удушат този човек. Току някой от тях се надигаше на стола си, готов да скочи и да се саморазправи с него. Единствено строгите погледи на Морис Шавано успяваха да ги задържат по местата им.

— Чухте ли, че лорд Айвърсли щял да стриже овцете си следващата седмица? Страшно се вълнувам и с нетърпение очаквам това събитие. Само си представете каква гледка са всички тези прелестни мънички кълба вълна! — Пърси въздъхна сърцераздирателно. — О, сигурно и за овцете е отредено местенце в рая!

Джон едва не се задави с виното си.

— Защо?

Той така и не разбра защо зададе този въпрос, думите просто се бяха изплъзнали от устните му, преди да успее да се спре.

— О! Помислете за дрехите, които биват създавани от тези милички глупачета. Като се замисли човек, стига до извода, че те са поддържащия стълб на модата!

Джон едва се сдържа да не прихне да се смее. Сега, когато вече знаеше...

— Ти няма ли да дойдеш, Джон?

— Мисля, че не — отвърна той провлачено.

— Да, да, наистина няма нужда. Ясно е, че негова светлост вече е остриган.

Забележката на Пърси предизвика бурен всеобщ смях около масата.

— Какво искаш да кажеш с това? — намръщи се Джон.

Пърси невъзмутимо отпиваше от виното си, а на устните му играеше усмивка.

Джон се обърна към Хлое.

— Какво иска да каже с това?

Хлое сви рамене и безгрижно отмести поглед към стената.

— Аз ще дойда — обади се лорд Снелсдън, макар че никой не го питаше.

— А вие, Мало? — Пърси размаха кърпичката си във въздуха точно както и преди, а междувременно успя да смигне тайничко на Хлое.

— За някои хора има и по-важни събития от стригането на овце — присмя се той на контето.

— О, няма? — Пърси се ококори насреща му. — Какви например?

— Не очаквам човек като вас да ме разбере, сър Сесил-Базил, но Черната роза е това, което ме интересува.

Е, поне вече изплю камъчето, помисли си Джон.

— Та той интересува всички ни! — Пърси размаха окичената си с пръстени ръка. Размаха я направо демонстративно. Точно под гърбавия нос на Мало. — Такъв дързък герой!

Джон се закашля.

— Аз вече написах и едно стихотворение за него. Искате ли да го чуете?

— Не особено — Мало преглътна някакво голямо парче пита със свинско.

— О — заобли устничките си Пърси.

Джон отново се подсмихна. *Направо е страхотен.*

— И какво ви интересува относно Черната роза, Мало? — мрачно попита Морис.

— Трябва да го издирия... за да го предам на правосъдието, разбира се.

— Чие правосъдие? — графиня Фонболар направо кипеше, че този човек е седнал на нейната маса.

— Правосъдието на Франция, мадам — отвърна той, като не пожела да използва в обръщението си титлата ѝ.

Морис направо го размаза с поглед.

— Сигурно съм не ви лови заради него, а?

Мало почервеня.

— Ще го открия, и той ще умре. Просто е като две и две. Обикновено подобни хора все някога допускат грешки. И когато той го стори, аз ще бъда там.

— Имате ли вече заподозрени? — попита Хлое, за да може по-късно да предупреди тези хора.

— Да, имам — той отпи от виното си, вбесяващо бавно и спокойно. — Няколко заподозрени.

При последните си думи той се обърна към братята Сендреак и ги прониза с поглед.

Те пък до един му отвърнаха с предизвикателно нагли усмивки.

— Седем братя... а само шестима бяха заловени. И ето че сега отново имаме седмина. Забавна гатанка. Изглежда обаче, никой не знае точно кой брат не е бил заловен.

Братята Сендреак останаха смълчани. Мало се обърна към маркиза.

— А вие, мосю... Малко старичък сте, за да си играете на герой, но може би ви се е сторило наложително да освободите приятелите си от справедливото наказание.

— Справедливо наказание? — Морис се изсмя презрително. — За какво? За това, че са се родили в семейства, които знаят родословието си от няколко века назад?

Мало реши да не обръща внимание на негодуванието на Морис срещу него и неговия възлюбен режим.

— Той може и да е англичанин — продължи той, — което няма да има абсолютно никакво значение, ако бъде заловен на френска земя, или ако съвсем случайно се озове там.

Заплахата бе очевидна. Мало бе готов да отвлече човека във Франция, само и само да постигне онова, което смяташе за

справедливост.

— Англичанин? — сега Хлое се замисли над тази възможност.

— Да. Ето например нашия домакин — и той впи зловния си поглед в Джон.

Зелените очи отвърнаха хладно на погледа му.

— Виконтът се слави като доста дръзка личност. Знае се, че презира установените нрави и морал. И често се с присмивал на властимащите. Той е отличен ездач, умел фехтувач и както се говори, много добър стрелец. Приключенията му с представителки на нежния пол са известни дори във Франция.

Джон повдигна вежди.

— Благодаря — тихо промълви той.

Всички избухнаха в смях.

Съвсем невъзмутимо Мало продължи.

— Съпругата му е наполовина францужойка. А човек може да си направи някои заключения от този факт.

— И какви може да са тези заключения? — Джон междуременно си взе парче говеждо.

— Че се чувствате отговорен за тях. Вашето минало ни е добре известно, лорд Секстън.

Джон отрязва парче от месото си.

— Е, със сигурност не и цялото минало — в очите му проблесна лека насмешка, но и някаква стоманена непоколебимост.

— Къде бяхте, когато са били спасени бегълците? — попита Мало вече без никакви заобикалки.

Гостите ахнаха, удивени от грубостта му.

— Не смятайте, че се чувствам длъжен да ви отговоря, Мало. Но щом се интересувате, бях със съпругата си.

— Но със сигурност не и всеки път?

— Ние се оженихме наскоро. Да, всеки път.

Хлое се изчерви. *Не беше нужно да е чак толкова откровен.*

— И въпреки това аз съм убеден, че Черната роза седи тук с нас, на тази маса.

И аз съм убеден, мислено се съгласи Джон. Защо пък да не оставя това копеле да си мисли, че съм аз?

Джон презираше хората от сорта на Мало. Сега той го погледна предизвикателно, сякаш го подканваше да направи следващия си ход

срещу него.

— Може би наистина е тук.

— Може би презира новия ред, който вие сте установили — обади се Адриан Сендреак, като храбро реши да привлече вниманието от лорд Секстън към себе си.

— Може би вижда какво представлявате в действителност — добави Жан-Жул, за да отмести подозренията от другите.

— Може би е противник на потисничеството — присъедини се и Дитер, като изненада всички. Мъжете от *Chacun a Son Gout* се обединяваха срещу заплахата.

— Може би просто харесва менуета — намеси се и Морис, като гордо се присъедини към списъка на заподозрените около масата.

Пърси извади кутийката си с енфие и цветисто изсумтя.

— Може би просто не може да понася английската кухня и се чувства длъжен да стори нещо, за да спаси чудесно приготвените френски ястия.

Всички присъстващи се запревиваха от смях.

Мало изтърпя присмехулните погледи, а на лицето му, приличащо на невестулка, сега се появи мазна усмивка.

Но въпреки дръзкото веселие около масата Джон долавяше как под привидната учтивост на Мало се крие отровна змия, очакваща подходящия момент, за да нанесе смъртоносния си удар...

— Добре ли се чувстваш, Морис? Калоуей ми каза, че си се оттеглил в стаите си — попита графиня Фонболар, застанала на вратата към апартамента на маркиза.

— Чувствам се отлично, Симон — той отвори най-горното чекмедже на бюрото си и започна да вади цялото съдържание.

Графинята го гледеше объркано. Морис се приближи до леглото си и хвърли предметите от чекмеджето в малка кутия.

— Какво правиш? — прошепна тя.

— На какво ти прилича? — Морис затвори капака на кутийката с рязко изцраковане.

Още преди графинята да успее да отговори, на вратата се появи Калоуей заедно с няколко слуга.

— Тези тук и онези ей там — Морис посочи куфарите, които желаше да свалят на двора. Мъжете прилежно се заеха със задачата.

— Отиваш до имението си? — попита тя, съвсем обърквана.

— Да.

Графинята въздъхна с облекчение.

— Получил си някакво съобщение, нали? Трябваше да ми кажеш, аз щях...

— Няма никакво съобщение. Прибирам се в имението си — заяви той.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че се изразих пределно ясно.

Графинята пребледня.

— Нима... нима ме напускаш, Морис?

Той се поколеба. Ужасно неприятно му бе, че я кара да се чувства така, но бе твърдо решен да действа според плана си.

— Зависи.

— От какво?

— От това, дали идваш с мен, или не.

Не разбрала точното значение на думите му, тя моментално се разведри.

Докато той не добави:

— Като моя съпруга.

— Какво говориш? Знаеш, че...

Морис я прекъсна. Бе решил да приключи с това.

— Каретата ми ме очаква. Братята Сендреак ще ме последват в Съмърсет утре сутринта. Ще живеят в имението ми. Зная, че си не по-малко привързана към тях, отколкото съм и аз. Ако дойдеш с мен, погрижил съм се да се оженим още по пътя.

Графинята се стегна и изправи рамене. Какво ли го е прихванало? Нямаше право!

— Когато се върнеш, ще обсъдим това — и тя махна с ръка, опитвайки се да покаже, че приключва с тази неприемлива тема.

Маркизът отстояваше позициите си.

— Няма да се върна, освен ако и ти не си с мен като моя съпруга.

— Морис, държиш се глупаво!

— Така ли? — той извади джобния си часовник и го погледна. — Ще те чакам пет минути, Симон. Пет минути.

Затвори рязко капачето и се запъти целеустремено към вратата.

Графинята остана като зашеметена. Не, не е възможно да е сериозен. Тя го познаваше добре. Ще си помисли, и пак... Морис се спря на вратата.

— Няма да се върна пак, Симон — тихо заяви той, преди да затвори вратата зад гърба си.

Нужни й бяха няколко мига, за да осъзнае каква тишина е настъпила в стаята.

Морис си бе тръгнал! Изостави я. В гърдите й се появи някаква глуха болка. Тя погледна часовника. Четири минути.

Той блъфтира! Ще се върне... винаги се връща! Три минути.

За какъв се мисли? Да й казва, че... Три минути.

Графиня Фонболар прихвана полите си и за пръв път от детството си изтича по коридора към централното стълбище.

После буквално излетя от входната врата на къщата.

В подножието на стъпалата каретата на маркиза, украсена със семейния му герб, бе готова да потегли.

Когато графинята стигна най-долното стъпало, вратата се отвори и една протегнатата ръка я изтегли вътре.

— Но това е абсурдно, Морис! Не съм взела никакви дрехи и...

— Ще ти осигуря всичко необходимо, *маркизо* — и две силни ръце я прегърнаха.

— Но...

Устните му я накараха да замълчи.

Merde! Трябваше да направи това още преди години, осъзна той, докато каретата трополеше по алеята към портите на двора.

— Може ли да поговорим, Джон? Вън, на терасата?

Джон кимна и се извини на групата мъже, с които разговаряше близо до танцовия подиум. Той последва Пърси към усамотената тераса.

Двамата мъже, прикрити от растенията наоколо и от едно надвиснало дърво, се облегнаха на перваза и се загледаха навън в нощта. Небето бе осеяно с малки облачета, които ту скриваха, ту се отдръпваха от извития полумесец.

Джон чакаше Пърси да заговори пръв.

— Мало, изглежда, е твърдо убеден, че ще открие Черната роза тук. Какво мислиш за това, Секстън?

— Мисля, че Розата се е изложил на голям риск и шансовете да бъде разкрит нарастват с всеки изминал ден.

Пърси помълча известно време.

— Може би му харесват подобни опасности.

Джон въздъхна.

— Най-вероятно е така, но Мало ме безпокои. Дори и *случайно* да се окаже, че Черната роза е англичанин, доста вероятно е един ден да се събуди и да се озове в някой френски затвор. На път да загуби главата си.

— Някои рискове си заслужава да бъдат поети.

Джон кимна.

— Да, така е. Но въпреки това Черната роза вече е рискувал предостатъчно. Може би е добре за известно време да спре да изпробва късмета си и да е доволен от постигнатото.

Пърси не каза нищо.

— Може би трябва да помни онези, които е спасил.

— Но човек може да предположи, че той мисли повече за онези, които не е успял да спаси — замислено промълви Пърси.

Джон повдигна вежди. Пред него се разкриваха дълбини, за които не знаеше нищичко.

— Той е просто един човек.

Пърси се усмихна неопределено, като белите му зъби проблеснаха в мрака.

— Казват, че бил много хора, както умее да се маскира и всичко останало.

— И аз така съм чувал — Джон се обърна, за да го погледне в очите. — Човекът, който облича всички тези дегизировки, може дори да потърси приятелството на някой като мен, който не би го предал на властите. И той може да използва това приятелство за своите цели.

— По какъв начин? — Пърси говореше много тихо.

— Би могъл да използва дома ми като изходен пункт за действията си. Може да идва и да си отива, когато си пожелае, използвайки маскировката си. Може да се свързва с много хора, без друг да разбере или да заподозре нещо. Има безкрайно много възможности, да върши, каквото си пожелае.

Устните на Пърси се извиха в предизвикателна полуусмивка.

— Забравяш едно нещо.

— И какво е то?

— Той може искрено да цени приятелството ти, Джон.

Джон бе наистина изненадан. Той отправи поглед отвъд терасата към градините наоколо.

— Опасно е Черната роза да остава тук. Мало няма да се откаже, докато не получи главата му.

Пърси, изглежда, се вслуша в предупреждението на Джон. Той пооправи дантелките по ръкава си.

— Опасявам се, че ми се налага да замина, Джон.

Джон леко се усмихна. Контетото отново се бе върнало.

— Кога ще те видим отново, Пърси?

— Не знам точно — когато човек е на мода, винаги го търсят навсякъде! — окичените му с дантели ръкави литнаха във въздуха.

— Тогава, грижи се за себе си, *приятелю* — рече Джон и с искрена топлота стисна рамото на Пърси.

— И ти, Джон — тихо отвърна Пърси. — Макар да ми се струва, че най-после откри мястото, където искаш да бъдеш.

Джон кимна, изненадан от обзелата го дълбока тъга от раздялата с Пърси. Предположи, че сигурно е свикнал с неговото постоянно присъствие тук или там. Дори и като глупаво конте, този човек бе... ами, много приятен. И той се обърна да си върви.

Пърси извика след него.

— Знаеш ли какво се получава, когато сърцето се ожени за Секстън, добри ми човече?

Джон поклати глава отрицателно.

— Ех, и ти, всички знаят, че сърцето и секса, събрани заедно, създават съвършената двойка. И на това се казва романтика!

Джон изсумтя. Широко усмихнат, той се обърна и влезе обратно в къщата.

— Имал си много, много голям късмет. *Ave atque vale*, приятелю. Бъди здрав и сбогом! — той махна към вратата, където Джон току-що бе влязъл, и пъргаво прескочи каменната ограда, за да изчезне в нощта.

Балът вече затихваше.

Повечето от гостите се бяха оттеглили. Някои в стаите си, а други вече приготвяха каретите си за заминаване от замъка. Слухът, пуснат от Джон, даваше резултати.

Хлое и Джон за последен път танцуваха на дансинга, последния танц за тази вечер. Жив шотландски танц.

Когато той свърши, Джон изведе Хлое от балната зала, докато развеселените гости им махаха за лека нощ.

Но вместо да поеме по стълбите, както тя очакваше, той я теглеше след себе си към другия край на имението.

— Къде отиваме?

Тя се опита да спре, като закова пети в пода, но нямаше шансове да мери сили с неговата решителност. Особено по копринени обувки за танци.

— Ще видиш.

Тази част на къщата бе тиха и безлюдна. Почти като изоставена.

Тропотът на ботушите му по пода, покрит с паркет, бе единственият звук, докато той решително я водеше нататък.

Минаха през дълъг страничен коридор, през някаква тайна врата, за която тя досега въобще и не бе предполагала, че съществува, после по друг коридор и нито за миг не поспряха, докато не стигнаха до една особена врата.

Като застана леко встрани от нея, Джон я отключи и я остави бавно да се отвори сама.

— Добре дошла в рая, милейди — посочи с жест разкрилото се пространство пред тях.

Разкошни цветя я поздравиха с вълна от багри и благоухания. Хлое затвори очи и вдъхна прелестното съзвучие от аромати.

— Та тук имало друга врата към оранжерията!

— Да. Не знаех за нея, докато Морис не ми я показа днес. Спомена, че тя му била разкрила много неща. Не знам точно какво имаше предвид.

Джон я притегли вътре и затвори вратата зад тях. Само миг и те се бяха озовали в един тропически свят, пълен с екзотични растения и пищна зеленина.

— Толкова е хубаво!

— Да, ти си хубава, Хлое — съгласи се той с нисък приглушен шепот.

Хлое погледна с ъгълчето на окото си Джон. Би доловила страстните нотки в гласа му дори и насън. Всъщност тя дори много често ги бе чувала и на сън. Джон ставаше все по-игрив.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— И защо по-точно ме доведохте тук, милорд?

Една бавна чувствена усмивка бе неговият отговор.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ИМОРТЕЛА

— Тук? — промълви тя удивена. Само Джон бе способен да измисли подобно нещо.

— Да, тук — прошепна той.

Хлое огледа стаята, потънала в багри и аромати. Всякакви цветя и билки покриваха като килим каменния под, а на места се катереха дори по стените. Някои саксии висяха от тавана, а стеблата на растенията се проточваха надолу като лиани.

Там имаше малки розови рози, изпълващи въздуха с финия си аромат; саксии с уханна френска лавандула, с нейните сиви надиплени листенца и мънички синкаво-лилави пъпки; опияняващ жасмин преливаше от висящите кошници, а нежните му цветчета бяха с оттенъка на лунна светлина. Казваха, че неговото ухание притежавало вълшебна сила през нощта. Вдъхнала дълбоко от невероятния аромат, Хлое бе готова да повярва в това.

Погледът ѝ се наслаждаваше и на истинската мирта с нейните големи брилянтнобели цветове, които излъчваха някакъв пикантен аромат, възпламеняващ сетивата.

Навсякъде имаше саксии с билките на баба й: розмарин, мащерка, френски босилек — бяха толкова много, че едва ли можеше да изреди имената им, макар че вече се учеше да ги различава.

Джон я притегли на пода.

Бяха в море от цветя, окъпани в лунна светлина.

Бял каменен фонтан — херувимчето в средата изливаше непрестанно вода — бълбукаше в ъгъла. Намираха се в центъра на една тайнствена нощна градина, вълшебно царство на покой.

Двамата коленичиха един срещу друг.

Джон безмълвно започна да разкопчава копчетата на гърба на роклята ѝ. Хлое протегна ръце, за да свали самото от раменете му.

Той хвана роклята ѝ с две ръце и я изтегли през главата ѝ. Тя откопча жилетката, после и ризата му и ги смъкна от тялото му.

Тогава той я целуна. Мускулестите му ръце се обвиха около нея, за да я притеглят по-плътно до голите му гърди. Тънката памучна тъкан на дългата ѝ долна риза бе толкова фина, че почти не възпираше усещането при допир. Напротив, тази тънка преграда сякаш още повече засилваше насладата от докосването. Ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му, долавяйки скритата сила под тази гореща златиста кожа.

Досегът на устните му я накара да почувства вълна от мънички тръпки, които запълзяха по тялото ѝ.

Джон я освободи от прегръдката си, и отново седна назад върху свитите си крака. После изтегли и ризата ѝ нагоре, последната дреха на нея.

Все тъй безмълвно прокара пръсти през косите ѝ и измъкна фибите, които придържаха прическата. Водопадът червена коса се разля по раменете и гърба ѝ.

Тя седеше на колене пред него гола в изпълнената с цветя нощ. Очакваше го. Лунната светлина, проникваща през високите прозорци, трептеше като светулки около нея.

Джон никога не бе виждал нещо по-прекрасно. Той дълбоко си пое дъх.

Пръстите ѝ докоснаха копчетата на панталоните му и сърчните ѝ ръце започнаха да ги разкопчават.

Усещането, когато пръстите ѝ леко го допираха там, му се стори едно от най-възбуждащите преживявания в живота му. Нещо толкова простичко го бе развълнувало така дълбоко.

Когато тя приключи с копчетата, ръцете ѝ се плъзнаха под плата, отстрани на ханша и назад, докато обхванаха нежно таза му с длани.

Затворил очи при ласката ѝ, Джон наведе глава и плени устните ѝ в пламенна страстна целувка.

Тя отвърна на целувката, но в същото време смъкна панталоните от бедрата му, така че да може да се допре до него — кожа о кожа.

От гърдите му се чу приглушен одобрителен стон.

Той я пусна, за да събуе ботушите и панталоните си. После взе дрехите им и ги разстла върху каменния под, като така се получи прелестна разноцветна мозайка от платове. После внимателно я положи върху леглото, което току-що бе сътворил.

— Удобно ли ти е? — нежно я попита.

— Да — усмихна му се тя, вдигнала поглед към него.

— Добре... може да ни се наложи да поостанем тук известно време — и той ѝ намигна закачливо.

На бузите ѝ хлътнаха леките трапчинки.

— Ако те познавам добре, милорд — а аз вече добре те познавам — бих казала, че ще поостанем доста време.

— Подценяваш ме — провлачено рече той.

Очите на Хлое се разшириха.

Джон забеляза една от работните маси на баба ѝ до прозореца, изправи се и отиде до нея. Взе няколко от малките тъмни шишенца там и започна да ги отваря и да помирисва съдържанието.

— Струва ми се, че е това — обяви и тръгна към нея с едно от шишенцата.

В този момент първите лъчи на зората блеснаха на хоризонта и се разляха през източните прозорци в оранжерията. В миг голото тяло на Джон бе окъпано в златиста светлина, като прелестна статуя сред екзотичните цветя и изобилната растителност.

Това бе невероятно еротична, чувствена гледка и Хлое моментално разбра, че ще запечата спомена за нея в съзнанието си завинаги. Нейният личен портрет на виконт Секстън.

Той коленичи до нея.

Хлое се намръщи.

— Какво ще правиш с това масло?

— Ще видиш — отвърна той тайнствено, като стисна миниатюрното шишенце, за да стопли съдържанието му.

Силната му длан върху гърдите ѝ ѝ попречи да се изправи.

Скоро отвори капачето, вдигна шишенцето над нея и започна да излива затопленото ароматно масло капка по капка върху гърдите ѝ.

Хлое веднага разпозна този аромат — на гора и детелина — това бе личното ухание на Джон. И тъкмо когато се зачуди защо ли е избрал точно този парфюм, разтворената му длан — тази върху гърдите ѝ — започна с кръгови движения да втрива маслото в кожата ѝ.

— О, колко е хубаво!

Той отвърна на комплимента ѝ с леко извиване на устните си.

Хлое преглътна. Пак бе намислил нещо.

Преди да продължи, върховете на пръстите му леко докоснаха къдравите червени косъмчета между краката ѝ и разтвориха меките ѝ гънки. Като се наведе над нея, той нежно я целуна там.

Хлое потръпна при този страстен жест.

— Прости ми — зелените му очи блестяха на утринната светлина. — Поувлякох се.

Но този негодник изглеждаше така, сякаш не желае прошка и не се разкайва. За нищо.

Върховете на пръстите му се плъзгаха по кожата ѝ, като всеки техен допир я успокояваше и разпалваше едновременно. От раменете и шията ѝ през стегнатите чувствителни връхчета на гърдите ѝ те нежно прекосиха стомаха и се спуснаха около ханша ѝ, настрани по бедрата и прасците, чак до фината дъга на стъпалото.

Където и да я докоснеше, вълна от топло уханно масло попиваше в кожата ѝ.

Като остави настрани шишенцето, Джон пое стъпалото ѝ в ръцете си и започна да масажира мускулите и сухожилията ѝ със завидното умение на опитен сладострастник.

Палците му притиснаха и разтриха линията в средата на стъпалото ѝ, където разпалиха някакви особено чувствителни точки на удоволствието. После той обхвана петата ѝ в дланта си и като завъртя ръка, тя почувства как всички мускулчета по тялото ѝ се отпускат.

Хлое имаше усещането, че се топи като масло под слънчевите лъчи.

Когато приключи с единия крак, той го подпря върху топлите си гърди, сякаш за да го запази отпочинал, и се зае с другото стъпало.

— Не мога да ти опиша колко приятно е това, особено като съм танцувала цяла нощ!

Джон просто се усмихна отново, без да каже нито думичка.

Хлое се усъмни още повече. Той определено бе намислил нещо.

Скоро сръчните му ръце започнаха да се движат нагоре по цялата дължина на тялото ѝ, масажираха, галеха, докато тя се почувства толкова отпусната, че вече се съмняваше дали може въобще да помръдне.

Когато достигна раменете ѝ, той с лекота я обърна по корем. Отметна косите от гърба ѝ с нежно движение на дланта си.

Започна да капе от ароматното масло по гърба ѝ, по задничето, върху прасците.

После дланите му отново бяха върху нея — масажираха я със сигурни плавни движения — от раменете до долната част на гърба. Тя

почувства как маслото потече отстрани и под гърдите ѝ. Ръцете му го последваха, като се плъзнаха под нея.

Хлое затаи дъх, но той не остана дълго там — само колкото да увеличи още повече възбудата ѝ, като завъртя длан върху твърдите ѝ зърна.

И още масло... и още ласки.

Тя бе прекалено унесена от плавните му движения и ѝ бяха нужни няколко мига, за да осъзнае, че вече не разтрива маслото само с ръцете си.

Бе прилепил тялото си до нейното. Сега целият се плъзгаше по нея, като на равни интервали я притискаше по-силно. Тя бе покрита с неговия аромат и с него самия.

Горещи устни докоснаха извивката на гръбнака ѝ и се плъзнаха до кръста ѝ. И тогава тя изведнъж подскочи, тъй като езикът му лекичко близна задничето ѝ.

— Дж-джон — сподавено възкликна тя.

— Ммм? — зъбите му лекичко захапаха дясното полукълбо.

Хлое рязко се отдръпна от него и се извъртя по гръб.

Той приглушено се засмя.

— Как възнамеряваш да станеш жена развратник, миличка, щом така се притесняваш от някои неща?

Лицето на Хлое пламна.

— Това не те засяга! Аз... аз... не ти влиза в работата!

Той повдигна вежди.

— Така ли?

Хлое не хареса изражението му. И преглътна.

— Т-точно така.

Той отново само се усмихна.

Хлое го наблюдаваше любопитно.

Той откъсна цвета на едно растение наблизо.

— Кое е това цвете?

— Наричат го имортела, или неувяхка... а някои му казват слънчево злато. Струва ми се, че баба го използва в твоя парфюм.

— Неувяхка — промълви той и като се наведе към нея, прокара нежно цветето по устните ѝ. После, подпрян на една ръка на пода, я притегли към себе си с другата. Устните му безкрайно внимателно вкусиха нейните.

— Ето какъв бил вкусът на слънцето върху устните ти — прошепна.

Хлое потръпна при думите му. Той пак наведе глава, за да я вкуси отново.

Джон разпръсна цветчетата върху пъстроцветното ложе, което сам бе приготвил за двама им.

— Едно неувяхващо легло за теб, моя скъпа съпруго.

Той отново я положи върху постланите дрехи и я обърна настрани, за да се сгуши до нея. Силните му ръце обвиха кръста ѝ и я притеглиха плътно до него. Пламналата му кожа се долепи до нейната.

Копринени устни запълзяха по заобленото ѝ рамо. Едната му ръка масажираше гърдата ѝ, а другата се промъкна между краката ѝ.

Хлое се сгуши в него. Тази сутрин Джон бе в много странно настроение, но ако то раждаше подобно любовно поведение, тя нямаше нищо против него. Обикновено съпругът ѝ бе много сладострастен. Но сега той сякаш се бе отправил към неизследвани досега пространства в чувствената наслада.

Той галеше с устни и леко смучеше извивката на рамото ѝ.

— Хлое?

— Да, Джон? — простена тя.

— Криеш ли нещо от мен?

Още преди тя да успее да отговори, той бързо навлезе в нея. С едно плавно уверено движение.

Хлое замръзна, щом чу въпроса му, и едновременно с това ахна, изненадана от неочакваното му действие. Това бе опасно.

— Не, разбира се — успя да промълви.

Горещите му устни пробягаха отстрани на шията ѝ.

— Сигурна ли си?

— Да... да, сигурна съм — стенеше тя. Ръцете ѝ здраво стискаха мускулестите ръце около кръста ѝ.

Джон уверено се плъзна в нея още два пъти, след което се оттегли. Най-неочаквано ръцете му обхванаха раменете ѝ и я обърнаха по гръб.

Хлое го гледаше въпросително, докато той се надигаше над нея.

— Защото, ако аз криех нещо от теб, ти щеше да разбереш, нали, котенце?

Мощните му бедра се вмъкнаха между краката ѝ, докато той се наместваше удобно върху нея.

Тя преглътна. Очите му издаваха всичко. Напрегнати, потъмнели, съсредоточени. Джон си бе поставил точно определена задача.

Хлое моментално разбра, че е загазила.

— Нали? — подкани я той, докато усърдно ближеше розовото връхче на гърдата ѝ.

— П-предполагам.

— Със сигурност — и той се плъзна в нея с бавен мощен тласък.

И двамата простенаха.

Хлое затвори очи, когато почувства как той я изпълва. Усещането, когато Джон бе в нея, винаги я довеждаше до полуда.

— Погледни ме.

Очите ѝ трепнаха и се отвориха с разширени зеници и премрежени от страст. *За него*. В един миг, когато погледите им се срещнаха, Джон почувства, че не може да диша.

Гласът му бе много дрезгав, когато прошепна:

— Целуни ме, мила моя... целуни ме.

Той наведе глава към нея, а медената му коса се спусна надолу и погали раменете ѝ.

— О, Джон — отвърна трепетно Хлое.

— Не крий нищо от мен, скъпа, отдай се изцяло.

В отговор Хлое потръпна. Вече наистина чувстваше, че е в беда.

— Аз съм твоя. Твоя съм!

Той бавно се движеше в нея.

— Не. Не си.

— Джон, моля те...

— Предай се на мен. Не се бой. Аз ще се грижа за двама ни.

Той нежно се люлееше напред и назад в тялото ѝ.

Да се предаде?

Понякога тази дума върви заедно със *завоювам и прелъстявам*. Както правят развратниците... Хлое се опита да събере сили и твърдост, за да устои на изкушението.

— Аз... аз...

— Това е нещо, което не мога сам да си взема от теб. Трябва ти да ми го дадеш.

За какво точно говори той? На челото ѝ се появи бръчица.

— То е част от онова, което каза, че ще ми покажеш ли? Нещо, което трябва да знам за мъжете и жените заедно?

Той въздъхна тежко.

— Не. То е нещо, което аз искам. От теб.

Сега тя бе истински разтревожена.

— Не зная какво е това — отвърна уклончиво.

Джон се притисна силно в нея и завъртя бедрата си.

Хлое го притегли към себе си и простена името му. От горещината на телата им въздухът се бе изпълнил с аромата на имортелата, разпиляна по тяхното легло.

— Знаеш какво искам да кажа — настоя той дрезгаво.

— Не, аз...

Той навлезе в нея още мъничко, а след това притегли хълбоците ѝ към себе си, за да ѝ даде онази допълнителна дълбочина, която тя така обожаваше.

— О, Господи, моля те...!

Съединена с него и прикована под тялото му, Хлое знаеше, че сега е толкова лесно да загуби контрол. Когато той я изпълваше така, като част от нея, тя усещаше, че защитните стени около нея започват да се рушат.

Джон долови нерешителността ѝ. Почувства тръпките, които вече се зараждаха в тялото ѝ, докато тя все още се бореше срещу пълното отдаване и екстаза.

И той заговори до устните ѝ, като не спираше да я целува и да се движи бързо в нея.

— Да, мила, да... не крий нищо... никога не крий нищо от мен...

И Хлое загуби контрол. Напълно. Превърна се в някакво диво създание, което го притискаше, хапеше го, хлипаше и викаше името му със сподавен глас.

Обезумял не по-малко от нея, разтърсен до дъното на душата си, Джон почувства как достига нови висоти. Нещо в него се бе раздвижило и бе запалило искрата на страстта, която се разгаряше все по-силно, и по-силно.

— Да, да, да — дишаше той до устните ѝ. — О, боже, точно така.

За пръв път през живота си, докато се люби, Джон загуби представа за реалността, за това къде се намира, кой е той. Хлое се превърна в цяла вселена. Той не можеше да мисли. Можеше само да

реагира с тялото си. Лорд Секстън я обладаваше, и самият той бе обладаван.

Желанието им бе много по-силно от страстта.

Никога преди не му се бе случвало подобно нещо. Джон не знаеше какво говори, нито какво пита. Бе изцяло погълнат от бушуващото чувство, което те двамата бяха създали.

Той стенеше, мъркаше, ръмжеше и *се молеше*.

Когато отново нахлу в нея и опиянен прошепна дрезгаво: „Дай ми дете, Хлое...“, последната ѝ защитна стена рухна и тя издума онова, което бе крила от него през всичките тези години.

— *Je t'aime! Je t'aime!* Обичам те! Винаги съм те обичала, Джон! Винаги...

Тя се бе вкопчила в него и изливаше любовта си в една безкрайна песен на екстаза.

Явно не това бе очаквал да чуе Джон, защото при разкритието ѝ разумът му се завърна.

За миг той сякаш се вкамени, преди физическата нужда да го надвие и той да достигне до края в един мощен и горещ поток на облекчение, извиращ нейде дълбоко в него.

Той лежеше върху нея злокобно смълчан, все още заровил лице в извивката на шията ѝ.

Хлое не смееше нито да помръдне, нито да продума. Винаги когато се любеха, Джон след това я целуваше и прегръщаше и двамата се смееха. Често се случваше да започне отново, а той ѝ казваше, че тя притежава рядката дарба да вдъхновява мъжа до безкрай.

Но този път беше съвсем различно.

Хлое се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. Сега, когато огънят на страстта вече бе изтлял, тя осъзна какво му е разкрила.

Какво сторих? Прекалено рано бе... прекалено рано.

Без да продума, Джон се откъсна от нея. Изправи се и се облече.

Хлое го гледаше въпросително, но той не срещна погледа ѝ. Вдигна ботушите си от пода и отиде до стъклената врата, която водеше навън. Поколеба се за момент, после отвори и излезе в светлината на зората.

Като се приповдигна на лакти, Хлое се загледа в празната рамка на вратата, слисана, че него вече го няма там.

Всичко свърши. Тя бе загубила.

Сподавен вопъл се откъсна от гърдите ѝ. Всичко свърши...

Тя се хвърли върху останките от многоцветното ложе, което той бе направил и което бяха топили с телата си. А сега бе студено.

Само лекият аромат на маслото все още свидетелстваше за страстта, която току-що бяха споделяли.

Чудовищното значение на случилото се изведнъж се стовари върху нея като физически удар. Тя бе изгубила единствената си любов. Бе загубила Джон.

Сломена, тя се просна по очи, за да изплаче душата си.

Джон вървеше из лабиринта, като следваше лъкатушните му завои без затруднение, дори и при смътната утринна светлина. Когато стигна до сърцето му, той се отпусна върху каменната пейка.

Това бе същата пейка, на която седяха, когато тя бе предложила да се оженят.

Зашеметен, Джон се облегна на дънера на дървото, търсейки здравата опора на ствола.

Всичко е било предварително скроена хитрост.

Тя никога не е смятала да търси други мъже. Дори никога не е била с друг мъж!

Той затвори очи и се зачуди с какво ли е заслужил това. Защото повече не можеше да отрича истината.

Той обичаше Хлое с цялото си същество.

Винаги я е обичал и винаги ще я обича.

Като си пое дълбоко дъх, той отвори вратата на спомените, които през целия си живот се бе опитвал да потиска...

Баща му. Отвращението при мисълта за него. Болката, изстрадана от майка му... Болката, която самият той бе изпитал.

Предишният виконт имаше една ужасна слабост, разрушила семейството му. Джон винаги бе смятал, че най-лошото нещо, сторено от баща му, не бе това, че е изгубил имението си, а това, че ги е напуснал. Самоубийството му бе нещо, с което така и не успя да се примири. Защото то бе оставило неговата съпруга и малкия му син самички на света. Той никога не можа да му го прости. Защото бе видял какво бе причинило то на майка му.

Джон въздъхна тежко.

Майка му.

Тя бе обичала толкова силно. Една мила, любяща жена. Същата дълбока любов, с която бе дарявала съпруга си, бе дарила и на своя син. Толкова много се бе старала да се грижи за него след това.

Очите на Джон се навлажниха, когато заедно със спомените реши да се изправи и пред онова, което винаги бе отбягвал.

Всички винаги го приемаха за точно копие на баща си. Единствената разлика била в това, че не игралната маса, а жените привличат неудържимо младия виконт.

Но колко много се заблуждаваха само!

Той винаги бе приличал *изцяло на майка си*.

Тя често му казваше: „Джон, ти си наистина мой син“, преди да избърше сълзите му заради поредния удар по чувствителната му душа. Когато умря кучето му; когато съседското момче счупи крака си, той гангрения и се наложи да му го отрежат; когато намери едно птиче със счупено крило и баща му го уби, за да го избави от мъките му... Той изпитваше толкова силна любов към всяка живинка около себе си.

Син на своята майка.

Но никога не искаше да свърши като нея. Сломена, самотна, умираща в бедняшка колиба. Все още викаща името на своя възлюбен...

Смъртта ѝ бе оказала огромно влияние върху съзнанието му. Години по-късно той все още сънуваше кошмари за това.

Още съвсем млад, Джон бе решил никога да не изпитва толкова дълбоки чувства към когото или каквото и да е в живота си.

Опитвайки се да избяга от истинската си същност, бе спал с толкова много жени... Безсмислени боричкания, в които се изразходваше страстта, и толкоз.

Как може да е бил толкова сляп?

Е, повече няма да бяга.

Джон нахлузи ботушите си и се отправи обратно към къщата.

Тя бе в тяхната всекидневна.

Изумрудената рокля, която бе носила на бала, сега висеше върху тялото ѝ, измачкана и разкопчана на гърба. Тя дори не се бе потрудила

да я закопчее. Беше се облегнала на камината, а едната ѝ ръка, протегната, стискаше здраво камъка, сякаш ѝ трябваше опора, която да я държи на крака.

Когато го чу да влиза в стаята, тя го погледна над протегнатата си ръка.

Личеше, че е плакала.

Очите им се срещнаха за един безкраен миг. Нейните — изпълнени с несигурност и страх, а неговите — с болка.

После той просто разтвори ръце.

С вик, роден в дълбините на душата ѝ, Хлое се втурна към него и се хвърли в прегръдката му.

— Джон, Джон — хлипаше тя, обвила ръце около врата му.

Той я притискаше силно към себе си.

— Бих умрял без теб.

Разтреперана, Хлое се разплака, а сълзите ѝ намокриха врата му, понеже бе заровила лице в това топло местенце и не искаше да се откъсне от него.

— Шшт — той галеше косата ѝ, за да я утеши. — Недей, любима, няма защо да плачеш.

Джон не вярваше на собствените си думи, защото дори и неговите очи някак подозрително залютяха. Как бе успяло това нежно девойче да го подчини?

— Как успя да го постигнеш? — попита той шепнешком.

Подсмърчайки, Хлое вдигна поглед към него, а върху сладкото ѝ лице бяха изписани и любов, и нерешителност.

Сърцето му отново се разтопи от нежност.

— Хмм? — той целуна връхчето на носа ѝ.

— Аз... — тя прехапа устни и се поколеба. — Прельстих те, Джон.

Очите му се разшириха от учудване.

— Прельстила си мен?

Тя закима енергично.

Той арогантно повдигна вежди.

— Мен, Лорд Секс?

— Да — и тя се усмихна трепетно.

— Е, тогава... — той се ухили, като показа двете си прелестни трапчинки. — Предполагам, че нещата говорят сами за себе си.

Радостният им смях се сля с безкрайните възможности пред тях, докато зората, златна и чиста, обливаше с многоцветната си светлина спящото имение.

И Джон осъзна, че любовта не означава тъмната пустота на една самотна нощ.

Тя бе утринен лъч, който събужда за живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.